

H.de Roos

de Kameleon staat voor niets!

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

DE KAMELEON STAAT VOOR NIETS!
DOOR

H. DE ROOS

Geïllustreerd door

G. VAN STRAATEN

Zonnebloem-Serie

LEEFTIJD TOT 12JAAR

UITGEVERIJ KLUITMAN – ALKMAAR

HOOFDSTUK I

Gerben heeft weer veel te vertellen

Gerben, de knecht van boer Jellema, kwam de smederij van Klinkhamer binnen. Klinkhamer was bezig gaten in een staaf ijzer te boren, terwijl zijn zoons Hielke en Sietse de ketting van hun oude fiets spanden.

„Hallo vrienden!” riep Gerben opgewekt. „Het prille begin van deze dag belooft veel goeds!”

„Wat praat jij deftig?” zei Klinkhamer. „Of heb je teveel gedronken?”

„Ik heb wel heel erg gelachen,” zei Gerben. „Tjonge, als jullie dàt gezien hadden! Ik pakte hem bij een oor en toen zag hij helemaal wit!”

„Van schrik?” vroeg Hielke.

„Wie?” vroeg Sietse.

„De melkkan!” antwoordde Gerben en hij lachte luid.

„Kietel mij even, Hielke?” vroeg Sietse, „dan kan ik ook lachen!”

Hielke lachte wel, hij vond het een leuk grapje. Maar dan werd aller aandacht getrokken door een man die met moeite

een petroleumkarretje vooruitduwde. Hij heette Toon Groen, maar omdat hij nogal klein was, noemde iedereen hem Toontje. Dat zijn achternaam Groen was, wist bijna niemand. Toontje was niet getrouwd, hij woonde geheel alleen in een huisje dat even voorbij de boterfabriek stond. Hij keek altijd opgewekt en was de vriendelijkheid zelf. Vandaag echter keek hij erg vermoeid en kwam hij hijgend de smederij binnen.

„Wat een pech, mensen! Wat een pech!” zei hij. „Ik kan mijn wagentje bijna niet meer vooruitkrijgen. Er zit iets fout met de veren. Wilt u er even naar kijken, Klinkhamer?”

„Wel zeker Toon!” zei Klinkhamer en met z’n allen gingen zij het petroleumwagentje bekijken. Het was een kleine ronde tank op twee hoge smalle wielen. De tank rustte met dubbele veren op de wielas en één van deze veren bleek scheefgezakt te zijn. Daardoor liep het wiel tegen de tank, hetgeen natuurlijk als een rem werkte en daardoor moest Toontje zo zwaar duwen.

„Ik zie dat er een bout stuk is,” zei Klinkhamer. „Zeg jongens, zetten jullie de dommekracht er even onder en draai de tank omhoog. Ik zal alvast een nieuwe bout zoeken!”

Hielke en Sietse haalden de dommekracht uit de smederij en plaatsten hem aan de kant waar de tank was scheefgezakt. En

dan draaiden zij de tank omhoog.

„Als jij snugger geweest was, Toontje,” merkte Gerben op, „had jij niet zo zwaar hoeven te duwen. Jij had onder in de tank een gaatje moeten boren en dan de petroleum in brand moeten steken. Je wagen was dan als een raket door het dorp gevlogen!”

„Zo snugger als jij ben ik niet, Gerben,” zei Toon. „Dat loopt met jou wel los.” Gerben knipoogde. „Jij verdient een lekker centje met die petroleum!”

„Zo geweldig is dat niet!” antwoordde Toon. „Ik moet heel wat litertjes naar mijn klanten brengen, voordat ik een boterham heb.”

Klinkhamer kwam terug met een nieuwe bout. En hij kwam net op tijd, want die apen van jongens hadden de dommekracht zo ver omhooggedraaid, dat het Wagentje bijna omkieperde.

„Kijk toch uit bij wat je doet!” riep Klinkhamer. „Het is helemaal niet nodig de kar zo ver omhoog te draaien!”

„Maar nu kunt u de gebroken bout gemakkelijker weghalen,” zei Sietse. „Kijkt u maar!”

En Sietse trok de twee helften van de bout uit de veer.

„Mooi,” bromde Klinkhamer, „en laat de dommekracht nu maar iets zakken!”

Hielke draaide de slinger terug en Klinkhamer keek onder de kar totdat hij de gaten van de verbinding recht tegenover elkaar zag liggen. Vlug duwde hij de nieuwe bout erdoor en dan kon de dommekracht worden weggenomen. Sietse draaide een moer op de bout en daarmee was het karweitje klaar.

„Bedankt,” zei Toon. „Wat ben ik u schuldig, Klinkhamer?”
„Twee kwartjes,” mompelde Klinkhamer. „Dat is niet duur,” zei Toontje en hij betaalde meteen, „Toon doet wat water bij de petroleum,” lachte Gerben, „en hij heeft de onkosten weer terug.”

„Nee, nee,” zei Toontje. „Met die dingen laat ik mij niet in. Trouwens je kunt water niet met petroleum vermengen. De petroleum blijft op het water drijven. En daarbij houd ik van een eerlijke boterham, Gerben. Al is-ie dan niet dik, als het maar genoeg is. Het gebeurt ook weleens dat ik op de verkoop verlies!”

„Dat zal wel!” merkte Gerben spottend op. „Jij gaat die kar hele afstanden duwen om de mensen petroleum te leveren en dan geef jij nog geld toe? Kom nou, Toontje! Maak het een beetje. Dat is toch onzin?”

„En toch is het mij een keer gebeurd,” ging Toon verder.
„Verleden najaar kwam ik tegen de avond bij de weduwe

Klaver, die, zoals je weet, bijna een half uur buiten het dorp woont. Ik vroeg of er nog petroleum nodig, was en zij zei: ,Geef maar een liter!’ Ik tap dus een liter in haar busje en dan zegt zij: ,Och Toon, wil jij een paar aanmaakhoutjes hakken voor de kachel? De bijl ligt in ’t schuurtje.’ Wel, ik ging naar het schuurtje en hakte een mandje vol houtjes. En dan vroeg de weduwe of ik ook even de kachel wilde aanmaken. Nou ja, dat doe je dan, niet waar, maar die schoorsteen wou niet trekken en zo had ik heel wat moeite voordat de kachel eindelijk brandde. Ik werd vriendelijk bedankt en kon toen naar huis gaan. Onderweg bedacht ik wat ik allemaal had moeten doen voor twee centen, want meer verdienen ik niet op een liter petroleum. Het was intussen donker geworden en daar komt mij een politieauto tegemoet. De heren stapten uit en gaven mij een bon wegens het rijden zonder licht. Dat kostte mij vijf gulden. Had ik die ene liter niet verkocht, dan had ik geen boete gekregen, want dan was ik ruimschoots voor donker thuis geweest. Maar tja, wat doe je eraan als je zo’n goed hart hebt niet waar? Verdien ik er dan niets aan, dan heb ik toch de mensen goed gedaan 1 Tot ziens, vrienden!”

Opgewekt als altijd reed Toontje zijn ,tankwagen’ weer verder. „Als alle mensen waren zoals hij,” zei Klinkhamer, „zou het leven hier op aarde veel plezieriger zijn!”

Moeder Klinkhamer kwam koffie brengen. Voor Gerben had zij ook een kopje meegebracht. Zij zette het blad met de kopjes op de werkbank.

„Ha moeder, dat ruikt goed,” zei Klinkhamer.

„Laat het niet koud worden,” zei moeder, „dan is de smaak eraf!”

En zij ging het huis weer binnen. Sietse draaide de kettingspanner van de fiets nog wat aan, maar toen sprong de ketting met een droge tik stuk.

„Wat een snertfiets,” zei Gerben en hij raapte de gebroken ketting van de grond en bekeek hem.

„Die is totaal versleten,” knikte hij. „Geen wonder dat zij stukging. Weg ermee!”

Hij zwaaide de ketting rond en liet haar los. De ketting kwam op de werkbank terecht en wierp een kopje koffie omver. De koffie liep vanaf de bank met een staaltje op de grond.

„Stommerd!” schold Sietse.

„Dat was niet erg snugger van je, Gerben,” zei Klinkhamer.

„Nu krijg jij geen koffie!”

„Dat laat mij koud,” zei Gerben. „Koffie is toch in hoofdzaak water en daarvan zit er genoeg in de kraan!”

„Dan krijg jij in ’t vervolg een kopje water,” lachte Hielke.

„Loop naar de pomp,” schreeuwde Gerben en dan ging hij

kwaad kijkend weg! Hij fietste naar de kant van het meer en sloeg in de bocht van de weg linksaf. Daar ging hij verder over de polderdijk in de richting van een grote windmolen waarin de familie Dijkstra woont. De molen heet de Woudaap en doet dienst om overtollig water uit de polder in het meer te malen. Voor de molen aan de kant van het meer zat een jongen te vissen. Zijn naam is Kees, de zoon van de molenaar.

„Ha die Kees!” riep Gerben en met opzet fietste hij rakelings achter hem langs.

„Malle!” mompelde Kees, maar hij zei het niet zo luid dat Gerben het kon horen, want als Gerben kwaad werd, zou Kees hard weg moeten lopen. En als er iets was waar Kees een hekel aan had, dan was dat wel in de eerste plaats aan hardlopen. Kees was liever lui dan moe. Gerben fietste verder en kwam dan bij de boerderij van Jellema. Daar ging hij het erf op, want daar werkte hij.

In de smederij kwam nog een jongen die Louw Vrolijk heette. Hij was de zoon van een kaasmaker en hij woonde aan de andere kant van het dorp, dicht bij de boterfabriek. Louw kwam vragen of Hielke en Sietse uit varen gingen met hun boot, want dan wilde Louw graag mee. De Klinkhamertjes vonden het best en met z’n drieën gingen zij achter de

smederij naar het boothuis, dat aan de kant van de vaart was gebouwd. Daarin lag een nogal lompe, ijzeren motorboot die de naam „Kameleon" droeg.

De vrienden gingen aan boord. Hielke opende de deur aan de kant van de vaart, terwijl Sietse de motor startte. De Kameleon voer de vaart in haar de brug die daar vlak bij was. De jongens gingen er met een matige snelheid onderdoor en dan lag het grote meer voor hen. Sietse gaf vol gas en de boot schoot vooruit. Louw, die voorin zat, voelde de druppels van het boegwater om z'n oren spatten, maar dat mocht de pret niet drukken. Hoe sneller de boot voer, hoe mooier het was. De Kameleon volgde de vaargeul, die door tonnebakens werd aangeduid. De vaargeul ging recht door het meer naar de overkant en liep ongeveer op de helft langs een eilandje. Daar stonden kampeertenten, want gedurende de zomermaanden kwamen veel kampeerders naar het mooie meer. De Kameleon voer er voorbij en volgde de vaargeul tot de overkant. Daar was een breed kanaal. De jongens gingen er niet in, maar voeren langs de linkeroever van het meer terug. Daar passeerden zij het Paviljoen dat versierd was met veel vlaggen en kleurige parasols, waaronder de bezoekers zaten te genieten van het fraaie uitzicht over het meer. Toen de Kameleon er voorbijvoer, werd er nogal gelachen om die

lompe ijzeren boot. Maar zij die de jongens kenden, zwaaiden hen een groet toe, want zij wisten hoe vaak de jongens reeds goede diensten met die wonderlijke Kameleon hadden verricht.

Onze vrienden gingen nu langzamer varen, want langs de oever stonden mannen te vissen en bij snel varen rolde steeds hoge golven achter de Kameleon mee. De vissers zouden daar dan hinder van ondervinden. Weldra naderden de jongens een betonnen brug, die over een vaart lag welke door de polder liep. Maar onze schippers bleven op het meer en kwamen dan langs de Mariahoeve, die door de studenten was ingericht tot vakantieverblijf.

De hoeve was het eigendom van mevrouw Wijnstra. Zij woonde samen met haar dochtertje Paulien in het huis voor de boerderij. Paulien, die buiten op het grasveld in een ligstoel zat te lezen, keek even op toen Sietse de hoorn van de Kameleon liet klinken. Zij zwaaide een groet naar de jongens met wie zij op school ging. En verder ging de Kameleon naar de volgende boerderij, die van Jellema. Daar stond Gerben op de wal met iemand te praten en toen hij de Kameleon zag naderen; wenkte hij de jongens om bij hem te komen. Sietse stuurde naar de wal en de jongens zagen een mooie nieuwe zeilboot liggen die de naam José droeg.

„Jongens,” riep Gerben, „willen jullie deze mijnheer even helpen de boot naar de dokter te brengen?”

„Is de boot ziek?” vroeg Louw lachend.

„De dokter heeft deze gekócht,” zei de mijnheer, die intussen met verwondering naar de lompe Kameleon keek en toen verderging: „De benzine van de buitenboordmotor is op en ik was trouwens ook de weg kwijt. Als jullie mij naar het dorp zouden kunnen brengen, zou ik jullie erg dankbaar zijn!”

„Dat doen wij met alle plezier,” zei Sietse en hij stuurde de Kameleon naast de José.

„Kijk uit, jongens,” schreeuwde Gerben, „die boot is van polyester gemaakt. Druk haar niet stuk!”

„Dat loopt zo’n vaart niet!” zei de mijnheer. „Deze boten kunnen best een stootje hebben. Maar dat moet je natuurlijk niet overdrijven. Zodra je er met een voorhamer op gaat slaan, sla je alles stuk en valt het moeilijk te repareren!”

„Wat is polyester voor spul?” vroeg Hielke.

„Dat is een kunststof versterkt met glasvezels, die samengeperst zijn tot platen,” antwoordde de man.

De jongens vonden het maar vreemd. Zij kenden wel boten van hout of van ijzer, maar een glazen boot hadden zij nog nooit gezien.

„Er zijn zelfs boten van beton,” zei Gerben. „En ook wel van

triplex. Maar het grote voordeel van deze polyester boot is, dat je haar nooit hoeft te schilderen en dat zij ook niet krimpt of trekt, zodat er dus nooit naden opengaan. Zo is er bijna geen onderhoud aan en dat zal de dokter wel fijn vinden, want hij heeft weinig tijd om voor de boot te zorgen.”

De Kameleon en de José werden naast elkaar vastgebonden en Gerben kwam ook aan boord. Hij wilde meevaren naar het dorp. De schroef van de Kameleon begon te draaien en met z'n allen gingen zij op weg naar het huis van de dokter. De mijnheer in de zeilboot keek oplettend toe, dat de Kameleon niet tegen de zijkant van de José schuurde. Hielke nam een oude autoband en hing die tussen de boten.

„Goed zo, Hielke,” zei Gerben, „jij weet hoe het hoort! Jij kunt later best bij de marine!”

„Bent u ook bij de marine geweest?” vroeg de mijnheer.

„Jazeker!” beweerde Gerben. „Ik was de helper van de admiraal!”

„Dat klopt!” zei de mijnheer lachend. „Alle matrozen zijn helpers van de admiraal. Dat was ik ook!”

„Aha,” lachte Gerben. „U was dus ook matroos? Dan heeft u zeker Van Dribbelen ook wel gekend?”

De jongens keken elkaar veelbetekenend aan, want zij wisten dat Gerben nimmer bij de marine was geweest, maar dat hij

als gewoon soldaat bij de infanterie had gediend. Maar Gerben kon vaak zo goed fantaseren, dat je zou zweren dat hij jaren op zee had gevaren.

„Van Dribbelen?” zei de mijnheer en hij dacht diep na. „Van Dribbelen? Ik heb wel iemand gekend die Van Duin heette. Was hij nogal lang?”

„Helemaal niet,” zei Gerben. „Hij was nogal klein. Hij kwam ergens uit het oosten en hij had nog nooit eerder de zee gezien. Hij liep met heel veel dingen nog ver achter. Ik herinner mij nog best dat wij in de grote kantine gingen eten. En daar roept die Van Dribbelen plotseling: ‚Wachtmeester! Wachtmeester! Er zit een stuk ijzer in mijn eten!’ Wat was het geval? Hij had nog nooit een vork gezien!”

De jongens lachten luid om dat gekke verhaal en de mijnheer zei lachend: „Ik kan wel horen dat u een echte marineman bent. Die hebben allemaal van zulke verhalen.”

„Maar het is echt gebeurd!” verdedigde Gerben zich.

„Natuurlijk!!!” lachte de mijnheer.

„Met die Van Dribbelen beleefden wij de gekste dingen,” zei Gerben. „Op een dag loopt hij op de kade en komt de schout-bij-nacht tegen. Hij loopt hem gewoon voorbij maar wordt dan teruggeroepen.

„Zeg matroos!” bulderde de schout, „kun jij niet groeten?”

Jawel mijnheer,'zei Van Dribbelen, ,maar ik ken u niet.'
,Ik ben de schout-bij-nacht!' bulderde de schout.
,Wat doet u hier dan overdag?' merkte Van Dribbelen op.
Maar dat had hij natuurlijk nooit mogen zeggen en hij ging
dan ook pardoes achter slot.

Een paar dagen later was hij weer vrij en komt hij de schout-
bij-nacht tegen. En weer groet Van Dribbelen niet.
,Hé matroos!' bulderde de schout, ,waarom groet jij niet? Jij
weet nu toch wie ik ben?'

,Jawel mijnheer,' zei Van Dribbelen, ,maar ik dacht dat u nog
boos op mij was'!"

De mijnheer, die al even hartelijk lachte als de jongens,
meende: „Machtig, hè? Bij de marine kun je wel lachen. Hoe
lang heeft u er gediend?"

Om die vraag te ontwijken, wees Gerben gauw naar de brug
en zei:

„Opletten stuur! Vaar niet tegen een peiler, want dan blijft
er geen spaan van de nieuwe boot heel."

Zonder ongelukken voeren zij onder de brug door en legden
aan achter het huis van de dokter die naast Klinkhamer
woonde. Gerben ging naar de smederij en de mijnheer belde
bij de dokter aan. De jongens bleven bij de boten wachten tot
de dokter kwam.

„Wat zeggen jullie ervan, jongelui?“ vroeg de dokter. „Hoe vinden jullie mijn nieuwe boot?“

„Heel mooi, dokter!“

En Sietse vroeg: „Gaaf u dan niet meer met de Albatros varen?“

„Jawel,“ antwoordde de dokter, „maar met de Albatros kan ik niet zeilen en met de José wel. De Albatros gebruik ik voor lange tochten en met de José ga ik af en toe even het meer op, voor zover ik er de tijd voor heb.“

De dokter ging de José goed bekijken en maakte dan de deur van het boothuis open. De jongens duwden de José naar binnen en legden haar naast een grote motorboot met een kajuit erop, die de naam Albatros droeg. Daarna werd het boothuis gesloten en ging de mijnheer met de dokter in huis. De jongens meerden de Kameleon weer in haar boothuis en gingen naar de smederij. Daar stond Gerben ruzie te maken met de veldwachter, mijnheer Zwart.

„Ik weet zeker!“ mopperde Gerben, „dat ik het hek van het weiland goed gesloten heb. Het bestaat niet dat de koeien weg konden lopen!“

„Dat had jij gedroomd, broer!“ schreeuwde Zwart. „Het hek stond ruim een paar meter open en als ik er niet heengegaan was, had de hele kudde van Jellema nu op het Raadhuisplein

lopen te loeien voor de ramen van de burgemeester. En dan had jij ervan gelust, minnetje!”

„Natuurlijk!” riep Gerben. „Want ik ben altijd de man die de klappen krijgt. Zelfs al doe ik niets, dan weet u nog te vertellen wat ik fout deed. Maar één ding weet ik absoluut zeker. Ik heb dat hek heel zorgvuldig dichtgemaakt. Daar wil ik mijn pet desnoods voor opeten!”

„Een lekker vet hapje!” lachte Sietse.

„Bemoei jij je er niet mee, loewabbes!” schold Gerben kwaad. „Ik laat mij niet alles aanleunen!”

„Dus jij beweert dat een ander het hek heeft opengezet?” vroeg Zwart. „Waarom zou die ander dat dan gedaan hebben?”

„Misschien om u bezig te houden!” mopperde Gerben.

„Wil jij daarmee zeggen dat ik anders toch maar niets uitvoer?” vroeg Zwart lang niet vriendelijk.

„Dat heb ik niet gezegd!” zei Gerben. „Maar weet u wat ik wel zeggen wil?”

„Wat dan?” vroeg Zwart en hij keek Gerben dreigend aan.

„Dat ik niks meer zeg!” zei Gerben. „Goedendag!” En kwaad liep hij de smederij uit.

„O, o,” zei Zwart, „van hem krijg ik nog eens een punthoofd!”

„Och het is Gerben maar,” lachte Klinkhamer. „U moet hem

altijd maar met een korreltje zout nemen.”

„Maar dan wel met een hele grote korrel!” merkte Zwart op.

HOOFDSTUK II

Met veldwachter Zwart achter dieven aan

Vier jongens, die opgewonden liepen te praten en veel haast schenen te hebben, kwamen voorbij de smederij. Een van hen keek naar binnen en zag veldwachter Zwart staan.

„Stop jongens! Daar is hij!” riep hij en het viertal kwam in de smederij.

„Mijnheer,” begon de grootste. „Onze kampeertent is gestolen. Een half uur geleden stond hij nog op het eiland en nu is hij helemaal weg!”

„En onze slaapzakken ook,” zei één van de andere jongens.

„Drommels,” kwam Zwart in actie. „Daar moet ogenblikkelijk werk van gemaakt worden. Hielke en Sietse, is jullie boot beschikbaar?”

„Natuurlijk, mijnheer Zwart,” zei Sietse. „Komt u maar mee!”

„En jij gaat ook mee!” ging Zwart tegen de grootste jongen, die Willem heette, verder. Met z'n vieren gingen zij in de Kameleon. Hielke en Sietse op het achterbankje en mijnheer Zwart met Willem voorin. Op volle snelheid voeren zij het meer op.

„Waarheen?“ vroeg Sietse.

„Langs de oever, het hele meer rond!“ mompelde Zwart in gedachten. „En kijken jullie uit naar een lange jongen met heel blond haar.“

„Is dat de dief?“ vroeg Sietse.

„Vermoedelijk weet hij er meer van,“ antwoordde Zwart en dan vroeg hij aan Willem wat de kleur van hun tent was.

„Blauw mijnheer. Het is een bungalowtent,“ zei Willem.

„Dan allemaal uitkijken naar een blauwe tent!“
commandeerde Zwart.

„Een blauwe tent en een blonde jongen!“ herhaalde Sietse en hij stuurde de Kameleon rakelings langs de rietkragen. Overal waar een tent stond, werd extra gekeken en vooral als het doek een blauwe kleur had. Maar steeds zei Willem dat het niet hun tent was. Zij voeren het halve meer rond en zagen toen een oud motorbootje dat naar het kanaal voer. Er zaten drie jongens in en een van hen had heel blond haar.

„Die moet ik spreken!“ riep Zwart opgewonden en Sietse stuurde de Kameleon naar het bootje.

„Stoppen jullie!“ riep Zwart.

„Waarvoor?“ vroeg de jongeman aan het stuur. „Wij hebben niets gedaan!“

En zonder hun snelheid te minderen wilden zij doorvaren,

maar de Kameleon haalde hen in een ommezien in, waarna Sietse zijn sterke boot tegen het oude bootje liet duwen, zodat het een slag gedraaid werd en nu in de richting van het eiland voer.

„Wat wilt u toch van ons?“ riep het drietal boos.

„Kijk!“ zei Willem en hij wees voor in de boot. „Daar liggen onze slaapzakken en in die tassen zit onze tent!“

Zwart maakte een langwerpige zak van zeildoek open en daarin bleek inderdaad blauw tentdoek te zitten.

„Dat ziet er niet best uit voor jullie!“ zei Zwart bars. „Het stelen van een tent met toebehoren zal jullie zuur bekomen!“

„Maar het is onze eigen tent!“ hield het drietal vol.

„Jullie zijn met z'n drieën!“ zei Zwart. „Waarom hebben jullie dan vier slaapzakken?“

„Onze vriend is naar huis gegaan!“ antwoordde de jongeman aan het stuur. „En wij gaan ook naar huis!“

Maar in plaats daarvan duwde de Kameleon hen snel terug naar het eiland en de jongens hadden het zo druk met het bedenken van uitvluchten dat zij het niet eens bemerkten.

„Waar is jullie tent gekocht?“ vroeg Zwart.

„In de stad!“

„Bij wie?“

„Bij Wieringa!“

„Aha,” sprak Zwart zacht, maar met nadruk, „dan staat die naam wel ergens op het tentzeil! Weten jullie waar?”

„Bij de ingang van de tent,” bibberde de jongeman aan het stuur.

„Dat zal ik dan even bekijken,” zei Zwart. „Wij gaan zodadelijk de tent op het eiland opzetten.”

En toen pas zagen de jongelui dat de Kameleon hen reeds tot vlak bij het eiland had gebracht.

„Maar wij moeten de andere kant uit!” riepen zij, „wij willen naar huis!”

„Jullie staan onder arrest!” beval Zwart bars. „Jullie hebben te doen wat ik beveel! Als straks blijkt dat er bij de ingang van de tent de naam van de leverancier Wieringa staat, zal ik jullie misschien vrijlaten, maar zeker is dat nog niet!”

„Zeg lui! Laten wij maar liever bekennen,” zei de jongeman met de blonde haren, „het komt toch uit!”

De boten legden nu bij het eiland aan en de blonde jongen wierp de slaapzakken en de tent op de wal.

„Alstublieft!” zei hij, „hier is alles terug! Dit is de eerste maar ook de laatste keer dat ik zoiets weer doe!”

„Dat is heel verstandig,” zei Zwart. „Zo kom je er met een kleine boete af, maar als het weer gebeurt, telt het dubbel en is de straf niet voor de poes!”

En nu je naam, adres en geboortedatum. En geef geen valse naam op want dan maak je het alleen nog erger voor je!”

De jongeman gaf zijn naam op en zijn vrienden volgden zijn voorbeeld. Daarna mochten zij vertrekken. Met gebogen hoofden voeren zij naar de overkant en zij zagen niet hoe mooi en zonnig het meer was.

Vanaf het dorp kwamen de vrienden van Willem in een roeiboot naar het eiland. Louw was bij hen. Willem hield twee slaapzakken omhoog en riep:

„Hoera jongens! Alles is terug!”

„Dat had ik wel gedacht,” zei Louw tegen de kampeerders in de roeiboot. „Onze veldwachter weet iedereen te pakken die wat heeft uitgekuurd!”

De roeiboot legde ook aan en alle jongens waren heel verheugd toen zij hun eigendommen terugzagen.

„Wij willen wel even helpen de tent op te bouwen,” bood Hielke aan.

„Maar ik zou toch graag eerst naar het dorp gebracht worden,” kwam Zwart tussenbeide. „Het is al bijna twaalf uur.”

„Dan moeten wij ook naar huis!” zei Sietse en dus voeren onze vrienden en Zwart terug naar het dorp. Bij de smederij stond de fiets van Zwart en hij ging meteen naar het gemeentehuis om een procesverbaal te schrijven.

Aan tafel vertelden Hielke en Sietse wie de kampeertent gestolen hadden.

„Maar,” zei Sietse, „één ding begrijp ik niet. Hoe wist Zwart dat wij naar een jongen met heel blond haar moesten uitkijken?”

„Hé ja!” merkte Hielke verbaasd op, „nu je het zegt, begrijp ik dat ook niet!”

„Dat zijn raadseltjes die Zwart alleen weet,” zei Klinkhamer.

„Jullie zullen het hem moeten vragen!”

„Dat doe ik vast,” knikte Sietse.

Direct na het eten kwam Louw weer in de smederij.

„Wat ben jij vroeg?” zei Hielke.

„Nou ja,” prevelde Louw. „Ik wil niet graag te laat zijn. Gaan wij weer varen?”

„Wij gaan straks dat tandwiel naar boer Brandsma brengen,” zei Sietse. „Vader heeft het pas gelast en nu moet het even afkoelen.”

„Dat koelt onderweg wel af,” zei Louw.

„Welnee,” merkte Sietse op, „het is nog veel te heet om aan te pakken. Brandsma zou zich een aap schrikken als hij zo’n heet wiel ontving.”

„Dat zou dan net zo zijn als met die brugwachter,” vertelde Hielke. „Die kreeg een kwartje van een schipper en sprong

toen een gat in de lucht. Niet van blijdschap, maar omdat de schipper het kwartje gloeiend heet had gemaakt.”

„Dat is natuurlijk weer een verhaal van Gerben,” lachte Louw schamper.

„Ik denk van wel,” grinnikte Hielke, „maar dat weet ik niet meer.”

Het tandwiel was spoedig zo ver afgekoeld dat het vervoerd kon worden. Hielke en Sietse droegen het naar de Kameleon en legden het voor in de boot. Louw ging op het voorste bankje zitten en nadat Hielke en Sietse achterin waren gaan zitten, voeren zij het meer op en sloegen linksaf in de richting van de Woudaap.

„Wij zullen Kees vragen of hij ook meegaat,” zei Hielke. Maar toen de Kameleon de Woudaap naderde, zagen de jongens hoe Kees haastig naast de molen verdween. Sietse liet de hoorn toeteren, maar Kees deed of hij het niet hoorde.

„Hij is zeker doof geworden,” verbaasde Sietse zich en dan stuurde hij de Kameleon naar de wal en riepen onze vrienden luid: „Kees!!! Hallo Kees!!!”

Maar Kees liet zich niet zien en Sietse stond op en zei: „Ik ga die slome even zoeken!”

Sietse wilde op de wal springen, toen Kees toch kwam.

„Wat is er?” vroeg hij. „Waarom schreeuwen jullie zo?”

„Wij komen even vragen of jij meegaat,” antwoordde Hielke.

„Vandaag maar niet!” zei Kees.

„Waarom niet?” vroeg Sietse.

„Zomaar niet!” zei Kees. „Ik heb geen zin.”

„Wat doe jij dan de hele dag?” vroeg Louw.

„Niets!” zei Kees. „Ik luiert een beetje. Ik ben niet al te lekker!”

„Dat is heel jammer,” merkte Sietse op. „Want ik had een reep chocolade voor je. Maar die eet ik zelf wel op.”

„Jij maakt mij niks wijs,” zei Kees.

„En jij mij ook niet!” antwoordde Sietse ongeduldig. „Veel plezier met jezelf! Kom jongens, wij gaan weer!”

„Tot ziens Kees!” wuifde Hielke.

De Kameleon voer snel verder.

„Zou Kees werkelijk een beetje ziek zijn?” vroeg Louw.

„Welnee!” zei Sietse. „Hij is zo gezond als een vis. Maar hij is vast met iets bezig, dat niemand mag weten. Ik zag het aan zijn ogen!”

Daar moest Louw om lachen, want je kunt aan iemands ogen niet zien waarmee hij bezig is.

De Kameleon naderde de stenen brug en voer eronderdoor.

De tocht ging nu verder door een smalle, bochtige vaart waaraan veel boerderijen stonden. Bij de derde boerderij

legden de jongens aan, want daar woonde Brandsma. De knecht van de boer kwam meteen naar de Kameleon en nam het tandwiel in ontvangst.

„Gelukkig dat jullie er eindelijk zijn,” zei hij. „Wij stonden er met smart op te wachten.”

En vlug droeg hij het wiel naar de boerderij.

„Dat is pech,” mompelde Hielke. „Als Brandsma ons gezien had, zou hij ons vast een paar lekkere appels hebben gegeven!”

„Laten wij om een beetje drinken vragen/” zei Sietse, „dan lopen wij onder de appelbomen door en vinden wij er wel een paar!”

„Je bent toch wel wijzer?” vroeg Hielke. „Wij komen rechtstreeks van huis, dan kun je toch niet om drinken gaan vragen?”

„Het zou wel een beetje in de gaten lopen,” beaamde Louw. „Dan maar geen appels!” zei Sietse en hij liet de Kameleon keren, waarna zij terugvoeren naar het meer. Daar zette Sietse koers naar het eiland waar de tent van Willem en zijn vrienden weer was opgebouwd. Onze schippers werden hartelijk door de kampeerders ontvangen.

„Wij hebben jullie wel geholpen de tent terug te halen,” zei Sietse, „maar mogen wij haar nu ook even bekijken?”

„Maar natuurlijk wel!” lachte Willem. „Kom binnen!”

De tent was flink groot en bestond uit een gedeelte waarin een tafeltje en stoelen waren gezet en een gedeelte waarin de kampeerders konden slapen. In die slaapgelegenheid lag een grondzeil dat aan weerskanten van plastic was voorzien, waardoor het totaal waterdicht was. Daarbij stonden de randen tien centimeter omhoog zodat de vloer zelfs in een diepe plas water toch nog droog bleef. Er zaten vensters in de tent, die voorzien waren van muggengaas en de toegang kon met een ritssluiting, voorzien van een slot, geheel worden afgesloten.

„Een duur tentje,” merkte Sietse op.

„Daarom werd hij ook gestolen,” zei Willem. „Maar in ’t vervolg blijft een van ons hier op wacht!”

Een van de andere kampeerders zei:

„Willem vertelde dat jullie boot zo hard kan varen, is dat waar?”

„Ja zeker! Dat is echt waar!” knikte Sietse. „Als wij straks weggaan, zal ik de motor op de grootste versnelling laten draaien!”

Maar voor zij weggingen, moesten onze schippers ieder een handvol pinda's in ontvangst nemen.

„Dat hebben jullie dik verdiend!” zei Willem.

En dan gingen de vrienden weer in de Kameleon en liet

Sietse de motor op volle kracht draaien. De Kameleon voer nu met de boeg hoog opgericht in een baan van schuimend water rond het eiland en de kampeerders keken vol bewondering toe. Maar dan moest Sietse uitwijken voor een roeibootje dat door de hoge golven die achter de Kameleon mee rolden, flink op en neer dobberde. De man, die aan de riemen zat, wachtte met roeien tot de golven voorbijgerold waren en wenkte dan naar de jongens.

„Hij is kwaad omdat jij zo hard vaart, Sietse!” fluisterde Louw.
„Ik geloof dat hij ons roept!” zei Hielke.

Sietse liet de Kameleon keren en voer langzaam terug tot op enige afstand van de roeiboot.

„Zeg jongens!” riep de man. „Kunnen jullie deze dame naar het dorp brengen?”

Daarbij wees hij naar een mevrouw die op het achterbankje zat en naar schatting ongeveer veertig jaar was.

„Wel ja,” zei Sietse. „Dat willen wij met alle plezier doen.”
De Kameleon kwam naast de roeiboot en Hielke maakte beide boten stevig aan elkaar vast.

„Ik weet niet of ik wel durf over te stappen,” bibberde de mevrouw nogal zenuwachtig.

„Wij zullen u wel helpen, mevrouw,” zei Hielke.

„Het zal best gaan, mevrouw,” bromde de man. „U hoeft

helemaal niet bang te zijn.”

De nogal tengere mevrouw stond op, maar toen wiebelde het bootje een beetje en verschrikt wilde zij weer gaan zitten, maar tegelijkertijd greep de man haar stevig vast en tilde haar aan boord van de Kameleon.

„Is me dat wat?” zei de mevrouw verbaasd en een beetje verontwaardigd.

„Neem mij niet kwalijk, mevrouw,” antwoordde de man, „maar nu bent u veel vlugger in het dorp. Hier is uw koffer!”

„Het is goed,” zei mevrouw. „En wel bedankt voor uw hulp!” De roeiboot werd losgemaakt en de man roeide terug naar de andere kant van het meer.

„Waar wilt u heen, mevrouw?” vroeg Sietse.

„Ik heb een kamer besproken in het hotel ‚De Gouden Leeuw’,” zei de mevrouw. „Weten jullie waar dat is?”

„Het hotel staat midden in het dorp, mevrouw,” antwoordde Sietse. „Wij brengen u wel naar het Raadhuisplein, daar ziet u het dan wel staan.”

De Kameleon voer nu naar het dorp en omdat Sietse wilde voorkomen dat het buiswater mevrouw nat zou spatten, gingen zij niet zo heel hard. De mevrouw keek vol belangstelling om zich heen en maakte de jongens een complimentje over het varen.

„Het gaat veel sneller dan een roeiboot,” zei zij.

„Onze boot kan wel tweemaal zo hard,” lachte Hielke.

„Is het waar?” vroeg mevrouw lachend alsof zij dacht dat Hielke een grapje maakte.

„Het is echt waar!” zei Louw. „Deze boot kan varen als een raceboot!”

„Doe het dan eens?” vroeg mevrouw.

„Als u het graag wilt,” knikte Sietse, „dan is het mij goed! Daar gaat-ie dan!”

Sietse gaf vol gas en in een ommezien was de Kameleon op topsnelheid. De motor bromde en het water werd aan weerszijden van de boeg met geweld opzij geworpen. De mevrouw en Louw die voorin zaten, voelden een fijne sproeiregen over zich heen gaan. Maar als Sietse gedacht had, dat dit de mevrouw wel meteen van haar zucht naar snelheid zou bekoelen, had hij zich danig vergist. Integendeel!

Mevrouw vond het prachtig. Met één hand hield zij zich aan de bostrand vast en keek zo glunderend om zich heen, dat de jongens erom moesten lachen. Sietse liet de Kameleon tot de brug op volle snelheid varen en schakelde dan de versnelling terug.

„Gunst, zijn wij er nu al?” zei de mevrouw verbaasd en het was haar duidelijk aan te zien, dat het haar speet.

„Wilt u nog een rondje varen?“ bood Sietse haar aan.

Mevrouw keek op haar horloge en zei dan:

„Het zal niet gaan, jongens. Ik heb nu helaas geen tijd meer. Maar ik vond het geweldig opwindend. Misschien mag ik een volgende keer nog eens met jullie meevaren?“

„Wel ja mevrouw. Dat is afgesproken!“ lachte Sietse en hij knikte haar goedkeurend toe. Hij vond het geweldig dat een dame met reeds grijzend haar nog zo dol op varen was.

De Kameleon voer nu onder de brug door naar het dorp en legde bij het Raadhuisplein aan. De jongens hielpen mevrouw bij het uitstappen en Hielke droeg haar koffer. Met z'n allen liepen zij het plein over naar het hotel, maar mevrouw ging eerst naar de bakkerswinkel en trakteerde de jongens op ijs. Daarna verdween zij lachend in het hotel.

„Ik wed dat die mevrouw vast weer met ons uit varen gaat,” zei Sietse.

„Dat denk ik ook wel,” mompelde Louw, terwijl hij aan zijn ijsje likte. „Haar jas was nat van het opspattende water, maar zij gaf er niets om. Toch wel leuk van haar!“

En dat vond Hielke ook.

De torenklok sloeg vier uur en de jongens vonden het toen te laat om nog weer het meer op te gaan. Zij likten zo lang mogelijk aan hun ijsjes en voeren dan naar de smederij. De

Kameleon werd in het boothuis geborgen er de vrienden gingen in de smederij kijken. Daar was veld wachter Zwart ook.

„Zo jongens!” zei hij. „Waren jullie daarnet bezig eer oude dame in jullie boot de schrik van haar leven te bezorgen? Het was geen stijl om zo hard te varen!”

„Maar die mevrouw vond het prachtig,” prevelde Sietse „Zij vroeg er zelf om!”

„Ja, dat is waar!” zei Louw.

„En zij wil graag nog eens met ons mee,” beaamde Hielke.

„Zóó?” zei Zwart. „En wie is die mevrouw dan wel?”

„Dat weten wij niet,” zei Sietse. „Maar zij logeert in ,De Gouden Leeuw.”

„Juist,” zei Zwart, „dan maak ik nog weieens kennis me die vliegende grootmoeder!”

Daar moesten de jongens om lachen.

En dan vroeg Sietse:

„Mijnheer Zwart, hoe wist u vanmorgen dat wij moe ten uitkijken naar een jongeman met heel blond haar?”

„Die jongeman had mij gewaarschuwd dat er koeien op de polderdijk liepen,” vertelde Zwart. „En Gerben zei var morgen dat iemand misschien met opzet de koeien uit het weiland had gehaald, om mij werk te bezorgen. Toen de

kampeerders kwamen vertellen dat hun tent gestolen was moest ik meteen aan de woorden van Gerben denken. Het was best mogelijk dat het hek van het weiland met opzet was geopend om mij naar het loslopende vee te lokken Op die manier kregen de dieven dan gelegenheid een ter te stelen. En omdat die jongeman mij precies wist te vertellen waar het vee was losgebroken, dacht ik dat hij best een van de dieven kon zijn. Toevallig klopte het precies!

„Dus,” vroeg Hielke zich verbaasd af, „dan heeft Ge ben, zonder het te weten, u aan een goed spoor geholpen.”

„Inderdaad!” zei Zwart. „Maar vertel het hem niet, want dan wordt hij van verwaandheid helemaal kasjetoeran!”

„Nou en of!” zei Sietse. „Dat wordt hij wel driedubbel!”

Hoewel Sietse net zo min als een van de anderen wist wat kasjetoeran betekende.

Maar dat hun veldwachter goed bij de tijd was, wisten zij heel zeker.

HOOFDSTUK III

De dokter heeft pech

Het was ongeveer half tien in de avond en de schemering daalde over het meer, waar nog slechts een enkele boot voer met ontstoken lichten.

De brugwachter controleerde of het rode licht op de brug goed brandde en bleef dan even tegen de leuning van de brug staan om over het meer te kijken. In de verte klonk het getuf van de buitenboordmotor van de melk vaarder, die langs de boerderijen ging om de lege bussen terug te bezorgen. De brugwachter genoot van de vredige natuur totdat hij iets vreemds op het meer zag varen. Was het een bootje zonder lichten? Een bootje waarvan de motor erg rookte? Nee, dat kon niet, want dan moest hij de motor kunnen horen. Alleen het geleidelijk aan wegstervende geluid van de in de verte verdwijnende melkboot was te horen en verder niets. Onze brugwachter keek nu zo vol spanning naar dat geheimzinnige vaartuig, dat hij ervan schrok toen veldwachter Zwart plotseling naast hem stond en vroeg: „Wat is dat daarginds? Een losdrijvend vaartuig?”

„Ik weet het niet,” antwoordde de brugwachter. „Er komt veel rook uit de pijp, maar ik hoor geen motor.”

„Ik zie wel rook, maar geen pijp,” mompelde Zwart.

„Een paar minuten geleden kon ik de pijp duidelijk zien,” zei de brugwachter, „maar nu is er teveel rook.”

„Toch klopt het niet,” mompelde Zwart. „Een motorbootje maakt nooit zoveel rook. En er branden ook geen lichten.”

„Ja, kijk. Ik zie wel licht!” riep de brugwachter opgewonden.

„Maar dat is geen licht, dat zijn vlammen,” sprak Zwart met stemverheffing. „Drommels daar drijft een brandende boot.

Ik ga meteen de jongens van Klinkhamer halen!”

Zwart ging meteen naar het huis van de smid en riep bij de deur:

„Kan ik de jongens even spreken?”

Moeder Klinkhamer kwam kijken wie er was en nodigde Zwart uit om binnen te komen.

„Wat hebben die apen nu weer gedaan, Zwart?” vroeg

Klinkhamer. „Zeker niet veel goeds, anders kwam u ze niet zo laat opzoeken!”

„Ik kom de jongens om hulp vragen,” zei Zwart. „Er drijft een brandend bootje op het meer. Willen jullie mij erheen varen, jongens?”

„Maar wij hebben geen lichten op onze boot,” merkte Sietse

op.

„Die moeten jullie dan nodig eens aanschaffen,” bromde Zwart.

„O, nee!” zei Klinkhamer, „want dan zitten die zoetwatermatrozen ook nog bij nacht en ontij op het water.”

„Wel jongens!” zei Zwart, „als ik erbij ben, mogen jullie zonder lichten varen. Zullen wij dan maar gaan?”

Dat hoefde Zwart geen tweemaal te vragen want Hielke en Sietse gingen dolgraag mee op avontuur en vlug gingen zij met Zwart naar de Kameleon en voeren naar de brug.

„Het brandt nu heel erg!” riep de brugwachter.

Dat zagen Zwart en de jongens ook, want in de verte dreef een bootje dat aan alle kanten brandde en veel rook verspreidde. Sietse stuurde de Kameleon er recht op af.

Zwart die voorin zat, zei:

„Ik kan niet zien wat het is. Het lijkt allemaal zo vlak. Of is het een vlot?”

„In het midden zie ik duidelijk een motor,” riep Hielke.

„Dat zie ik ook,” schreeuwde Sietse terug. „En er komen vlammen uit de pijp.”

Zwart schudde zijn hoofd, hij begreep er niets van. De Kameleon kwam steeds dichterbij en Zwart hoopte nu spoedig zekerheid te krijgen over wat daar zo brandde, maar

toen kantelde de motor met de vlammen de pijp plotseling en in een ommezien was alles onder water verdwenen.

„Verdraaid! Wij zijn net te laat!” riep Zwart uit.

De Kameleon bereikte nu de plaats waar de brandende boot gezonken was en Zwart viste een paar verkoolde plankjes op.

Hielke peilde met de vaarboom onder water, maar het meer was daar zo diep, dat hij met de korte boom de bodem niet bereiken kon. En zo viel er verder niets te ontdekken.

Zij voeren nog een tijdje rond op zoek naar mogelijke drenkelingen, maar ook dat leverde niets op. Sietse stopte zelfs de motor om beter te kunnen luisteren naar eventueel hulpgeroep, maar het was en bleef heel stil, waarna Zwart

opdracht gaf om maar naar huis te varen. Daar wachtte Klinkhamer hen op en vroeg: „Hoe is het afgelopen?”

„De boot is gezonken,” wist Zwart te vertellen. „Het enige wat ik ervan gevonden heb, zijn deze twee plankjes.”

„Daar zult u niet veel wijzer door worden,” merkte

Klinkhamer schamper op. „Zij zijn helemaal verkoold!”

„Jammer genoeg wel,” zei Zwart, „maar men weet nooit hoe het te pas kan komen. Daarom neem ik ze toch maar mee.

Hielke en Sietse, jullie worden wel bedankt voor de hulp en verder wens ik jullie wel te rusten.”

Zwart ging naar huis en Hielke zei lachend:

„Zwart wil een geheim oplossen met twee plankjes. Dat zal een hele toer worden.”

„Laat Zwart maar lopen,” bromde Sietse. „Hij heeft al lang iets bijzonders aan die plankjes gezien.”

„Ik ook,” zei Hielke.

„Wat dan?” vroeg Sietse.

„Dat Zwart er een paar zwarte handen van kreeg,” lachte Hielke.

„En laat jullie handen eens zien?” vroeg Klinkhamer. „Aha, dacht ik het niet? Eerst wassen en dan naar bed!”

En met extra schone handen doken de jongens even later onder de wol. Maar toen zij de volgende morgen wakker werden, hoorden zij tot hun verwondering dat het flink hard waaide.

„Nu kunnen wij lekker op het meer dobberen,” zei Sietse. Louw had dat zeker ook gedacht, want hij kwam al vroeg weer naar de smederij.

„Gaan wij vandaag nog varen?” vroeg hij hoopvol.

„Natuurlijk!” zei Sietse.

„Maar doen jullie wel een beetje voorzichtig?” vermaande Klinkhamer. „Het is nogal winderig.”

„Dat valt best mee,” zei Sietse. „Kijkt u maar, de dokter gaat zelfs uit zeilen met de José.”

Achter de smederij voer de dokter voorbij in zijn nieuwe polyester zeilboot. Hij moest laveren omdat hij de tegenwind had. Zigzag ging hij door de vaart en blies op een hoorn. De brug moest geopend worden want de mast van de José kon er niet onderdoor.

De jongens die intussen de Kameleon uit het boothuis hadden gevaren, gingen de José achterna. De brug was nu open en de dokter stuurde zijn boot naar de doorgang. Maar hij bleek te weinig snelheid te hebben om de brug te kunnen passeren. De tegenwind dreigde de José terug te blazen, maar dan kwam de Kameleon te hulp en duwde de zeilboot verder. „Ik moet nog aan deze boot wennen,” zei de dokter tegen de brugwachter. „Het gaat nog niet zoals het hoort!”

„Dat zag ik,” lachte de brugwachter. „Maar terug gaat het wel beter, dan heeft u het voor de wind!”

De dokter bedankte de jongens voor hun hulp en stuurde dan de José het meer op. De boot kreeg de volle wind in de zeilen en helde schuin naar één kant over, maar ging er snel vandoor.

„Die doet het goed!” zei Louw. „Kan de Kameleon haar wel bijhouden?”

„Wel ja, heel gemakkelijk,” blufte Sietse. Maar hij moest extra gas geven om de José te kunnen blijven volgen. De dokter

keek lachend om naar de jongens en stak een duim omhoog, waarmee hij zeggen wilde dat de boot heel plezierig zeilde.

Dan trok de dokter het zeil om en ging de boot over de andere kant varen. De Kameleon bleef op enige afstand volgen. Met flinke snelheid gingen de boten door de golven en naderden het eiland. De dokter voer rond het eiland en dan in de richting van de Woudaap.

Sietse gaf de motor minder gas en nu begon de Kameleon met de golven mee te deinen doordat zij langzaam voer. De jongens vonden dat op en neer dobberen prachtig en keken intussen de dokter na die nu voor de wind met een ver uitstaand zeil in de richting van de brug voer. De dokter ging naar huis want over een half uur begon het spreekuur voor zijn patiënten.

Maar halverwege voer zijn boot met een schok tegen iets aan. Er ontstond een gat in de bodem van de José en het water stroomde naar binnen. De jongens zagen vanuit de verte hoe de José steeds dieper in het water kwam te liggen, totdat zij plotseling geheel onder water verdween en de dokter zich zwemmend moest redden.

„De hele boot naar de kelder!” riep Louw.

„Vlug erheen, Sietse!” schreeuwde Hielke.

Maar Sietse had geen aanmoediging nodig, want hij liet de

motor meteen op volle kracht draaien en snel ging de Kameleon naar de plaats van het ongeluk. De dokter kwam hen reeds tegemoetzwemmen en hij werd vlug door de jongens aan boord geholpen.

„Dat is pech!” zei de dokter. „Mijn boot botste op iets dat onder water dreef. Er kwam een gat in de bodem en toen was er geen houden aan.”

Gisteravond is hier een brandend wrak gezonken,” merkte Hielke op. „Maar wij konden er niets van terugvinden.

Misschien bent u op dat wrak gestoten!”

De dokter en de jongens tuurden in het water en dan ontdekte Louw een paal die schuin onder de oppervlakte van het water stond.

„Dat is de boosdoener,” zei de dokter. „Die moet eruit voordat er meer ongelukken gebeuren. En hoewel de dokter drijfnat was, wilde hij niet eerder naar huis, dan nadat de paal verwijderd was. Hielke bond er een touw omheen en dan trokken zij er met z’n allen aan. Toen de paal ongeveer een meter boven water was getrokken werd er een rond ijzeren ding zichtbaar.

„Dat lijkt wel een vuilnisvat,” zei Louw.

„Of een afgedankte melkbus,” riep Hielke verbaasd uit.

„Doortrekken!” riep Sietse. „Dan weten wij meteen wat het is.”

„Heel verstandig, Sietse!” zei de dokter, maar toen zij weer aan het touw trokken, brak de paal in tweeën en verdween het ronde ijzeren ding voorgoed in de diepte.

„Enfin,” zei de dokter. „Dit stuk paal nemen wij mee naar de wal. Dan kan het de schepen geen kwaad meer doen!”

„Daar is veldwachter Zwart op de dijk!” merkte Hielke op.

„Wij zullen hem de paal laten zien.”

„Zwart moet inderdaad op de hoogte gebracht worden van wat

hier gebeurd is,” zei de dokter.

En de Kameleon voer snel naar de veldwachter. Maar niemand behoefde Zwart iets te vertellen want hij had alles reeds gezien door zijn kijker. Voor de meegebrachte paal had hij veel belangstelling.

„Als ik zo naar al die spijkergaten kijk,” zei hij, „begin ik steeds meer te geloven dat die brandende boot van gisteravond een vlot was.”

„Een vlot met een oude melkbus erop?” vroeg Sietse.

„Of met een vuilnisvat?” vroeg Louw. „Want wij zagen duidelijk een rond, ijzeren ding.”

„Dat kan een oude kachel geweest zijn,” zei Zwart. „Eer gisteren stond er een bij de Woudaap. Ik ga even een praatje maken met de familie Dijkstra!”

„Drommels,” zei de dokter. „Dat zou dan het werk van Kees geweest zijn? Maar dat is lang niet fraai.”

„Het kan vader Dijkstra weieens flink wat geld kosten, als zijn zoon de boot moet vergoeden!” zei Zwart.

„Tja, dat is een vervelende zaak,” knikte de dokter. „Maar misschien is Kees onschuldig. Ik ga even mee.”

„Maar u bent doornat, dokter,” zei Zwart.

„Tien minuutjes zullen mij geen kwaad doen,” lachte de dokter en hij ging weer in de Kameleon. De jongens voeren

snel naar de Woudaap, terwijl Zwart hen volgde op de fiets. Juist toen zij allemaal bij de molen aankwamen, naderde Gerben van de andere kant op zijn fiets. Gerben keek verbaasd en vroeg:

„Wat krijgen wij nou? Heeft de dokter gezwommen met kleren aan en moet hij nu aan een molenwiek worden drooggemalen?”

„Hou je stil, jô!” zei Sietse. „Dokter kan je zo horen.”

De dokter keek inderdaad om en toen hij Gerben naast de fiets zag staan, zei hij:

„Gerben, ik moet je straks even spreken. Wacht je even?”

„Natuurlijk dokter,” knikte Gerben.

Want nu er wat te beleven viel, dacht Gerben er helemaal niet aan om verder te gaan. Integendeel, vol belangstelling zag hij hoe Zwart de deur opende en riep:

„Is Kees thuis?”

Dijkstra, gevolgd door Kees, kwam naar de deur en keek verwonderd naar al de bezoekers.

„Als jullie allemaal bij mij op de koffie komen,” zei hij, „mag mijn vrouw wel een extra ketel water op het vuur zetten.”

„Ik kom voor heel iets anders,” sprak Zwart. „Heeft u gisteravond iets bijzonders op het meer gezien?” „Ik geloof van niet,” antwoordde Dijkstra. „Ik was naar de stad en kwam

met de bus van tien uur terug. O ja, nu herinner ik mij dat er een bootje zonder lichten naar de brug voer.”

„Dat klopt,” zei Zwart. „Dat was de Kameleon. Wij waren gaan kijken naar een vlotje met een brandende kachel erop en dat is allemaal in het meer gezonken. Weet jij daar meer van, Kees?”

„Ikke?” hakkelde Kees en hij keek nerveus om zich heen.

„Kees had geen kachel,” zei Dijkstra. „Dat weet ik zeker, want een dag tevoren heb ik een oude kachel aan een voddenboer verkocht.”

„Weet u dat werkelijk heel zeker?” vroeg Zwart.

„Natuurlijk,” antwoordde Dijkstra verbaasd. „Ik had een grote zak met vodden, die de koopman graag wilde hebben. De kachel had hij liever niet, maar hij gaf er toch twee kwartjes voor, omdat hij anders de vodden ook niet had gekregen.”

„Juist,” zei Zwart, „dat weet ik dan. En heeft u ook timmerhout? Oude balken en planken en zo?”

„Er ligt een stapeltje achter het schuurtje,” zei Dijkstra.

„Dan gaan wij daar even kijken,” besliste Zwart.

Allen gingen met Zwart mee naar het schuurtje waar enige oude planken en balken lagen opgestapeld. Zwart keek er even naar en zei dan tegen Hielke:

„In mijn fietstas zitten twee plankjes, haal die even, wil je?”

Hielke holde naar de fiets die voor de Woudaap stond, en kwam dan terug met de verkoolde plankjes die zij de vorige avond uit het meer hadden opgevist. Zwart nam een van de plankjes en hield het bij een langere plank op de stapel.

„Kijk Dijkstra,” zei hij, „dat is hiervan afgezaagd. Ziet u hoe beide precies even scheef lopen?”

„U heeft gelijk,” knikte Dijkstra. „Dat heeft Kees vast gedaan. Hij zaagt altijd zo scheef. Kees, kom eens hier?”

Maar Kees was verdwenen.

„Wel drommels, waar is die bandiet?” vroeg Dijkstra kwaad.

„En wat heeft hij uitgehaald?”

„Hij heeft mij een nat pak bezorgd,” zei de dokter.

„Maar dat is toch niet waar?” riep Dijkstra verbaasd en verontwaardigd tegelijk.

„Kijkt u maar,” hernam de dokter. „Ik ben kletsnat!”

„Als ik hem te pakken krijg!” riep Dijkstra, „gooi ik hem vierkant te water!”

„Maar Kees heeft nog meer op zijn kerfstok,” zei Zwart.

„Door zijn toedoen is de splinternieuwe boot van de dokter stukgevaaren en gezonken. Dat kan u een lieve cent gaan kosten, Dijkstra!”

Dijkstra werd er wit van om zijn neus en kon geen woord uitbrengen.

„Wat de kosten betreft, dat zal wel loslopen, Dijkstra,” suste de dokter. „Dat regelen wij wel. En meneer Zwart, ik wens er liever geen procesverbaal van opgemaakt te hebben.”

„Zoals u wilt, dokter,” zei Zwart.

„Maar ik weet nog steeds niet wat er gebeurd is,” zei Dijkstra.

„Kees had een vlot getimmerd,” vertelde Zwart. „Daar zette hij een brandende kachel op en liet alles in het donker op het meer drijven. Het vlot vloog tenslotte in brand en zonk. Maar één van de balken stak onder water omhoog en daar voer de boot van de dokter op stuk. Dus kan de dokter een schadevergoeding eisen.”

„O, o,” riep Dijkstra. „Is het niet verschrikkelijk? Wat moet ik met die Kees beginnen? Altijd is hij bezig! De raarste dingen denkt hij uit. Hoe zal dit op den duur aflopen? Ik weet het niet meer!”

„Dan moet u hem aan de wieken van de molen binden,” zei Gerben, „dan kan hij niets meer uithalen!”

„Hoepel op jij!” riep Dijkstra, „moet je er nu ook nog grapjes over maken? Is het dan niet erg genoeg dat die jongen mij zoveel last bezorgt? Maar wacht eens even, meneer Zwart. U had het over een kachel? Waar had Kees die kachel dan vandaan?”

„Vermoedelijk van de voddendoer,” zei Zwart. „De koopman

wilde de kachel immers eerst niet meenemen? Welnu, het is best mogelijk dat hij even verderop de kachel van de kar heeft geworpen.”

„Dat klopt,” merkte Gerben op. „Ik heb halverwege de boerderij een kachel in het gras zien liggen!”

„Nou ja,” wuifde de dokter. „Wat Kees ook gedaan mag hebben, hij deed het niet met kwade bedoelingen. Hij wilde slechts een grap uithalen. Daarom Dijkstra, maakt u zich geen zorgen over Kees, hij is een gezonde jongen die vol energie zit. Maar ik moet nodig naar huis, mag ik je fiets lenen, Gerben?”

„Maar natuurlijk! Gaat uw gang, dokter!” zei Gerben. „Dan ga ik met de jongens proberen uw boot te lichten.”

„Heel graag, Gerben,” lachte de dokter en hij fietste snel naar huis.

„De vraag is nu, hoe ik Kees moet bestraffen,” dacht Dijkstra hardop.

„Stuur hem naar de dokter!” opperde Zwart. „En laat de dokter hem straf geven. Dat helpt misschien meer, want vreemde ogen dwingen!”

„Dat zal ik doen!” zei Dijkstra. „Zodra hij thuiskomt, stuur ik hem erheen.”

„Welja!” lachte Gerben, „de dokter kan Kees wel pillen

geven, waardoor hij helemaal verandert. Ik heb het eens meegemaakt dat een jongen, die ook steeds allerlei katekwaad uithaalde, door de pillen van de dokter veranderde als een blad aan de boom. Hij werd een heel net jongetje dat zelfs op gewone werkdagen vlekkeloos witte handschoenen droeg.”

„Het wordt hoog tijd, dat de dokter jou eens pillen geeft!” zei Dijkstra, „want die praatjes van jou niet normaal!”

„Dat ben ik volkomen met u eens, Dijkstra!” beaamde Zwart.

„Wel jongens, dan moesten wij maar gaan,” zei Gerben.

„Tegen die twee samen kan ik niet op. Dat is vechten tegen windmolens.”

En onze grote fantast ging met de jongens mee in Kameleon, maar toen zij wegvoeren, riep Gerben nog gauw:

„Dijkstra! Koopt u alvast maar mooie witte handschoentjes voor Keesie!”

Wat Dijkstra toen terugriep was door het lawaai van de motor niet goed te verstaan. Alleen het woord ‚koeiekop’ klonk heel duidelijk en dat vond Gerben zo grappig, dat hij zich op de knieën sloeg van plezier.

HOOFDSTUK IV

Sietse gaat zeilen

De Kameleon ging op zoek naar de plaats waar de boot van de dokter gezonken was.

„Was zij maar van hout geweest,” zei Gerben, „dan bleef ze drijven.”

„De mast, de vloer en de banken zijn wel van hout,” merkte Hielke op.

„Dat is waar,” zei Gerben. „Misschien kan dal ons helpen en ligt de boot niet helemaal op de bodem.”

Sietse stopte de motor en allemaal tuurden zij over het water om te zien of er nog iets van de José te ontdekken viel.

„Ik zie een fles drijven,” wees Louw.

„Waar?” vroeg Gerben.

Louw wees naar links waar op ongeveer twintig meter van de Kameleon een fles op en neer dobberde.

„De een of andere grappenmaker heeft er zeker een briefje ingestopt,” zei Gerben.

„Ligt het hier dan voor anker?” vroeg Hielke. „Want de fles blijft op dezelfde plaats liggen.”

„Maar dat is geen fles,” zei Sietse, „dat is iets anders!” En hij stuurde de Kameleon erheen, liet bleek het topje van een mast te zijn en daarmee was tevens de José’ gevonden. Gerben trok de mast een meter omhoog zodat een stuk van het zeil en de fok boven water kwam.

„Geef een touw,” beval Gerben en Hielke reikte hem gauw een stuk over. Gerben bond het rond de mast en zei: „Hierzo, houden jullie dit goed vast, dan bind ik onder water nog een touw om de mast.”

Hielke, Sietse en Louw trokken stevig aan het touw dat Gerben hen gaf, zodat de José niet weer dieper kon zinken. Gerben stroopte zijn mouwen op en bond dan zo diep mogelijk onder water nog een touw rond de mast. Aan dat touw gingen zij nu met z’n allen trekken waardoor het zeil en de fok weer een meter verder boven water kwamen. Dan maakte Gerben het bovenste touw weer los en knoopte het onder water opnieuw rond de mast vast. Aan dat touw werd nu weer getrokken en de mast kwam weer een meter verder boven water. Dat spelletje herhaalden zij zo vaak tot de romp van de José met de rand boven water kwam. Maar toen was verder hijsen niet mogelijk want dat ging te zwaar. Met touwen werd de José nu stevig aan de Kameleon gebonden en dan voeren zij naar de polderdijk. De José werd met de punt van

de boeg op de laagliggende oever gevaren en dan werd de boot verder tegen de wal opgetrokken. Het water golfde nu achter uit de schuinliggende boot, die daardoor steeds lichter werd. En dan was eindelijk de hele José op het droge.

„Drommels,” zei Gerben, „de hele buitenboordmotor is verdwenen.”

„Wel nee,” lachte Sietse, „die zat er niet aan toen de dokter ging zeilen. Hij had hem immers niet nodig? Er is wind genoeg!”

„Gelukkig maar,” zei Gerben opgelucht. „De boot is al stuk genoeg.”

Voor in de bodem bleek een gat te zitten.

„Dat is nog niet zo makkelijk te repareren,” zei Gerben.

„Zo moeilijk is dat niet,” merkte Sietse op. „Je legt aan de buitenkant een plaatje ijzer en ook een aan de binnenkant.

Die klem je met doorlopende bouten stevig op elkaar en het gat is dicht.”

„Maar dan moet je er wel een stuk rubber tussen doen,” bedacht Hielke nog.

Gerben voelde aan de randen van het gat en vond dat de romp van de boot steviger was dan hij gedacht had.

„Wij kunnen de dokter gaan vragen of hij het op die manier voorlopig gerepareerd wil hebben,” zei Gerben.

„Wel ja,” zei Sietse, „dat werkje kunnen wij best doen.” Het zeil en de fok werden nu zo vastgemaakt dat zij niet telkens heen en weer konden slaan, terwijl de wind ze lekker droog kon waaien. En dan gingen zij in de Kameleon en voeren naar het dorp. Gerben, die naast Louw zat, zag dat Louw even huiverde.

„Heb jij het koud, Louw?” vroeg hij.

„Een beetje,” antwoordde Louw. „Maar niet erg.”

„Dat doet mij denken aan mijn diensttijd,” zei Gerben. „Wij zaten met z’n vieren bij de poort van de kazerne. Van Dribbelen was er ook bij en hij was niet de snuggerste. Wij zaten in een gebouwtje en om de beurt moest een van ons naar buiten op wacht. In dat gebouwtje was het nogal koud en je zat er dan ook echt niet voor je plezier. Toen Van Dribbelen op wacht was geweest en bij ons kwam zitten, zei een van de vrienden:

„Heb jij niets bijzonders gezien, Van Dribbelen?”

„Ikke niet,” zei Dribbel.

„Dat is dan niet zo mooi,” hernam de andere, „want jij hebt het geweer niet gepresenteerd voor de majoor, die uit de kazerne kwam.”

„De majoor?” riep Van Dribbelen verschrikt, „maar ik heb hem helemaal niet gezien!”

,Tja,' lachte m'n vriend, ,dat kun jij nu wel beweren, maar de majoor neemt dat nooit! Hij eist dat jij alles maar dan ook alles ziet. Een paar maanden geleden kreeg een schildwacht drie weken licht arrest voor een zelfde fout!'

,Drie weken licht arrest?' riep Van Dribbelen ,Maar over een week krijg ik verlof!'

,Verlof?' riep mijn vriend spottend. ,Zet dat maar uit je hoofd. Daar trekt de majoor zich niks van aan. Hij zet je misschien wel op water en brood in een donkere cel! Van Dribbelen begreep helemaal niet dat hij voor de gek werd gehouden en hoe langer mijn vriend praatte over straf, hoe meer Van Dribbelen op hete kolen kwam te zitten. Zo kregen wij een lekker kolenvuurtje waarbij wij ons lekker konden warmen."

„Goed bedacht,” zei Louw lachend.

„Hm,” bromde Sietse. „Ik kan er niet om lachen. Die verhalen van jou worden bij de dag gekker!”

„Nou ja,” verdedigde Gerben zich. „Ik zeg maar, als je niet weet waarover je praten moet, verzin je maar wat. Van praat komt praat!”

De Kameleon voer nu onder de brug door en legde aan in het boothuis.

„Ik ga naar de dokter om mijn fiets terug te halen,” zei

Gerben. „En dan vraag ik meteen ook of wij de boot zullen repareren.”

Gerben verdween in dokters tuin en de jongens gingen de smederij in en vertelden alles aan Klinkhamer.

„Tjonge!” knikte Klinkhamer verbaasd. „Het was dus goed raak! En dan weet ik nu ook waarom Kees hier zo hard voorbijholde. Hij was natuurlijk gevlucht!”

Even later kwam Gerben terug. Hij rookte een grote sigaar en commandeerde op deftige toon:

„De dokter vindt het best jongens! Zet maar twee plaatjes op de boot en als het gereed is, kom ik kijken!” En dan fietste hij naar het dorp.

Sietse ging nu aan vader uitleggen hoe zij de boot wilden repareren, waarna Klinkhamer twee plaatjes ijzer voor hen zocht. Hielke knipte een stukje rubber van dezelfde afmetingen als het ijzer. Het rubber werd tussen de ijzeren plaatjes geklemd en dan werden door alle drie plaatjes tegelijk enige gaten geboord. Daar doorheen werden bouten met moeren gestoken.

Klinkhamer gaf de jongens ook sneldrogende verf mee, waarmee de ijzeren plaatjes en de bouten geschilderd konden worden. Alles werd voorzichtig op een plankje in de Kameleon gedragen en nadat Hielke een boor en een

moersleutel had gehaald, voeren de jongens weer naar de José. Daar legde Sietse een ijzeren plaatje over het gat in de bodem en werden gaatjes in de boot geboord waarna aan de binnenkant het rubber met een ijzeren plaatje werd gelegd en het andere ijzeren plaatje aan de buitenkant van het gat. De vier bouten werden door de gaten gestoken en daarna de moeren zo stevig mogelijk aangedraaid.

„Zo!” zei Hielke, goedkeurend knikkend. „Dichter kan het niet. De boot zal vast niet meer lekken.”

Intussen was het tijd om naar huis te gaan om te eten. Maar 's middags gingen de jongens meteen weer naar de José. Het zeil en de fok waren alweer kurkdroog geworden en Louw zei:

„Als Gerben nu kwam, kon hij er zo mee wegzeilen.”

„Wij kunnen de boot alvast te water laten,” merkte Sietse op, „dan kunnen wij zien of het lek goed dicht is.”

„Maar als het niet dicht is,” zei Hielke, „hoe krijgen wij dan met z'n drieën de boot er weer uit?”

„Dan hoeven wij alleen het voorstuk weer op de wal te trekken,” mompelde Sietse, „en dat is zo gebeurd.”

„Vooruit dan maar!” riep Hielke en met vereende krachten werd de José te water geduwd. Het lek bleek potdicht te zijn.

„Dat dacht ik wel,” lachte Sietse en hij gaf de boot een duw en

sprong vlug op de achterbank.

„Wat ga je doen?” riep Hielke.

„Even zeilen!” antwoordde Sietse.

„Maar dat kun je immers niet?!” riep Hielke.

„Dat weet ik nog niet!” schreeuwde Sietse. „Ik moet het nog proberen!”

Sietse trok het zeil aan en de José ging vervaarlijk scheef hangen en voer dan snel weg.

„Die ezel!” gromde Hielke. „Kom, wij gaan hem achterna, want dat loopt nooit goed af!”

En hij en Louw sprongen in de Kameleon. Maar Sietse zeilde alsof hij het al jaren had gedaan en hij wuifde triomfantelijk naar iemand die op de dijk fietste. Het was Gerben, die verbaasd toekeek. In een wijde boog zeilde Sietse het meer op en dan terug naar de brug. Hij had het nu pal voor de wind en het ging heel snel. Op de vloer van de boot lag het scheepshorentje en Sietse ging erop blazen voor de brug. De brugwachter kwam uit zijn huis en begon de afsluitbomen dicht te doen.

„Drommels,” dacht Sietse. „Hij mag wel opschieten.”

De boot naderde de brug heel snel en nog steeds was die niet open. Hielke en Louw die met de Kameleon achter de José aanvoeren, riepen:

„Stoppen Sietse! Stop! Je krijgt een botsing!”

„Maar er zit geen rem aan!” schreeuwde Sietse. Hij zag nu ook dat hij zo niet door kon zeilen want de brug was nauwelijks in beweging en de José was reeds tot op twintig meter genaderd. Daarom wierp Sietse het roer om en de José maakte een korte draai en lag dan met de neus in de wind. Bijna lag zij helemaal stil maar dan trok Sietse weer aan het roer en draaide de José weer in de richting van de brug. Die was nu helemaal open en met een matig gangetje voer de José er doorheen.

„Jij schippert al aardig, Sietse!” riep de brugwachter. Sietse gaf geen antwoord, hij knikte alleen maar ja, want het zweet stond hem in de handen van de duizend angsten die hij had uitgestaan. Die drommelse zeilboot ging voor de wind veel te hard, want nu begon zij in de vaart weer véél te veel snelheid te krijgen. Maar Sietse had wel iets geleerd en vlak voor het boothuis liet hij de José weer keren, zodat zij met de neus in de wind stil kwam te liggen. De boot dreef netjes tegen de wal achter de smederij en Hielke stuurde de Kameleon ernaast. De boten werden vastgelegd en dan kwam Gerben.

„Ik wist niet dat jij zo goed kon zeilen, Sietse!” zei hij.

„Ik ook niet,” antwoordde Sietse. „Maar ik heb er wel van geleerd!”

„Wat heb jij dan geleerd?“ vroeg Louw.

„Wel,” zei Sietse. „Als de boot moet stoppen, laat je haar in de richting draaien vanwaar je komt! Dat is alles!”

„Kijk,” merkte Hielke op, „het zeil is helemaal droog. Wij kunnen het dus laten zakken.”

Gerben bleef even kijken hoe de jongens het zeil oprolden en toen hij zag dat zij dat heel handig deden, ging hij weg.

Maar even later kwam hij terug niet de dokter.

„Ziet u wel, dokter,” zei Gerben. „De boot is weer helemaal kant en klaar. Alleen dat kleine plaatje ijzer is aan de binnenkant zichtbaar, maar aan de buitenkant zit het onder water. En er komt geen druppeltje binnen. Ziet u wel?

Hebben wij dat even handig gedaan?”

„Het is geweldig, Gerben,” lachte de dokter. „Zo kan ik er nog best mee zeilen!”

„O ja!” zei Gerben. „Deze boot kan nog jaren mee. De operatie is schitterend geslaagd, dokter!”

„Dat heb jij weer mooi gezegd, grappenmaker!” antwoordde de dokter lachend.

„Maar wij hebben de boot gerepareerd,” zei Sietse. „Hij heeft alleen maar geholpen haar op het droge te brengen! En wij hebben haar hierheen gebracht!”

„Dat is kranig werk geweest, jongens,” zei de dokter. „Ik zal

het niet vergeten! En willen jullie de boot ook even in het boothuis brengen?”

„Jawel dokter!” riep Hielke.

De dokter ging terug naar huis en Gerben bromde:

„Waarom moest jij zo nodig zeggen dat ik er minder aan gedaan heb dan jullie, Sietse Klinkhamer?”

„Omdat jij opschepte alsof jij alles alleen had gedaan!” zei Sietse.

„Hm,” prevelde Gerben. „Maar ik heb er toch een paar lekkere sigaren voor gekregen!”

En hij nam een sigaar uit een doosje en stak haar aan.

„Tot de volgende zaak, vrienden!” zei hij dan en smakelijk rokend ging hij weg.

„Het is weer mooi,” zei Sietse. „Wij doen het werk en hij krijgt de beloning!”

„Maar jij hebt lekker gezeild,” zei Louw.

„Dat is waar!” antwoordde Sietse. „Het is machtig werk! Het is mooier dan met een motorboot!”

„Maar dan moet het wel waaïen!” merkte Hielke op.

„Natuurlijk!” lachte Sietse. „Hoe harder, hoe mooier!”

„Maar jij zweette van angst,” zei Louw.

„Maar een volgende keer niet!” pochte Sietse. „Ik weet nu hoe het moet!”

„Help liever een handje duwen, opschepper!” zei Hielke. En dan brachten zij de José in het boothuis van de dokter. Zij maakten de deur dicht en werden dan geroepen door de dienstbode:

„Willen de jonheeren even binnenkomen?” vroeg zij.

„Maar ik ben niet ziek!” zei Sietse.

„Jullie hoeven niet naar de dokter,” antwoordde de dienstbode. „Maar hier in de keuken staat iets voor jullie!”

„Dat moet ik zien!” riep Sietse en woest holde hij de stoep op en de keuken binnen, gevolgd door Hielke en Louw. Op de tafel stond voor ieder een glas heerlijke limonade met een lekkere moorkop.

„Ha Sietse!” riep Louw opgewonden. „Nu krijgen wij toch ook een beloning! Dat had ik wel verwacht!”

„Hoe kon jij dat verwachten?” vroeg Sietse.

„Ik zag het aan de dokter zijn ogen!” antwoordde Louw.

„Begin jij daar ook al mee?” vroeg Hielke.

„Dat van mij met Kees kwam toch maar precies uit!” zei Sietse.

„Dat van mij ook!” beaamde Louw lachend. „Smakelijk eten, vrienden!”

De dienstbode keek lachend toe hoe de jongens smulden en zij vroeg hun wat er allemaal met de dokter op het meer

gebeurd was. De jongens vertelden haar alles totdat Gerben met zijn hoofd om het hoekje van de deur kwam kijken.

„Aha,” knikte hij. „Zitten de heren hier? En nog wel aan de gebakjes? Zeg Nel, heb je nog meer in de kast dat gauw gaat bederven. Dan wil ik het graag voor je opeten!”

„Nee Gerben,” zei de dienstbode lachend.

„Dan heb ik pech gehad,” mopperde Gerben met een lachend gezicht. „Ik eet overigens niet veel, maar wel vlug en dat kan ik heel lang volhouden!”

„Jij hebt al sigaren gehad!” merkte Sietse op. „Hoe durf jij nog meer te vragen?”

„Dat zijn nu je vrienden!” zei Gerben tegen Nel. „Ik snak vaak naar ander gezelschap. Zullen wij samen eens een avondje naar de bioscoop gaan?”

„Dus daarvoor kwam jij hier!” zei Sietse. „Nu begrijp ik waarom jij telkens naar de dokter liep! Jij wilde Nel spreken!”

„Goed,” zei Gerben. „Jij mag het best weten. Ik spreek Nel liever dan de dokter, want met de dokter spreek je gewoonlijk als je ziek bent!”

„Ja,” beaamde Hielke lachend. „Jij hebt gelijk.”

Dat vond Nel ook, waarop Sietse zei:

„Dat kost je twee bioscoopkaartjes, Gerben Zonderland!”

Maar Gerben lachte verheugd.

HOOFDSTUK V

Kees is een rare koekebakker

Tegen de avond kwam veldwachter Zwart in de smederij en vroeg aan Hielke en Sietse of zij Kees ook hadden gezien.

„Ik heb hem vanmorgen naar het dorp zien gaan,” zei Klinkhamer. „Hij liep hard!”

„Dat zal wel,” bromde Zwart, „want hij wist hoe kwaad zijn vader was. Maar nu is hij spoorloos verdwenen en niemand weet waar hij heengegaan is. De bakker beweert dat Kees langs het Kerkepad terug is gegaan naar de Woudaap. Maar daar is overal gezocht en Kees is niet gevonden.”

„Zullen wij langs de rietkragen varen om hem te zoeken?” vroeg Sietse.

Zwart vond het een goed idee en Hielke en Sietse gingen meteen naar de Kameleon en voeren het meer op. Sietse stuurde rakelings langs het riet en Hielke duwde met de peddel de stengels uiteen om beter te kunnen kijken. Zo zochten zij alle rietkragen door tot aan de stenen brug, maar nergens was Kees te vinden.

„Wij gaan terug,” zei Hielke. „Hij zal zich wel in het dorp

verscholen hebben.”

„Goed,” zei Sietse en hij liet de Kameleon keren. Toen zij even later langs de Woudaap voeren, stond Dijkstra op de wal en riep:

„Zeg jongens! Als jullie Kees zien, zeg dan dat hij thuis moet komen. Ik zal hem geen straf geven, als hij maar meteen naar huis gaat!”

„Goed Dijkstra! Wij zullen hem wel zoeken!” riep Sietse en hij liet de Kameleon op volle snelheid naar het dorp varen.

„Maar waar moeten wij hem nu zoeken,” vroeg Hielke.

„Bij de boterfabriek! In één van de loodsen,” zei Sietse.

„Dat is misschien niet eens zo gek,” zei Hielke. „In die ene loods ligt stro, daarin kan hij best liggen te slapen.”

De Kameleon voer dus het dorp door en legde aan bij de boterfabriek. Daar was Louw ook en hij vroeg wat zijn vrienden kwamen doen.

„Wij zijn op zoek naar Kees,” antwoordde Sietse. „Niemand weet waar hij is.”

„Ik zoek ook,” zei Louw. „Veldwachter Zwart was hier een uur geleden, maar wij hebben niets gevonden.”

„Hebben jullie in de loodsen gezocht?” vroeg Hielke.

„O ja, overal,” beaamde Louw. „In de loodsen, in het ketelhuis, in de fabriek en zelfs op liet dak, maar Kees was

nergens.”

„Waar kan die vlotjesbaas dan toch zitten?” zei Sietse.

„Volgens de bakker is hij naar het Kerkepad gegaan.”

„Dan zit hij in de toren!” zei Louw. „Misschien is hij de trap opgeklommen en zit hij nu door de galmgaten op ons neer te kijken!”

„Dan meteen naar de kerk!” zei Sietse en zij voeren met z’n drieën in de Kameleon naar het Raadhuisplein. Daar legden zij aan en gingen naar de deur in de kerktoren. Sietse wilde naar binnen gaan maar de deur bleek op slot te zijn. De jongens begonnen aan de deur te rammelen en riepen:

„Hé Kees! Doe open! Kom eruit, Kees! Je krijgt geen straf!!!” De koster, die tegenover de kerk woonde, zag de jongens bij de toren en hij ging naar hen toe.

„Wat moet dat met die herrie hier?” vroeg hij.

„Wij zoeken Kees Dijkstra,” zei Hielke. „Misschien heeft hij zich hier verstopt.”

„Dat kan niet!” merkte de koster op. „De deur is de hele dag op slot. Er kan niemand binnen zonder mijn medewerking!”

„Dat is dan pech,” zei Louw. „Dan gaan we maar weer.”

De jongens staken het plein over en gingen op de stoep voor het gemeentehuis zitten om te overleggen wat zij nu moesten doen.

„Ik weet niet waar wij moeten zoeken,” zei Hielke.

„De bakker beweert dat Kees naar het Kerkepad ging,” riep Sietse. „Maar waar is hij dan gebleven?”

„Dat weet ik niet,” zei Louw. „Maar ik weet wel dat Kees niet lang meer zoek zal blijven.”

„Hoe weet je dat?” vroeg Hielke.

„Wel,” antwoordde Louw lachend, „Kees heeft de hele middag niet meer gegeten en dat houdt hij nooit vol.”

„Dat is waar,” zei Hielke. „Die holle bolle Gijs kan niet lang zonder eten.”

„Wacht eens,” riep Sietse. „Kees ging naar het Kerkepad.”

„Wat word jij vervelend met je Kerkepad,” zei Hielke. „Dat heb jij nu al drie keer gezegd!”

„Maar daar kan Kees gemakkelijk over de schuttingen klimmen,” merkte Sietse op. „En zich in de tuinen verstoppen.”

„En in de tuinen hangen lekkere appels en peren!” zei Louw.

„Als hij achter de peren aan zit,” zei Hielke, „moet hij in de tuin van de dominee zijn.”

„Of bij mijnheer Kooi!” beaamde Sietse.

„Wij gaan kijken,” zei Louw. „Vinden wij Kees niet, dan vinden wij wel een paar appels of peren.”

Zij gingen meteen naar het Kerkepad, dat begon tussen de

kerk en de pastorie en dan verder liep achter de huizen langs in de richting van de Woudaap. Achter het huis van de dominee gluurden de jongens door de schutting. De appels en perebomen hingen vol vruchten.

„Het ziet er lekker genoeg uit,” zei Sietse, „maar ik zie niets waar je je gemakkelijk kunt verschuilen.”

„Nee jongens,” merkte Hielke op. „Hier is Kees vast niet.” Dus gingen zij bij de volgende tuin kijken. Daar stond een prieeltje in, maar het was van voren zó open, dat iedereen, die zich daarin wilde verstoppen, spoedig ontdekt zou worden. Ook in de daarop volgende tuin van de majoor kon Kees niet zijn want langs de binnenkant van de schutting had de majoor een strook modder heel keurig geharkt, zodat het meteen op zou vallen als iemand daarin ging lopen. En de jongens zagen er geen één voetstap in staan.

„Die majoor toch,” zei Hielke lachend. „Hij heeft een goed verdedigingswerk aangelegd.”

En dan kwamen de vrienden bij het erf van de bakker.

„Wat dom dat wij hier niet meteen hebben gekeken,” zei Sietse. „Want hier moet hij zijn! Hij kan zich hier gemakkelijk verstoppen en er is ook wel wat te eten.”

Sietse klom meteen over de schutting en kwam in een tuin, die geen tuin meer kon heten, want het stond er vol met lege

honingvaten, kisten en kratten, Hielke en Louw volgden hem en dan begonnen zij tussen de kisten en vaten te zoeken, maar Kees vonden zij niet. Maar toen zij dicht bij de bakkerij kwamen hoorden zij iemand zachtjes roepen:

„Psst, psst! Zoeken jullie mij? Ik zit hier!”

En dan ontdekten onze vrienden Kees voor een open raam boven de bakkersoven.

„Kom jô!” fluisterde Sietse. „Je vader en moeder zijn verschrikkelijk ongerust!”

„En jij krijgt geen straf,” voegde Hielke eraan toe. „Dat heeft je vader zelf gezegd. Als jij dan maar zo gauw mogelijk naar huis komt.”

„Als het maar waar is,” zei Kees en hij liet zich uit het raam zakken.

„Weg wezen!” waarschuwde Louw. „Daar komt de bakker!” Vlug holden zij naar de schutting en stonden dan in een ommezien weer op het pad.

„Kom mee naar het plein, Kees,” riep Sietse. „Daar ligt onze boot. Wij brengen je thuis!”

„Mooi,” zei Kees, „en hoe is het met de boot van de dokter?”

„Die vaart alweer,” zei Hielke.

„Sietse heeft er al mee gezeild,” knikte Louw.

„En het ging geweldig!” lachte Sietse. „En wij kregen als

beloning ieder een dikke moorkop en limonade!”

„Ik had het daar ook goed,” zei Kees. „Ik zat lekker warm en de bakker schoof mij alle mislukte koeken toe!”

„Wat?” vroeg Hielke. „Wist de bakker dat jij daar was?”

„Wel nee,” antwoordde Kees. „Hij heeft mij helemaal niet gezien, want ik zat achter op de oven. Maar de misbaksels werden op een ijzeren plaat gelegd die boven op de oven werd geschoven. Later werd de plaat weer weggetrokken en ging de koek in een vat. Dat wordt dan aan de kippen of varkens gegeven. Maar er was genoeg bij waarvan ik nog lekker kon eten!”

„Het kan waar zijn,” zei Louw, „want de kruimels zitten nog om je mond.”

Kees veegde ze meteen af want op het plein kwam veldwachter Zwart hen tegemoet.

„Zóó?” bromde Zwart tegen Kees. „En waar kom jij vandaan?”

„Hij liep op het Kerkepad,” zei Sietse.

„Ik durfde niet naar huis,” hakkelde Kees.

„Hm,” zei Zwart. „Als ik goed ruik, zou ik zweren dat jij in de bakkerij hebt gezeten. Enfin, ga maar gauw naar je ouders en laat nooit weer brandende kachels over het meer varen, want dan spreek ik een andere taal!”

„Ik zal het nooit weer doen!” beloofde Kees en dan ging hij haastig met zijn vrienden mee.

„Wat een geluk dat jij de koekkruimels had weggeveegd,” zei Louw, „want Zwart had het bijna door dat jij in de bakkerij hebt gezeten.”

„Zwart heeft een fijne neus,” merkte Hielke op.

Zij stapten aan boord van de Kameleon en hoewel het al laat was, ging Louw ook mee want hij wilde niets missen van de ontvangst die Kees thuis zou krijgen. De Kameleon voer snel naar het meer en zette dan koers naar de Woudaap. Boven op de omloop, die rond de molen liep, stond Dijkstra naar alle kanten uit te zien. Daar zag hij de Kameleon naderen. De jongens zwaaiden reeds naar hem. En warempel, daar zag hij Kees. Dijkstra holde de trap af en samen met zijn vrouw stonden zij de Kameleon op te wachten. Weldra legde de boot aan.

„O Kees!” riep zijn moeder. „Waar was je toch jongen? Kom maar gauw in huis! Ik heb een lekkere boterham voor je!”

„Ik heb helemaal geen trek!” hakkelde Kees.

„Wat?” riep Dijkstra verbaasd, „lust jij geen eten? Maar jongen, dan ben jij lang niet in orde!”

En met zijn bezorgde ouders verdween Kees in de molen.

„Hij kon moeilijk zeggen, dat hij zich vol gegeten had met

koek,” zei Sietse.

„En dan wordt hij nog beklagd ook,” voegde Louw er lachend aan toe.

„Daarvoor moet je Kees heten,” zei Hielke schamper. „Met hem gaat het altijd anders dan met een ander.”

Nu er verder niets te beleven viel, voeren de jongens terug naar het dorp. Hielke en Sietse vertelden thuis waar zij Kees hadden gevonden, waarop Klinkhamer lachend zei:

„Die Kees is toch een rare koekebakker. Terwijl hij op de vlucht was, dacht hij intussen, waar kan ik lekker eten.”

„Hij had een goed plaatsje,” merkte Sietse op. „In ’t vervolg weten wij waar wij hem moeten zoeken!”

De volgende morgen kwam Kees langs de smederij.

„Waar ga jij heen?” vroeg Sietse.

„Naar de dokter!” antwoordde Kees.

„Ben jij dan ziek?” vroeg Hielke.

„Welnee,” zei Kees. „Ik moet vragen wat voor straf ik krijg voor het vernielen van de boot!”

„Dan zit jij goed in het wak,” voorspelde Sietse. „Ik zou niet graag met je ruilen!”

„Het loopt wel los, Kees,” zei Hielke. „De dokter is de kwaadste niet.”

„Ik hoop het,” lachte Kees en hij verdween door het hek van

de tuin voor het doktershuis en belde aan bij de voordeur. Hielke en Sietse zagen hoe de dienstbode hem binnenliet. „Kom,” zei Sietse, „wij kruipen onder het raam van de woonkamer, dan horen we wat!”

En hij liep langs de heg die tussen de erven van de dokter en Klinkhamer was geplant en kroop erdoor naast het doktershuis. Hielke volgde hem op de voet tot onder het openstaande raam van de woonkamer. Daarbinnen hoorden zij de dokter zeggen:

„Zo Kees, kwam jij je excuses aanbieden?”

„Jawel dokter,” hoorden zij Kees zeggen, „mijn vader zegt dat u mij maar straf moet geven voor het vernielen van uw boot.”

„Maar jij hebt de boot niet opzettelijk vernield,” zei de dokter.

„Hoewel het wel een feit is dat jij nogal eens last veroorzaakt. Ik zou je dus een injectie kunnen geven zodat jij drie weken gaat slapen.”

„Drie weken slapen?” riep Kees verschrikt. „Maar dan is de vakantie om!”

Sietse stootte Hielke aan en fluisterde:

„Die stommeling gelooft het ook nog!”

„Tja,” zei de dokter, „jij gaat natuurlijk geen vakantie nemen om te slapen. Dus moet ik iets anders bedenken. Hoe zou jij het vinden als jij zaterdag mijn tuin komt aanharken?”

„Dat wil ik best doen, dokter,” antwoordde Kees gedwee.

„Goed, dan verwacht ik je zaterdag!”

„Jawel dokter,” zei Kees. „Ik zal het niet vergeten!”

Hielke en Sietse hoorden een stoel schuiven en begrepen dat hun vriend opstond om weg te gaan. Vlug kropen zij terug door de heg en holden naar de smederij om hem op te wachten. Een minuut later was Kees er ook en Sietse vroeg:

„Hoe is het afgelopen? Krijg je nog straf?”

„Wel nee,” zei Kees. „Dokter wist niet wat voor straf hij moest geven en toen heb ik aangeboden om zaterdag de tuin te harken.”

„Wat ben jij toch goed, hè?” merkte Sietse spottend op. „De dokter had jou best een spuitje kunnen geven, zodat jij de hele vakantie had geslapen.”

„Toevallig maakte de dokter dat grapje wel,” zei Kees, „maar daar lachte ik natuurlijk om.”

„Wij konden je hier in de smederij horen lachen,” zei Sietse.

„Tjonge, wat was dat een grap, hè?”

„Als je het niet geloven wilt, dan maar niet,” zei Kees. „En over de dokter mag ik niet mopperen, want ik doe dat werk graag voor hem.”

Klinkhamer die juist de smederij binnenkwam en de laatste woorden van Kees hoorde, vroeg:

„Wel Kees? Wat moet jij dan doen voor de dokter?“ „De kromme takken in de tuin recht buigen!“ zei Kees en dan ging hij er lachend vandoor. Klinkhamer schudde zijn hoofd. „Ik heb het al meer gezegd,“ zei hij, „Kees is een rare koekebakker!“

HOOFDSTUK VI

Er wordt een zeilboot gemaakt

Gerben kwam de smederij binnen.

„Heeft u het al gehoord, Klinkhamer?” vroeg hij nogal opgewonden. „Onze dominee is gearresteerd!”

„Wat vertel je me nou?” riep Klinkhamer verbaasd. „Onze dominee gearresteerd? Dat bestaat niet!”

„Maar ik heb het zelf gehoord op de radio!” zei Gerben.

„Gisteren is dominee in de stad gearresteerd bij een raadsgebouw. Maar of het nu het gebouw van de gemeenteraad of van de provinciale raad was, dat weet ik niet meer!”

„Maar dat is niet te geloven!” zei Klinkhamer.

„Ik kon het eerst ook niet geloven,” zei Gerben. „Maar ik ontmoette de dienstbode van de dominee en toen ik haar vroeg of dominee thuis was, antwoordde zij dat hij in de stad is! En dat zegt genoeg!”

„Dominee is volgens mij een van de beste mensen die ik ken,” zei Klinkhamer. „Heb jij wel goed naar de radio geluisterd?”

„Ja zeker!” beaamde Gerben. „Mijn oren stonden wijd open, dat kan ik u wel verzekeren. Wie had zoiets ooit gedacht van onze dominee?”

„Wat is er met onze dominee?” vroeg veldwachter Zwart, die juist de smederij binnenkwam.

„Die is gearresteerd!” vertelde Gerben.

„Weet jij dat zeker?” vroeg Zwart. „Is hij niet geïnstalleerd?”

„Geïnstalleerd?” stamelde Gerben en hij keek zo onnozel dat Hielke en Sietse het uitproestten van het lachen.

„Gisteren is onze dominee geïnstalleerd als voorzitter van de culturele raad!” zei Zwart. „Het was nog wel op de radio!”

„Dat... dat heb ik gehoord,” stotterde Gerben.

„Maar jij hebt natuurlijk weer half geluisterd,” kreunde Zwart.

„En toen er wat moois van gemaakt. Het halve dorp weet al dat de dominee gearresteerd is. Want dat vertelde Gerben Zonderland, die onnozele hals! Als jij zo doorgaat vrindje, is het niet langer verantwoord om jou los te laten lopen.”

De postbode Sjoerd Bonnema kwam binnen en legde enige brieven op de werkbank.

„Is het waar?” vroeg hij. „Is onze dominee gearresteerd?”

„Wie zegt dat?” vroeg Zwart.

„Gerben!” zei Sjoerd.

„En heb jij Gerben altijd geloofd?” vroeg Zwart.

„O nee!” zei Sjoerd en hij maakte daarbij zo’n afwerend gebaar dat de jongens opnieuw moesten lachen.

„Geloof hem dan nu ook maar niet!” zei Zwart.

„Lelijke leugenaar!” schreeuwde Sjoerd tegen Gerben.

„Postzegellikker!” brulde Gerben.

Waarop Sjoerd kwaad de deur uitliep.

„Jij zult vandaag wel meer ruzie krijgen, Gerben Zonderland,” zei Zwart. „Want wie wind zaait, zal storm oogsten.”

„Ik ga naar de boerderij,” zei Gerben. „Het dorp laat mij koud!”

En hij vertrok.

„Die zullen wij vandaag niet meer zien,” zei Zwart, „die praatjesmaker.”

En dan ging ook Zwart weer verder.

Even later kwam Louw in de smederij.

„Hebben jullie het al gehoord?” riep hij. „De burgemeester is gearresteerd!”

„Die ook al?” vroeg Klinkhamer lachend. „Maar er is niemand gearresteerd Louw. Gerben had niet goed naar de radio geluisterd, dat was alles.”

Daar begreep Louw niets van, maar Hielke en Sietse vertelden hem hoe Gerben zich vergist had en in plaats van geïnstalleerd, gearresteerd had verstaan. Dat vond Louw

grappig en nog lachend ging hij met Hielke en Sietse mee naar de Kameleon. De jongens voeren het meer op waar veel zeilers, gelokt door een Iris windje, een tochtje gingen maken. Het was een feestelijk gezicht, al die mooie bootjes met hun witte zeilen. De Kameleon voer er handig tussendoor, maar kwam dan bijna in botsing met een groot jacht dat plotseling van koers veranderde.

Door haastig het roer om te gooien wist Sietse nog net op het nippertje een aanvaring te voorkomen. Ken man in een zwarte trui en zwarte broek, die voor op het jacht stond, keek lachend op de jongens neer. Aan het roer van het jacht zaten twee jongemannen gekleed in blauwe jasjes en witte broeken. Zij keken een beetje geschrokken, want zij hadden de Kameleon veel te laat opgemerkt.

„Hè, hè,” zei Louw. „Dat was schrik op schrik!”

„Die binken zitten achter het roer te slapen,” zei Sietse.

„Zij hebben misschien een lange reis achter de rug,” merkte Hielke op. „Op hun boot staat ‚Adri-Amsterdam!’”

De Kameleon en de Adri, die ieder een andere kant uitvoeren, waren spoedig een eind van elkaar verwijderd. De jongens bleven een tijdje tussen de zeilboten kruisen en voeren dan langs de polderdijk. Daar wandelde de mevrouw die in ‚De Gouden Leeuw’ logeerde en Sietse liet de

Kameleon bij haar aanleggen.

„Heeft u zin in een tochtje, mevrouw?” vroeg hij.

„Graag jongens,” lachte mevrouw.

Louw en Hielke hielpen haar aan boord en dan voer de Kameleon het meer weer op. Sietse liet de boot zo snel mogelijk varen want dat vond mevrouw Deelstra prachtig. Zij gingen eerst naar de overkant en dan langs het Paviljoen, vandaar voeren zij rond het eiland, naar de Woudaap en dan weer het hele meer rond. Mevrouw Deelstra scheen er maar niet genoeg van te krijgen, zij genoot zichtbaar en trakteerde de jongens af en toe op snoep. Dat vonden de rakkers natuurlijk heel prettig en Sietse stuurde de boot dan ook van de ene hoek van het meer naar de andere. Totdat mevrouw op haar horloge keek en verschrikt uitriep:

„Nee maar! Is het al zó laat? Jongens, ik moet ogenblikkelijk terug naar het dorp. Misschien kom ik nog niet te laat, maar ik vrees het ergste!”

Sietse zette meteen koers naar de brug en Louw vroeg:

„Moet u de bus naar de stad nog halen?”

„Wel nee,” zei mevrouw. „Ik had bij de verkoping van een huis willen zijn, maar die was om tien uur en het is nu reeds over elven! Ik was het vergeten door het varen.”

De Kameleon naderde op volle snelheid de brug en voer er zonder vaart te minderen onderdoor.

„Moeten er ongelukken van komen?” riep de brugwachter verontwaardigd, maar dat hoorde niemand door het lawaai van de Kameleon. Bij de eerste huizen van het dorp minderde Sietse de gastoevoer en veel langzamer gingen zij tot aan het Raadhuisplein. Voor de wal lag de Adri uit Amsterdam en de Kameleon legde er vlak bij aan. De jongens hielpen mevrouw Deelstra bij het uitstappen en dan haastte zij zich naar het hotel. Nauwelijks was zij naar binnen gegaan of de man met de zwarte trui en de twee jongelui in hun witte broeken kwamen naar buiten. De lieren gingen naar hun jacht, maar voor zij het bereikt hadden, kwam mevrouw Deelstra weer uit het hotel en riep:

„Hallo heren! Wacht u even? Hallo?!”

De heren keken verwonderd om en bleven dan wachten op mevrouw Deelstra die zich naar hen toe haastte.

„Heren?” zei mevrouw. „U heeft dat huis daar gekocht, niet waar?” Daarbij wees zij naar het winkeltje waar vroeger oude Meindert woonde.

„Inderdaad mevrouw,” zei de man in de zwarte trui.

„Wilt u het mij verkopen?” vroeg mevrouw.

„Het spijt me,” antwoordde de man, „maar ik ga daar zelf wonen.”

„Hè, wat jammer,” zei mevrouw. „Doet u het ook niet als ik u een flinke prijs betaal?”

„Doet u geen moeite, mevrouw,” merkte de man nogmaals op, „maar het huis is beslist niet meer te koop!”

„Dat vind ik dan heel jammer,” zei mevrouw en zichtbaar teleurgesteld ging zij terug naar het hotel. De jongens, die alles hadden gehoord, keken haar na en dan zei Louw:

„Dat heeft zij aan de Kameleon te danken. Als zij niet met ons was gaan varen, was het huis nu misschien van haar geweest.”

„Maar Sietse voer ook zulke grote afstanden,” merkte Hielke op. „Daardoor vergat mevrouw de tijd!”

„Het is natuurlijk weer mijn schuld,” mokte Sietse. „Waarom heb jij dan niet gezegd, dat ik niet zulke afstanden moest varen?”

„Omdat ik niet wist dat mevrouw naar een verkoping moest!” zei Hielke.

„En dat wist ik nog minder!” riep Sietse, „dus wat zeur je dan?”

„Hoor eens, jongens,” zei Louw, „als jullie ruzie maken, ga ik niet meer met jullie mee!”

En hij sprong op de wal en liep het plein op.

„Hé jô!” riep Sietse. „Doe niet zo flauw!”

„Dat ben ik al!” riep Louw lachend. „Daarom ga ik eerst eten!”

En toen pas zagen de Klinkhamertjes dat de torenklok al bijna twaalf uur aanwees. Dus gingen zij ook naar huis en vertelden daar dat een Amsterdammer het winkeltje van oude Meindert had gekocht en hoe mevrouw Deelstra te laat kwam voor de verkoop.

„Dat is jammer voor die mevrouw,” zei Klinkhamer. „Het was een leuk huis voor haar geweest!”

„Ik begrijp niet,” verbaasde moeder zich, „hoe die mevrouw de tijd kon vergeten door die Kameleon?”

„Dat komt omdat u nog nooit in de Kameleon gevaren heeft,” antwoordde Sietse. „Daardoor begrijpt u het niet.

Wat zegt u ervan, vader? Heb ik nu gelijk of niet?”

„Tja,” zei Klinkhamer. „Die mevrouw had beter op de tijd kunnen letten, daarin heeft moeder gelijk. Maar verder heb jij gelijk Sietse, want varen doet je soms alles vergeten I En nu eten, anders is mijn schafttijd ook om voor ik het weet!”

’s Middags kwam Louw weer. Hij had een krant bij zich

waarin stond dat er zeilwedstrijden in Witveen werden gehouden. Daarbij was ook een wedstrijd voor jeugdige zeilers die niet ouder waren dan vijftien jaar.

„Dat is wat voor jou, Sietse,” zei Louw. „Jij kunt al goed zeilen!”

„Maar ik heb geen boot,” merkte Sietse op. „En met de Kameleon kunnen wij niet zeilen, want die is veel te zwaar.”

„Vraag de boot van de dokter te leen,” stelde Louw voor.

„Dat kan niet,” zei Hielke. „Je kunt geen splinternieuwe boot gaan lenen!”

„Kees heeft een roeiboot,” bedacht Sietse. „Misschien kunnen wij daarmee zeilen. Wij gaan het hem meteen vragen!”

Dat vonden Hielke en Louw goed en zij voeren met de Kameleon naar de Woudaap. Daar lag de boot van Kees voor de wal. Sietse legde erbij aan en stapte dan in Kees zijn boot en schommelde haar heen en weer.

„Zij is niet zwaar,” zei hij dan. „Maar er is geen koker om de mast in te zetten.”

„De mast binden wij aan de roeiboot vast,” stelde Hielke voor. „Met een houtje en een touwtje doe je wonderen.”

Kees kwam uit de molen en riep:

„Wat moet dat in mijn schuit?”

„Moet je dit eens lezen,” zei Louw en hij gaf hem de krant.
„Kijk, in Witveen kunnen wij meedoen aan zeilwedstrijden.
Misschien kan Sietse het met jouw boot proberen?”

„Dat weet ik nog niet,” zei Kees. „Dit is geen zeilboot maar
een roeiboot!”

„Wij kunnen proberen er een zeilboot van te maken,” stelde
Sietse voor. „Of wil je niet meedoen?”

„Maar ik heb nog nooit gezeild,” zei Kees.

„Dat doet Sietse wel!” merkte Louw op.

„Van mij mag hij het proberen,” zei Kees. „Het zal wel een
mooie grap worden, hoop ik.”

„Afgesproken!” riep Sietse. „Maar dan moeten wij allereerst
een mast hebben!”

„Er ligt een oude vaarboom achter de schuur,” zei Kees.

„Mogen wij die hebben?” vroeg Louw.

„Ik zal het even vragen,” antwoordde Kees en hij ging de
molen binnen. Even later kwam hij terug met zijn vader.

„Waarom moet de boot van Kees een mast hebben?” vroeg
Dijkstra. „Hij kan er toch mee roeien? Ermee zeilen wordt
toch niets!”

„Wij zouden het graag willen proberen,” zei Sietse. „Toen wij
de boot van de dokter gerepareerd hadden, heb ik haar naar
het dorp gezeild en dat ging goed.”

„Hm, juist,” mompelde Dijkstra. „Het is waar dat jullie flink hebben geholpen bij het boven water brengen van de boot van de dokter en daarom geef ik jullie graag toestemming om met de roeiboort te gaan zeilen.”

„En mogen wij dan van de oude vaarboom een mast maken?” vroeg Kees.

„Vooruit maar,” zei Dijkstra. „Van het hout dat achter de schuur ligt, mogen jullie gebruiken wat jullie nodig hebben. Maar maak geen rommel en ruim alles wat jullie overhoop halen weer netjes op!”

„Natuurlijk mijnheer Dijkstra,” beloofde Sietse verheugd, „en wel bedankt!”

Dan verdwenen de jongens meteen achter de schuur waar tussen allerlei hout ook een vaarboom lag.

„Die boom is veel te lang,” ontdekte Hielke.

„Dan zagen wij er een stuk af,” zei Kees.

„Wij zetten hem eerst rechtop in de boot,” besliste Sietse.

„Dan kunnen wij beter zien hoeveel eraf moet.”

Dus werd de vaarboom naar de boot gebracht en er rechtop in neergezet. Sietse ging op de roeibank staan en reikte met zijn rechterhand zo ver mogelijk langs de boom omhoog.

„Kijk, hier ongeveer moet hij afgezaagd worden!”

Hielke, die de vaarboom vasthield, deed een stap achteruit

om beter te kunnen zien waar Sietse de mast afgezaagd wilde hebben. Daarbij liet hij de vaarboom los en zag dan tot z'n verbazing hoe Sietse met de boom te water tuimelde.

Proestend kwam Sietse weer boven en riep:

„Grote stommerd! Hoe kón je die boom nu loslaten? Jij zag toch, dat ik er tegenaan leunde?!”

Louw en Kees stonden krom van het lachen en Hielke hikte: „Maar ik dacht dat jij wel zou blijven staan. Als ik geweten had dat jij tegen de boom leunde, had ik hem natuurlijk nooit losgelaten!”

„Heb jij de boot meteen even van onderen bekeken?” vroeg Kees lachend aan Sietse. „Is de bodem glad genoeg?”

„Vertel mij liever hoe ik mijn kleren weer droog krijg,” zei Sietse en hij begon zijn overall uit te trekken.

„Hang je kleren aan de waslijn,” stelde Kees voor. „Ik zal wel even knijpers halen.”

Even later wapperden de natte kleren aan de lijn en werkte Sietse in zijn zwembroekje verder aan de boot. De vaarboom werd ongeveer op de helft stukgezaagd. Het dikste stuk werd in de boot gezet als mast, maar het bevestigen was niet zo eenvoudig.

„Wij timmeren een houten koker,” zei Kees. „Die spijkeren wij aan de roeibank vast en daar kunnen wij dan de mast

inzetten en er ook gemakkelijk weer uithalen.”

„Maar dan hangt alles aan een paar spijkers,” merkte Hielke op. „En de mast moet werkelijk heel stevig staan. Geloof maar gerust dat het zeil er geducht aan trekt.”

„Of,” zei Louw, „je moet er touwen aanbinden, die de mast recht omhooghouden.”

„In de melkschuit,” riep Sietse, „zit in de bank een gat waarin je de mast kunt zetten.”

„Maar ik moet geen gat in mijn roeibank hebben,” zei Kees.

„Waarom niet?” vroeg Sietse. „Het hoeft maar een klein gat te zijn van ongeveer zeven centimeter. En als alles goed gemaakt wordt, heb jij een mooie zeilboot.”

„Ja Kees!” riep Louw. „Jij mag blij zijn dat wij een zeilboot voor je maken.”

„En die roeibank is breed genoeg,” zei Hielke. „Je merkt het nauwelijks als er een gat inzit.”

„Maar,” mompelde Kees, „als mijn vader het ziet, zal hij wel kwaad zijn.”

„Dan zeg je maar dat ik het gedaan heb,” stelde Sietse grootmoedig voor. „Heb jij een boor en een schropzaagje?” „Goed,” besloot Kees, „ik zal het gereedschap halen, maar jij krijgt de schuld als vader kwaad is.”

Kees verdween in de schuur en kwam dan terug met een

boor en een zaagje. Sietse zette de vaarboom nu precies midden op de bank en trok er met een potlood een cirkel omheen. Dan boorde hij een gat en zaagde met een smal zaagje de cirkel uit de bank. Daarna werd er een plank gezocht die ongeveer even groot was als de roeibank en daarin werd precies zo'n gat gezaagd. Vervolgens werd deze plank op de bodem van de boot onder de roeibank gelegd zodat de twee gaten precies onder elkaar kwamen te liggen. De mast werd nu in de gaten gestoken en toen na enig heen en weer schuiven van de onderste plank de mast kaarsrecht stond, werd die plank op de bodem vastgespijkerd.

De jongens keken er trots naar, want de mast stond zo stevig als het maar kon.

„Maar nu moeten wij een zeil hebben,” zei Sietse. „Hoe komen wij daaraan?”

„Ik vraag moeder om een laken,” opperde Kees en hij ging de molen in maar kwam spoedig terug.

„Moeder heeft geen oud laken,” zei hij.

„Ik denk dat mijn moeder ook niets heeft,” zei Louw.

„Misschien is een laken ook wel te dun,” merkte Sietse op.

„De wind gaat er doorheen en dat is verlies van kracht.”

„Wij kunnen bij Jellema gaan vragen om een graanzak,” stelde Hielke voor. „Als wij die uit elkaar tornen, hebben wij

een grote lap doek.”

„Maar zo’n juttezak laat nog meer wind door dan een laken,” zei Louw.

„Dan plakken wij er plastic op!” lachte Kees.

„Wel nee. Dat is allemaal waardeloos!” zei Sietse.

Maar dan kwam er hulp van moeder Dijkstra die in de deuropening stond en riep:

„Is dit misschien iets voor jullie zeil?”

Zij hield een rood-grijsgestrepte lap omhoog. Kees ging hem gauw halen en kwam zijn vrienden dan een afgedankte beddezak tonen. De zak werd meteen op de grond uitgespreid en door vier paar ogen heel grondig bekeken. Hij bleek twee meter lang en anderhalve meter breed te zijn.

„Dat is niet gek,” zei Hielke. „Als wij hem uit elkaar halen, is het een geweldig zeil.”

„Wij halen niets uit elkaar,” besliste Sietse. „Het zeil is zo precies groot genoeg. En als de stof dubbel blijft, komt de wind er niet doorheen.”

„Sietse heeft gelijk,” beaamde Louw. „Maar hoe maken wij er een zeil van?”

„Dat is heel gemakkelijk,” zei Sietse. „Wij spijkeren de zak met een lange kant aan de mast vast.”

„Dat scheurt zo weer los,” merkte Hielke op.

„Wel nee,” zei Sietse. „Als je er een lat op spijkert, zit het zeil oervast!”

Sietse begon enige dunne latten te zoeken. Dan trok hij de mast uit de roeibank en legde hem op de wal. Louw en Hielke legden het zeil met één kant op de mast en Kees legde er een lat overheen die hij wilde vastspijkeren.

„Stop!” riep Sietse. „Zo komt de zak met de opening naar boven aan de mast te hangen. Die opening moet natuurlijk onderaan.”

„Maar zo kun je er wat in meenemen,” zei Louw lachend.

„Ja, regenwater!” proestte Sietse. „Tot het zeil zo zwaar wordt dat de boot erdoor omslaat.”

Dus werd de zak met de opening naar beneden op de mast gelegd en onder een lat stevig vastgespijkerd. Het zeil werd nu langs de mast op het gras uitgespreid, waarna het overgebleven stuk vaarboom vanaf de onderkant van het zeil en tegen de mast tot de bovenkant van het zeil maar dan naar de buitenste hoek werd gelegd. Deze zogenaamde giek lag nu als een schuine lijn in het vierkante zeil en werd er door middel van een dunne lat stevig op vastgespijkerd.

„En nu gaan wij kijken hoe het lijkt!” zei Sietse en hij droeg de mast met zeil en giek in de boot en plantte de mast in het gat van de roeibank. De schuin staande giek rustte met de

onderkant op de roeibank en hield het zeil keurig uiteen. Aan de punt van het zeil dat beneden los heen en weer wapperde, bond Sietse een touw en daarmee kon hij het zeil in alle standen trekken.

Op dat moment kwam Gerben voorbij. Lachend bleef hij staan en zei tegen Dijkstra die ook even kwam kijken: „Dat zeil lijkt wel een beddezak!”

„Dat is het ook!” zei Dijkstra. „En kijk eens hoe de mast er ingezet is!”

Toen zijn vader dat zei, ging Kees er meteen vandoor.

„Wat mankeert hem?” vroeg Dijkstra verbaasd. „Wat heeft hij nu weer uitgehaald?”

„Niets,” zei Sietse.

„Dat bestaat niet,” lachte Dijkstra, „dan ging hij er niet vandoor.”

En hij riep zijn zoon na:

„Wacht maar jongetje! Ik krijg je nog wel!”

„Maar,” zei Hielke lachend, „Kees is alleen maar bang dat u het niet goed zou vinden dat er een gat in de roeibank is gemaakt.”

„Gaaf hij er daarom vandoor?” zei Dijkstra nu ook lachend.

„Maar dat vind ik juist heel knap gemaakt. Vind jij dat ook, Gerben? Kees heeft het goed uitgedacht, want hij is lang niet

dom. Ja, ja, laat die Kees van mij maar lopen!”

„Dat doet hij al, die held,” bulderde Gerben.

Daar moesten de jongens om lachen en toen Kees dat hoorde, kwam hij schoorvoetend terug. Want waar gelachen wordt, zijn geen boze mensen.

HOOFDSTUK VII

De huurophaler vaart mee

De zeilboot moest nu zijn eerste proefvaart gaan maken. Sietse ging op de achterbank zitten maar zag dan dat het roer ontbrak.

„Het ligt in de schuur,” zei Kees. „Ik zal het even halen.” Het duurde even voordat Kees het roer vond en dan kwam hij er hardlopend mee aandragen.

„Doe maar kalm aan, Kees!” riep Louw lachend. „De wedstrijd is nog niet begonnen.”

Kees gaf het roer aan Sietse en die liet de ijzeren pennen aan het roer in twee ogen achter aan de boot zakken waarmee de stuurinrichting klaar was. Sietse bewoog met de helmstok het roer een paar maal heen en weer en toen hij zag dat alles in orde was, riep hij:

„Gooi het touw maar los!”

Hielke gaf de boot een duw en Sietse zeilde weg. Hoewel er niet veel wind was ging de boot vrij snel varen.

„Dat is niet gek!” lachte Kees verheugd. „Het gaat al harder dan roeien!”

„En je houdt het ook langer vol,” zei Hielke. „Maar wat gaat de boot dwars?”

„Dat komt natuurlijk doordat er geen kiel onder zit,” zei Louw. „Daardoor drijft hij te veel af.”

Sietse had dit ook al ontdekt en hij liet de boot keren. Hij moest het zeil naar de andere kant trekken en dat ging heel goed. Dan zeilde hij terug naar de Woudaap en legde keurig aan alsof hij reeds een volleerd zeiler was.

„De boot luistert goed naar het roer,” zei hij. „Het zeil is ook goed, maar ik moet de riemen hebben om het afdrijven tegen te gaan.”

„Ga jij er dan bij roeien?” vroeg Kees verwonderd.

„Natuurlijk niet,” zei Sietse. „Bij een wedstrijd is dat zelf's streng verboden. Maar wanneer ik de riemen buiten boord laat hangen, heb ik twee zwaarden die het afdrijven kunnen voorkomen.”

Kees gal de riemen en Sietse haakte ze aan de roeipennen en liet ze vervolgens naast de boot in het water hangen. Maar toen hij weer ging zeilen bleken de ‚zwaarden’ toch niet voldoende te helpen want de boot voer weer dwars. En daarom voer Sietse weer terug naar de wal.

„Het lukt niet,” mopperde hij. „Het moet anders.”

„Als er één met je meegaat,” zei Louw, „kan hij de riemen

dieper in het water duwen en dat helpt vast tegen afdrijven.”
„Maar bij een wedstrijd mag niemand aan de riemen zitten,” zei Hielke. „Want niemand kan controleren of er niet stiekem mee geroeid wordt.”

„Ik geloof wel,” merkte Sietse op, „dat het zou helpen als de riemen dieper in het water werden geduwd!”

„Als je boven aan het uiteinde van de riem een touw bindt,” stelde Louw voor, „en je trekt het naar achter in de boot, dan gaat het onderstuk van de riem dieper in het water liggen.”

„Dat doen we!” besliste Sietse.

En dan werd aan iedere riem een trektouw gebonden. Het gevolg was, dat de stuurman nu drie touwen te bedienen kreeg. Het touw van het zeil en de twee touwen van de ‚zwaarden’. De boot werd weer van de wal geduwd en stuurman Sietse trok het ‚zwaard’ aan de luwtekant van de boot naar beneden. En warempel, het hielp geweldig! De boot zeilde kaarsrecht en kreeg steeds meer snelheid. Een B.M.-boot die naast Sietse voer, kon die kleine roeiboort nauwelijks bijhouden. Kees, Louw en Hielke stonden er vol bewondering naar te kijken en dan schreeuwde Hielke:
„Kom mee! Wij gaan hem achterna!”
Zij sprongen in de Kameleon en Hielke gaf vol gas om Sietse in te halen. Bij het eiland kwamen zij gelijktijdig aan en

werden de boten naar de wal gestuurd.

„Kijk eens,” zei Sietse en hij toonde zijn linkerhand waarin de touwen rode striemen hadden getrokken.

„Zo kan ik niet zeilen,” kreunde hij. „Ik moet de touwen kunnen vastmaken aan haken, anders gaat het vel nog van mijn handen.”

„In onze schuur liggen een paar kapstokhaken,” zei Kees.

„Die kunnen wij best gebruiken. En mag ik nu terugzeilen?”

„Kun je dat?” vroeg Sietse.

„Natuurlijk wel,” antwoordde Kees. „Wat jij kunt, kan ik ook.”

„Ga je gang,” zei Sietse. „Het is tenslotte jouw boot!”

En Sietse stond zijn plaats af aan Kees en gaf de boot een duw. Kees zeilde keurig weg maar ver kwam hij niet. Van achter het eiland verscheen plotseling een zeiljacht in het vaarwater van Kees. Zijn vrienden begonnen luid te schreeuwen:

„Kijk uit Kees! Je roer om, sufferd!”

Maar Kees keek te laat onder het zeil door en zag het jacht pas toen een aanvaring niet meer te vermijden was. Het jacht probeerde nog te ontwijken, maar het ramde met haar zijkant tegen de roeiboot die daardoor omver sloeg. De vrienden snelden te hulp met de Kameleon en haalden Kees, die

scheldend naast zijn gekantelde boot zwom, uit het water.

„Die ezels!” riep Kees kwaad. „Zij zeilen maar raak. Net alsof het meer van hen is!”

„Maar jij keek niet goed uit,” zei Sietse. „Jij had op de bodem van de boot moeten gaan zitten, dan kon je onder het zeil door kijken!”

Het jacht dat was gekeerd, kwam terug naar de jongens. De twee heren, die aan boord waren, vroegen:

„Is dit goed afgelopen? Zijn er geen ongelukken?”

„De kapitein is alleen maar een beetje nat geworden,” lachte Sietse. „Dat is alles.”

„Jullie moeten in 't vervolg wel beter uitkijken,” zei een van de heren en dan voer het jacht weer verder.

Intussen dreef de roeiboot nog steeds op zijn zij, want een grote luchtbel, die tussen het dubbele zeil zat, hield de mast drijvende. Sietse pakte de top van de mast en tilde hem op de rand van de Kameleon. Zijn vrienden grepen de onder water liggende rand van de roeiboot vast en trokken de boot nu recht. Dan duwde de Kameleon de bijna geheel onder water liggende boot naar het eiland waar de jongens het water eruit schepten. Het natte zeil werd door de wind drooggewaaid en dan vroeg Sietse:

„Wil jij het nog eens proberen, Kees?”

„Ikke niet,” antwoordde Kees, „zeil jij maar.”

En hij legde zijn natte kleren op de motorkap van de Kameleon. Sietse voer weg in de zeilboot en de Kameleon volgde hem. Bij de Woudaap werd weer aangelegd en ging Kees zijn natte kleren aan de lijn hangen naast die van Sietse. Louw begon te lachen en zei:

„Jij had toch wel gelijk, Kees! Wat Sietse kan, kun jij ook. Het bewijs hangt aan de lijn.”

„Als jij wilt kun je ook een nat pak krijgen,” zei Kees.

„Zeg Kees, waar heb jij die haken voor de touwen?” vroeg Sietse.

„Ik zal ze halen,” antwoordde Kees en hij kwam even later terug met twee ouderwetse, zware kapstokhaken, die door Sietse achter in de boot werden vastgemaakt.

Nu kon de stuurman de touwen van de zwaarden er een paar slagen omheen draaien en hoefde hij de touwen niet langer vast te houden.

„En nu wil ik het nog eens proberen,” zei Sietse en hij zeilde weg. De Kameleon volgde hem en de jongens zagen hoeveel gemakkelijker Sietse nu zeilde. Hij voer tussen vele boten door en moest herhaaldelijk het zeil omtrekken om over de andere boeg te varen. Dan moest hij tevens het andere zwaard naar beneden trekken en het touw vastzetten. Maar het lukte

Sietse allemaal best en hij kreeg dan ook nog lang niet genoeg van het zeilen. Hij voer het meer een paar maal rond en legde dan eindelijk weer bij de Woudaap aan.

„Ik vind dat de boot best zeilt!” zei hij met glinsterende ogen.

„Wij kunnen er misschien wel een prijs mee winnen.”

„En wat is de prijs?” vroeg Kees.

Louw vouwde de krant, die erg gekreukeld was doordat hij hem in de zak had gedragen, open en streek de advertentie glad. De vrienden bogen zich allemaal over de krant maar er stond niets in over de te winnen prijzen.

„Maar wat zie ik daar?” riep Sietse uit. „Er staat dat de wedstrijden op zeventien juli worden gehouden. Dat is dus morgen al!”

„Laat eens kijken wat er op de krant staat,” zei Hielke en hij las de datum boven aan de kop van de krant. Daar stond vijftien juli en het was de krant van gisteren dus was het nu zestien juli. Dat betekende dat morgen inderdaad de wedstrijden werden gehouden.

„Drommels,” zei Sietse, „dan mag ik nog wel even oefenen!” En weer ging hij het meer op gevolgd door de anderen in de Kameleon. Sietse zeilde nu met het zeil zo ver mogelijk ingetrokken waardoor de boot heel schuin kwam te liggen en waarbij het water bijna over de rand liep. Maar het ging wel

hard. De jongens keken vol bewondering naar het zeilen van Sietse, maar toen zij weer in de buurt van de Woudaap kwamen, stond Dijkstra daar te roepen:

„Moeten jullie niet naar huis? Het is al bijna halféén!”

„Ik dacht al,” zei Kees, „wat ben ik hol van binnen. Ik ga gauw bunkeren!”

En hij sprong meteen de wal op toen de boten aanlegden en holde het huis in. Sietse stapte aan boord van de Kameleon en dan voeren de jongens snel naar het dorp. Maar halverwege riep Louw:

„Hé Sietse! Jij hebt je kleren vergeten!”

„Drommels, dat kan zo niet,” zei Sietse. „Wij moeten terug!”

Hielke liet de Kameleon keren en voer naar de Woudaap. Daar sprong Sietse aan wal, griste zijn kleren van de lijn en holde weer naar de Kameleon.

„Varen maar!” riep hij.

„En je schoenen?” vroeg Hielke.

Die lagen nog op de houtstapel achter de schuur te drogen.

Sietse haalde ze vlug en dan voer de Kameleon in de grootste versnelling naar huis. Sietse begon zich intussen aan te kleden, maar hij had zijn overall nauwelijks aangetrokken toen de Kameleon het boothuis reeds binnenvoer. Louw stapte vlug uit en holde weg, want hij moest nog een eind lopen.

„Wacht je even, Hielke?” vroeg Sietse, die nogal moeite had met het aantrekken van zijn schoenen. Maar het lukte en dan ging het tweetal in huis waar hun ouders reeds aan tafel zaten te wachten.

„Kunnen jullie niet wat vroeger komen?” vroeg Klinkhamer.

„En wat is er met jou, Sietse?” vroeg moeder. „Waarom draag jij alle knopen van de overall los?”

„Ik had het warm,” antwoordde Sietse en hij begon de overall vast te knopen. Maar er klopte iets niet want Sietse moest zich zo geweldig inspannen om de knopen in de gaten te trekken dat hij er rode duimen van kreeg. Toch kreeg hij eindelijk alle knopen vast maar toen zat de overall zo strak rond zijn lichaam dat het kledingstuk uit elkaar dreigde te springen.

Klinkhamer die er verwonderd naar had zitten kijken, zei:

„Jij moet maar niet eten, Sietse. Er is geen plaats meer in je overall!”

„Wat is dat nou?” vroeg moeder verbaasd. „Die overall kan toch niet zomaar te klein zijn geworden? Laat eens even kijken?”

Moeder keek naar het nummer in de kraag en ontdekte dat het een kleinere maat was.

„Jij hebt een verkeerde overall aangetrokken,” zei zij weer.

„Hebben jullie misschien gezwommen?”

„Dan is het de overall van Kees,” zei Hielke.

„Maak de knopen dan maar gauw los, Sietse,” zei vader.

„Want zo dadelijk zal Dijkstra wel hier aan de tafel staan om de overall terug te eisen.”

Maar Dijkstra kwam niet.

Na het eten gingen de jongens meteen weer naar de Woudaap waar Kees in een veel te ruime overall op hen stond te wachten.

„Heb jij niet gegeten, Kees? Of ben je zo gekrompen?” vroeg Sietse spottend. „Die overall hangt om je heen alsof je een vogelverschrikker bent!”

„Deze vogelverschrikkers-overall is van jou!” zei Kees.

„Geef hem maar gauw terug,” zei Sietse. „Ik krijg het benauwd in die van jou!”

Nadat Sietse en Kees van overall geruild hadden, gingen zij allemaal naar de zeilboot.

„Er moet nog een naam op,” zei Louw. „Anders kun je niet meedoen aan de wedstrijden.”

„Ik weet een mooie naam,” zei Hielke. „De Beddezak’!”

Louw vond het prachtig maar Sietse zei:

„Onze boot is al niet een van de mooisten, laten wij er dan tenminste een fatsoenlijke naam op zetten. Zoals bijvoorbeeld ,Kees’!”

„Ik ben blij dat ik een fatsoenlijke naam heb,” lachte Kees.

„Maar ik vind het niet mooi voor een boot.”

„Laten wij haar dan ‚De Wilde Eend’ noemen,” stelde Louw voor.

Omdat de anderen niets beters wisten te bedenken, kreeg de boot van Kees de naam Wilde Eend! Het werd met witte verf aan weerskanten op de boot geschilderd en dan ging Sietse weer zeilen. Hij oefende de hele middag en leerde goed met de boot om te gaan. Sietse was dan ook best tevreden toen hij weer bij de Woudaap aanlegde.

„Als jij geen prijs wint,” zei Kees, „ligt het niet aan jou, Sietse! Jij hebt er genoeg je best voor gedaan!”

„Het hangt ervan af hoe snel de andere boten willen varen,” zei Hielke, „maar de Wilde Eend doet het niet slecht.”

Dan werd het zeil om de mast gerold en werd de mast in de schuur gebracht. Ook de riemen werden in de schuur geborgen en toen kwam Gerben weer voorbij. Hij keek lachend naar de boot en zei:

„Is dat de Wilde Eend? Het is niet gek bedacht, want het zal er wel wild toegaan als jullie meedoen! Jammer dat ik morgen geen vrij heb. Ik had het graag willen zien.”

„Jij leest het wel in de krant, Gerben,” zei Kees. „Eerste prijs de Wilde Eend! Eigenaar mijnheer Kees Dijkstra, schipper

Sietse Klinkhamer!"

„Wat een opschepper," lachte Gerben. „Hij noemt zichzelf mijnheer en Sietse is maar een schipper. Waarom doe jij zelf niet mee?"

„Omdat de beste stuurman aan de wal staan," antwoordde Kees.

Er naderde iemand op de fiets. Het was Sjoerd de postbode. „Sjoerd moet zeker een telegram bestellen," zei Hielke. „Hij fietst zo hard hij maar kan."

„Ik denk dat hij mij moet hebben," zei Gerben. „Gaan jullie naar huis? Dan vaar ik mee! Gauw weg wezen, jongens! Dan kunnen we lachen!"

„Hé Gerben! Wacht even!" riep Sjoerd. „Waar blijven de centen? Jij moet nog afrekenen!"

„Niet omkijken jongens!" zei Gerben. „Doe net of je niets hoort. Sneller Sietse!"

De Kameleon ging op de grootste versnelling varen en op de polderdijk deed Sjoerd alle moeite om de boot bij te houden.

„Hé lummel!" riep Sjoerd kwaad. „Hoor je me niet?!"

Natuurlijk hoorde Gerben het best, want over het water klinken de stemmen ver.

„Waar blijven de centen, oplichter!" schreeuwde Sjoerd kwaad.

De jongens, die moeilijk hun lachen konden houden, keken evenals Gerben recht voor zich uit.

„Ik krijg je wel!” riep Sjoerd. „Ik haal de politie!” Intussen had hij het einde van de polderdijk bereikt en sloeg hij de weg in naar het dorp. De Kameleon voer naar de brug en dan naar het boothuis.

„Zeg jongens,” zei Gerben, „nu gaan jullie vast naar de smederij. Dan luister ik om een hoekje naar wat Sjoerd daar te vertellen heeft, want hij zal mij wel bij jullie vader zwart maken.”

Dat bleek inderdaad zo te zijn, want toen de jongens binnenkwamen, stond Sjoerd hevig verontwaardigd aan Klinkhamer te vertellen dat Gerben de huur had opgehaald bij de huizen van de woningbouwvereniging.

„Deed hij dat zomaar?” vroeg Klinkhamer.

„Welnee,” antwoordde Sjoerd. „Ik had gisteren geen tijd en toen vroeg ik hem of hij het voor mij wilde doen, maar toen ik vanmiddag bij hem thuiskwam, zei zijn moeder, dat zij niet wist waar het geld was. En nu probeert hij mij te ontlopen.”

En dan zag Sjoerd onze vrienden en vroeg:

„Waar is Gerben? Is hij er stiekem vandoor gegaan?”

„Wel nee,” zei Sietse. „Hij komt eraan!”

Gerben kwam nu ook binnen.

„Sjoerd moet je spreken,” zei Sietse.

„Is het waar, Sjoerd?” vroeg Gerben opgewekt. „En waarover wilde jij mij spreken, grote vriend?”

„Dat weet jij best!” zei Sjoerd verontwaardigd, „waar blijven de centen van de huur?”

„Dat weet ik niet,” zei Gerben. „Het is mij nooit verteld wat de heren met die centen gaan doen!”

„Lelijke huichelaar!” schold Sjoerd woest. „Grote oplichter! Jij hebt toch de centen?!”

„Dat klopt,” zei Gerben. „En wat wou je dan?”

„Dat geld moet je aan mij geven!” riep Sjoerd.

„Ooooo, was dat de bedoeling,” zei Gerben, „maar dan heb ik jou gisteren verkeerd begrepen. Jij vroeg of ik de huur wilde ophalen, maar er is helemaal niet over gesproken dat ik het geld dan aan jou moest geven. Als ik dat geweten had, had ik mij nog weieens bedacht. Maar goed, dat was dus een misverstand. Alstublieft grote vriend, hier is het!”

Gerben reikte een pakje bankbiljetten over en Sjoerd telde ze meteen na. Dan verliet hij haastig de smederij.

„Het kan zijn dat ik doof ben,” zei Gerben tegen Klinkhamer, „maar heeft u gehoord dat Sjoerd mij bedankte voor de hulp?”

„Sjoerd vergat het omdat jij hem zo plaagde,” zei Klinkhamer.

„Hij houdt niet van een grapje,” merkte Gerben op. „Dat komt omdat zijn hersens niet op een rijtje liggen. Daarom kijkt hij steeds als een ontevreden zeehond.”

De jongens lachten.

„Ik geloof niet dat jullie echte vrienden zijn, Gerben,” zei Klinkhamer.

„Toch wel,” lachte Gerben, „maar wij laten het niet merken.” En lachend verliet ook Gerben de smederij.

„Hij is een vreemde huurophaler!” zei Sietse.

„Dat is hij zeker!” zei Klinkhamer.

HOOFDSTUK VIII

Een stormachtige tocht

De volgende morgen vertrokken Hielke, Sietse en Louw om negen uur met de Kameleon. Zij hadden ieder een pakje boterhammen en een fles limonade bij zich, want zij gingen op reis naar Witveen, waar de zeilwedstrijden gehouden zouden worden. Maar eerst gingen zij natuurlijk naar de Woudaap waar Kees reeds wachtte. Hij had de mast met het zeil en de riemen in de roeiboot gelegd en het roer ook binnen boord gehaald. Sietse keek of alles er was en dan werd de Wilde Eend naast de Kameleon vastgebonden, waarna de boten vertrokken. Er was niet veel wind, maar volgens het weerbericht zou het later op de dag harder gaan waaien.

„Heb jij wel brood meegenomen, Kees?” vroeg Louw.

„Natuurlijk!” antwoordde Kees. „Het ligt in het kastje van mijn boot.”

„Dan is het goed,” ging Louw verder. „Ik was al bang dat jij van onze boterhammen mee moest eten, want dan bleef er voor ons niet veel over.”

„Maak jij je maar geen zorgen over mij,” lachte Kees. „Ik kan

best op mijzelf passen.”

Een zeilboot kwam de jongens tegemoet. Het was de José van de dokter. Onze schippers staken een hand op en de dokter groette terug.

„De José vaart nog goed,” riep Hielke.

„Maar niet harder dan de Wilde Eend,” zei Louw.

„Natuurlijk niet,” pochte Kees. „Mijn boot is de beste!”

„Dat moet nog bewezen worden,” zei Hielke.

„Daar zorgt Sietse wel voor,” beweerde Kees.

„Ik beloof niets,” zei Sietse. „Er zullen vast wel boten meedoen die meer tuig hebben en daardoor sneller varen.”

„Als een boot meer tuig heeft,” legde Louw uit, „moet de kiel groter en zwaarder zijn en dan gaat het varen ook zwaarder. Ik geloof dat je beter een licht bootje kunt hebben met klein tuig, dan een zware boot met groot tuig.”

„Mijn boot is licht,” zei Kees. „En heeft geen kiel, daardoor glijdt hij gemakkelijker door het water.”

Allemaal hadden zij het nu druk over het voor en tegen van lichte of zware boten en intussen voeren zij het meer over en dan het kanaal in waarlangs zij hun tocht vervolgden.

Onderweg haalden zij een motorboot in die drie zeilbootjes trok waarin jongens zaten.

„Die gaan ook meedoen,” zei Kees.

„Hun boten zijn heel wat mooier dan de Wilde Eend,” zag Louw.

„Dat zegt niets,” zei Kees. „De lelijkste boten varen vaak het best! Kijk maar naar de Kameleon!”

„Is onze boot de lelijkste?” vroeg Sietse.

„Nou ja, kijk...” stotterde Kees.

„Nee Kees!” zei Hielke. „Nu moet je eerlijk antwoord geven. Is de Kameleon lelijk?”

„Ja!” zei Kees.

„Dan heb jij nog gelijk ook!” lachte Sietse. „Hij is niet mooi, maar wel best!”

De tocht ging steeds verder door het grote kanaal en dan kwamen onze schippers bij een sluis. Zij konden er meteen binnenvaren en tien minuten later de sluis weer aan de andere kant verlaten. Dan voeren zij nog enige tijd door het kanaal om dan een zijvaart in te slaan. Daar zagen zij reeds vele boten van allerlei soort die op weg waren naar Witveen, waarvan de toren, met de vlag in top, steeds duidelijker zichtbaar werd. De sterke Kameleon haalde veel boten in. „Er zijn heel wat deelnemers!” Louw wees naar de boten. „Hoe meer zeilen hoe meer vreugd,” grapte Sietse. „Maar zoveel moeilijker wordt het om te winnen,” merkte Hielke op.

„Dat weet ik nog niet,” zei Sietse. „De boten worden straks toch verdeeld in klassen, zoals: jollen, B.M.’s, valken, schouwen en nog veel meer.”

„In wat voor klasse moet mijn boot?” vroeg Kees.

„Bij de watervogels,” zei Louw lachend.

„Ik denk bij de Vrijbuiters,” bedacht Sietse, „maar dat vertelt het bestuur ons wel.”

De jongens bereikten het dorp en legden aan bij een kade waaraan huizen, winkels en ook de herberg ,De Watersport’ stond. In dat café moesten de deelnemers zich opgeven voor de wedstrijden. Nadat de Kameleon en de Wilde Eend stevig waren vastgelegd, gingen de jongens het café binnen. De herbergier wees hen naar een tafeltje waarachter enige heren van het bestuur zaten en hij zei:

„Het inleggeld is twee kwartjes.”

„Betaal jij die, Kees?” vroeg Sietse. „Het is jouw boot!”

„Ik ben d’r gek,” zei Kees. „Ik koop er liever twee ijsjes voor! Betaal jij maar! Jij bent de schipper!”

„Goed!” antwoordde Sietse. „Dan gaat alles op mijn naam! En de prijs is ook voor mij!”

„Maar die zul jij dan toch wel eerst even moeten winnen!” zei Kees spottend.

Sietse betaalde dus het inleggeld en gaf zijn naam op. Intussen

stond Kees voor de grote spiegels die langs de wand waren aangebracht en trok allerlei rare gezichten tot groot vermaak van Hielke en Louw. Aan een kapstok hingen enige hoeden en toen Kees die ook nog één voor één ging opzetten, lag Louw dubbel van het lachen. De andere cafébezoekers vonden het ook vermakelijk totdat Kees een pet met een glimmende klep opzette. Toen stond een man op, gekleed in een zwarte trui, die dreigend riep:

„Als jij niet gauw van die pet afblijft, stuk verdriet, gooi ik je vierkant de deur uit!”

Daar schrok Kees van en hij hing de pet dan ook gauw weer op zijn plaats.

„Kom Kees!” zei Sietse. „Ik ben klaar.”

De jongens gingen naar buiten.

„Hebben jullie gezien wie die man was?” vroeg Louw. „Hij heeft het huis van oude Meindert gekocht!”

„Dat zal een gezellige buurman worden,” zei Kees. „Hij kan helemaal niet tegen een grapje.”

„En weten jullie wat ook niet grappig is?” zei Sietse. „De Wilde Eend heeft het kleinste zeil van alle deelnemers!”

„Hoe weet je dat?” vroeg Hielke.

„De heren vroegen mij hoe groot het zeil was. Ik zei twee meter lang en anderhalve meter breed. Dat is maar drie

vierkante meter, zeiden de heren, de meeste boten hebben zes tot tien vierkante meter. Boten die een groter zeil hebben dan tien vierkante meter moeten in een andere groep meedoen!”

„Ik hoor het al,” zei Louw. „De anderen hebben minstens tweemaal zoveel zeil. Zou jij wel meedoen, Sietse?”

„Natuurlijk doe ik mee,” zei Sietse. „Daarvoor ben ik hier toch gekomen?”

„Kijk eens naar de lucht!” knikte Kees. „Er komen buien!”
„Dat kan mijn voordeel zijn,” zei Sietse. „Dan komt er meer wind!”

„Maar,” opperde Hielke, „hoe meer wind die grotere zeilen vangen, hoe harder die boten gaan.”

„Nou ja,” antwoordde Sietse, „dat zullen wij dan maar afwachten.”

Zij gingen terug naar de Kameleon en begonnen hun boterhammen te eten. Intussen legden er steeds meer boten aan en gingen de eigenaars naar het café om zich te laten inschrijven voor de wedstrijden. Naast de Kameleon kwam een bootje liggen dat de naam ,Willy’ droeg. Een meisje, dat alleen aan boord was, wierp Hielke een touw toe, die daarmee de Willy vastmaakte.

„Doen jullie ook mee aan de wedstrijden?” vroeg het meisje.

„Ja,” antwoordde Kees. „Met een wilde eend!”

„Hé, wat grappig,” zei het meisje.

„Het is echt waar,” lachte Hielke. „Kijk maar! Ons zeiljacht heet de Wilde Eend!”

Het meisje las nu de naam op de roeiboot en dan ook de naam van de Kameleon!

„Nee maar!” riep zij verheugd, „jullie zijn Hielke en Sietse Klinkhamer! De schippers van de Kameleon? Dat vind ik leuk, ik heb vaak over jullie gelezen. Ik heet Willy van Soest, ik kom uit Amsterdam!”

„En ik ben Louw Vrolijk en hij is Kees Dijkstra,” zei Louw. De kennismaking vond Willy heel prettig en dan vroeg Sietse: „Hoeveel vierkante meter zeil heeft je boot, Willy?”

„Zes en een half,” zei Willy.

„Dat is de helft meer dan de Wilde Eend heeft,” ontdekte Sietse. „Dus heb je meer kans om te winnen dan wij.”

„Dat zegt niets,” zei Willy. „Misschien is mijn boot zwaarder. En waar moet ik mij opgeven voor de wedstrijd?”

„Kom maar mee,” lachte Sietse. „Ik breng je wel even naar het bestuur.”

Willy ging met Sietse naar het café en even later kwamen zij terug. Willy's boot was ingeschreven voor dezelfde groep als die van Sietse en dus moesten zij straks tegen elkaar om het

hardst zeilen.

„Hoe kom jij hier zo alleen, Willy?” vroeg Hielke.

„Wij zijn gisteravond met onze motorboot aangekomen bij het Paviljoen,” vertelde Willy, „en daar las ik in de krant over deze wedstrijden. Mijn vader is vanmorgen vroeg met de trein naar Amsterdam gegaan en moeder is in onze motorboot gebleven. Zo moest ik dus wel alleen gaan.”

„En heb jij dit hele eind hierheen gezeild?” vroeg Hielke.

„Wel nee, ik werd getrokken door een motorboot,” antwoordde Willy.

„En wij zullen je wel mee terugnemen,” zei Sietse.

„Heel graag,” zei Willy. „Ik weet dat die beroemde Kameleon heel sterk is.”

Gezellig zaten de jongens met Willy te praten en voor zij het wisten, was het tijd om naar het nabij gelegen meer te gaan waar de wedstrijden werden gehouden. De Kameleon duwde de Willy en de Wilde Eend erheen en bij een weiland, waarop de starttoren stond, legden onze vrienden aan. Sietse maakte de Wilde Eend klaar en toen Willy het zeil zag moest zij lachen.

„Het lijkt wel een ouderwetse beddezak,” snikte zij van het lachen.

„Jij mag nooit weer raden,” zei Kees, „want dat is het ook.”

„O, o,” lachte Willy, „wat zijn jullie toch rare snuiters. Dat zeilt met een beddezak. Hoe bedenken ze het! Wat zullen mijn vader en moeder lachen als ik hun dat vertel!”

„Wat geeft dat nou?” vroeg Sietse. „Als je er maar hard mee kan zeilen, daar gaat het om!”

„Natuurlijk,” zei Willy en zij keek verbaasd naar al de touwen die Sietse aan de riemen had gebonden.

„Is dat een truck om er stiekem mee te roeien?” vroeg zij.

„Wel nee,” lachte Sietse. „Wij zijn wel gek, maar niet gemeen. Dit zijn mijn zwaarden omdat de boot anders afdrijft.”

En hij trok aan een touw om te laten zien hoe een riem diep in het water ging.

„Ik weet het niet,” zei Willy, „maar het lijkt nogal rommelig. Bij mijn boot is alles veel handiger.”

„Dat klopt,” beaamde Kees, „onder jouw boot zit een kiel en onder de mijne niet.”

En dan werd hun aandacht getrokken naar de starttoren waar de deelnemers werden opgeroepen. Het waren de B.M.'s die het eerst aan de beurt waren. Zij gingen recht voor de starttoren in één lijn liggen en dan klonk een schot. Meteen voeren de boten het meer op in de richting van een tonnebaken met een vlag erop. Het baken lag in de uiterste

hoek van het meer en doordat er weinig wind was, gingen de boten niet snel. Toen zij halverwege het baken waren, werd een tweede groep aan de start geroepen.

Zo ging groep na groep totdat ook de Vrijbuiters aan de beurt waren. Sietse met de Wilde Eend en Willy met haar bootje lagen naast elkaar. Dan klonk een schot en de bootjes vertrokken. Hielke, Louw en Kees zaten in de Kameleon, die nu vlak onder de starttoren lag, toe te kijken. Intussen kwamen de B.M.'s terug en daarvoor moesten de Vrijbuiters naar rechts uitwijken. Zij kwamen daarbij zo dicht langs de wal dat enige van hen in de modder bleven steken.

Maar de Wilde Eend had geen last, die gleed met haar vlakke bodem over alle ondiepten heen en lag toen meteen op kop. Willy volgde hem op een meter afstand en toen Sietse even omkeek en zijn boot daardoor een beetje afzwenkte, kwam Willy meteen naast hem. Een boot met een scherpe steven en met wel tien vierkante meter zeil, achtervolgde hen.

Daarachter kwam een lomp model boot met ook veel zeil.

Die twee grotere boten begonnen Willy en Sietse steeds meer in te halen. Zo voeren zij met z'n vieren naar het baken.

Sietse en Willy gingen er gelijktijdig omheen maar de boot met de scherpe steven probeerde nog gauw de binnenbocht te nemen. Maar daarbij voer het bijna tegen het baken en de

stuurman moest snel zijn roer omgooien. Daardoor zwenkte hij teveel naar rechts en botste tegen de volgende boot. De jongelui kregen ruzie en voordat zij weer goed in de baan lagen, hadden Willy en Sietse een voorsprong van wel dertig meter gekregen. Een andere deelnemer met een smalle lange boot en veel zeil kwam nu achter hen opdagen. Sietse keek er even naar want hij moest goed op zijn tellen passen. Willy zeilde als de beste en de Wilde Eend zag geen kans om haar voor te blijven. Vlak naast elkaar voeren zij naar de eindstreep waar de anderen in de Kameleon vol spanning zaten te wachten. Intussen haalde hun achtervolger hen meter na meter in.

„Ik denk dat die derde boot toch nog de prijs gaat winnen,” zei Louw.

„Die heeft het wel verdiend,” riep Hielke, „want als hij niet in de modder was blijven steken, had hij nu ver voor gelegen!”

„Maar die boot heeft dan ook viermaal zoveel zeil dan mijn boot,” zei Kees.

De wind begon aan te wakkeren. In het westen kwamen regenwolken aandrijven en die brachten meer wind met zich mee. De boten van Willy en Sietse begonnen nu sneller te varen, maar voor hun achtervolger maakte dat beetje meer wind schijnbaar geen verschil, want de boot ging bijna niets

sneller. Daardoor konden de Willy en de Wilde Eend nu gemakkelijk voor blijven, maar wie van de twee het eerst aan zou komen was nog niet te zien. Nog steeds voeren beide boten precies naast elkaar. Dat begon Sietse te vervelen! Zou hij niet iets kunnen proberen om in die laatste dertig meter toch nog voor te komen? Als hij het zeil nu eens over de andere boeg trok? Hij probeerde het meteen, maar zag dan ook direct dat het fout was, want de boot begon daardoor vaart te minderen. Dus trok Sietse het zeil gauw terug maar dan bleef het touw haken achter de touwen van de riemen met het gevolg dat het zeil recht boven de boot bleef staan en de riemen uit het water werden getrokken. De boot zwenkte dwars en bleek onbestuurbaar. Maar gelukkig gleed zij wel naar de eindstreep en dat ging zo snel, dat Sietse tot zijn verbazing winnaar werd, hoewel zijn boot achterstevoren over de eindstreep ging.

„Hoera!!!” schreeuwden de jongens in de Kameleon en zij voeren gauw naar Sietse toe.

„Gefeliciteerd, Sietse!” zei Kees. „Jij hebt mijn boot geweldig goed gestuurd. Vooral in die laatste tien meter, wat jij toen deed heb ik nog nooit gezien.”

„Ik ook niet,” lachte Louw.

Willy kwam ook langsij en feliciteerde Sietse ook.

„Maar,” vervolgde zij, „jij bent wel een rare stuurman. Door die gekke beweging met het zeil bracht jij mij even in de war. Ik schrok! Ik dacht, die krijgt een ongeluk, maar het was natuurlijk alles van te voren geprobeerd, hè?”

„Wel nee,” zei Sietse, „het touw van mijn zeil bleef haken en daardoor werd het zwaard uit het water getrokken, nou en toen woei ik zomaar overzij naar de streep.”

„Dus jij won per ongeluk?” vroeg Hielke verbaasd.

„Ja!” beaamde Sietse. „Eerlijk is eerlijk! Ik heb het bij toeval gewonnen!”

Dat vond Willy zo vermakelijk dat zij de hik kreeg van het lachen. De Kameleon bracht de beide zeilboten terug naar het dorp en daar kocht Sietse een ijsje voor Willy.

„Dat is goed tegen de hik,” zei hij. „En omdat jij mij zo goed partij hebt gegeven.”

Bij het café De Watersport bleven zij nu wachten tot de

wedstrijden waren afgelopen. Dat duurde geen half uur meer, want de heren van het bestuur wachtten niet tot de laatste boten terug waren, omdat de regenbuien steeds dreigender werden. Iedereen ging nu in het café waar het een gezellige drukte was. De voorzitter ging de prijzen uitreiken en daarbij ontving Sietse een medaille en een wimpel en Willy kreeg een kleinere medaille en ook een wimpel. Op de wimpels stond: ‚Zeilfeest Witveen – 1966’. Kees stond intussen met een mijnheer te praten die notitie’s maakte van de prijsuitreiking en hij zag niet hoe zijn vrienden het café verlieten. Hielke en Sietse hadden nogal haast om naar huis te gaan, want de lucht werd steeds dreigender.

„Zou het gaan regenen?” vroeg Willy.

„Helaas wel,” antwoordde Sietse. „Ik kan de regen al bijna grijpen. Hoe eerder wij vertrekken, hoe beter.”

De Willy en de Wilde Eend werden stevig naast elkaar gebonden en dan kon de Kameleon erachter duwen. Maar waar was Kees?

„Die stomme eend zit zeker nog in het café,” mopperde Sietse.

Maar daar kwam Kees juist naar buiten.

„Hé jongens!” riep hij. „Gaan jullie al naar huis? Er is kermis in het dorp!”

„Wij krijgen onderweg nog kermis genoeg!” riep Sietse.

„Maak wat voort! Er komt regen!”

Kees kwam op een holletje naar de boten en sprong bij de anderen in de Kameleon. Sietse startte de motor en dan voeren zij snel weg. De wind wakkerde aan en begon snel zulke verraderlijke stoten te waaien dat de meeste zeilboten hun zeilen streken en beschutting zochten tussen het riet.

Willy die met haar rug tegen de motorkap leunde, vroeg een beetje angstig:

„Wordt het niet gevaarlijk, jongens?”

„Kun je zwemmen?” vroeg Louw.

„O ja! Heel goed!”

„Dan heb je geen last,” ging Louw verder. „Als de boot zinkt, zwem je gewoon naar de wal!”

„Onze boot zinkt niet!” zei Sietse. „Wij hebben wel in veel zwaarder stormen gevaren.”

Het begon te regenen. Eerst een beetje en dan steeds meer. Sietse stuurde naar de wal.

„Wij gaan een tent maken van de beddezak!” zei hij.

Hij trok de mast met het zeil uit de boot van Kees en vouwde het zeil over de Kameleon zodat zij er allemaal onder konden zitten. Hielke zette in het midden de peddel eronder en zo leek het enigszins op een tent. Willy lachte. Zij vond het een

leuk avontuur.

„Moeten wij hier nu blijven tot het droog wordt?” vroeg Kees.

„Het wordt vandaag niet meer droog,” zei Louw.

„Wij wachten tot het wat minder gaat regenen,” merkte Sietse op.

Een windvlaag rukte aan de beddezak, maar doordat de zak aan de mast was vastgespijkerd, woei hij niet weg. Louw en Kees hielden het zeil verder stevig vast en nu was het wachten en wachten, maar droog werd het niet.

„Hoe ver zijn wij nog van het meer af?” vroeg Willy.

„Nog minstens een uur varen,” antwoordde Hielke.

Willy keek op haar horloge en zei:

„Dan zouden wij om vijf uur bij het Paviljoen kunnen zijn.”

„Wij zullen nog even geduld moeten hebben,” zei Sietse.

De regen viel nu in stromen neer.

„Wij mogen niet mopperen,” zei Louw. „Onze tent is goed dicht.”

„Natuurlijk,” beaamde Kees. „Mijn moeder koopt altijd goed spul! Dit is een hele beste beddezak!”

„Als het zo door blijft hopen,” opperde Hielke, „staan de beide andere boten straks vol water.”

„Toch hoop ik niet dat wij hier lang moeten wachten,” bibberde Willy. „Mijn moeder maakt zich vast erg ongerust

over mij.”

„Wij brengen je wel veilig thuis!” zei Sietse.

„Maar dat weet moeder niet,” ging Willy verder. „Zij denkt dat ik hier helemaal alleen ronddobber.”

Zwijgend bleven zij dan een tijdje luisteren naar het kletteren van de regen op het zeil en intussen werd het halfvijf. Maar dan leek de regen iets minder te worden en stak Sietse zijn hoofd buiten de tent en keek naar buiten.

„Jongens,” riep hij, „wij kunnen hier nog wel twee uur wachten, maar het wordt vandaag niet meer droog. Blijven jullie maar onder het zeil zitten, ik ga varen!”

„Maar jô, dan blijven wij droog en jij wordt helemaal nat!” zei Willy.

„Ik kan beter alleen nat worden, dan wij allemaal,” zei Sietse.

„Dat is niet nodig,” zei Willy. „In het kastje van mijn boot ligt een plastic regenjas. Trek die dan over je hoofd!”

Louw haalde de jas uit Willy's boot en gaf hem aan Sietse. Sietse sloeg de jas over zijn hoofd en schouders en liet dan de Kameleon varen. Hij ging op de zijkant van de boot zitten, zodat hij langs de tent kon kijken. Door het slechte weer was er bijna geen scheepvaart in het kanaal, zodat Sietse de Kameleon zo snel mogelijk kon laten varen. Maar bij de sluis moesten zij geruime tijd wachten want voor die drie kleine

bootjes wilde de sluiswachter de sluis niet vol laten lopen. Onze vrienden moesten dus geduld hebben totdat er meer boten zouden komen. Eindelijk naderde in de verte een tankboot. Toen het grote schip de sluis binnenvoer, wees het horloge van Willy reeds zes uur aan. Een kwartier later konden zij de sluis verlaten en voer de Kameleon weer op z'n snelst verder.

Intussen regende het maar door en bleef de wind aan de tent rukken alsof hij er plezier in had om onze vrienden te plagen. Maar de krachtige motor van de Kameleon draaide onverstoord door. En zo bereikten zij het dorp bij het meer.

„Hoe laat is het?” vroeg Kees.

„Halfzeven!” antwoordde Willy.

„Dan zijn de winkels nog open,” zei Kees. „Laten wij even wat kopen. Ik heb honger!”

„Wij ook,” besliste Sietse, „maar ik vaar door!”

„Ja jongens, vaar alsjeblieft door,” zei Willy. „Ik ben al veel te laat!”

De Kameleon voer het dorp door en kwam dan bij het meer. Daar waren de golven flink hoog zodat de Wilde Eend en de Willy wild op en neer dansten.

„Kan het wel, jongens?” vroeg Willy een beetje angstig. „Het

meer is zo woest!”

„Wij hebben wel vaker met storm gevaren,” lachte Sietse sussend. „Dus moet het nu ook kunnen!”

En onverstoorbaar zette hij koers naar het Paviljoen. De golven beukten op de boten en af en toe kwam er water over de rand. Het tentdoek klapperde gedurig op en neer en de jongens hadden veel moeite om het vast te houden. Maar Sietse hield koers en tien minuten voor zeven legden zij bij het Paviljoen aan. Achter de ramen stonden veel gasten naar hen te kijken en een meneer kwam vlug naar de steiger.

„Dag vader!” riep Willy. „Daar ben ik veilig en droog terug. En ik heb de tweede prijs gewonnen!”

Zij sprong uit de Kameleon en liet haar vader de medaille zien.

„Het is geweldig,” zei mijnheer Van Soest. „Maar het is onverantwoordelijk om in dit weer over het meer te varen. Je ziet nu nergens een boot!”

„Maar vader, dit is de Kameleon!” zei Willy. „De jongens zijn reuzebeste schippers!”

„Maar ik vind het onverantwoordelijk,” zei haar vader nog eens.

Louw had intussen de boot van Willy aan de steiger vastgebonden.

„Nog wel bedankt, jongens!” riep Willy. „Ik vond het geweldig. Ik zal deze tocht nooit vergeten!”

„Tot ziens, Willy!” riepen de vrienden en dan gaf Sietse vol gas en weg voer de Kameleon recht tegen de aanstormende golven in!

Mijnheer Van Soest schudde zijn hoofd.

„Hoe durven ze!” zei hij.

„Zij komen heus wel thuis!” zei Willy en dan holde zij naar hun motorjacht om haar moeder de medaille en de wimpel te laten zien.

En door een van de ramen keek zij de jongens net zolang na, totdat de boten als kleine stippen bij de Woudaap aanlegden. Dijkstra was ook helemaal niet te spreken over het lange wegblijven van Kees.

„Ik kan het toch niet helpen, dat het begon te stormen en te regenen?” verdedigde Kees zich. „En kijk eens, ik ben nog kurkdroog. Ik heb alleen maar heel erge honger!”

„Dan is alles in orde,” zei Dijkstra en terwijl Kees de molen binnenholde, legde zijn vader de Wilde Eend vast.

„Tot ziens, Dijkstra!” riepen de vrienden en dan voer de Kameleon snel verder.

In de smederij stonden de vader van Louw, veldwachter Zwart, Gerben en Klinkhamer te wachten op de thuiskomst

van de jongens.

„Zo laat zijn zij nog nooit geweest,” bromde Vrolijk. „En dan met dit hondeweer! Het is toch meer dan erg!”

„Tja,” zei Zwart, „ik heb geprobeerd verbinding te krijgen met de politieboot, maar de heren zijn zeker ergens gaan schuilen, want ik kon hen niet bereiken.”

„Toch hebben de jongens geen ongeluk gekregen,” zei Gerben, „want hun boot is oersterk en zij kunnen goed varen!”

„Maar waarom hebben zij onderweg niet even opgebeld,” vroeg Vrolijk zich af. „Nu moeten wij maar raden wat er aan de hand is.”

„Als er iets gebeurd was, zouden zij zeker gebeld hebben,” vertelde Klinkhamer nu. „Zolang zij dat niet doen, is dat een goed teken!”

Moeder Klinkhamer kwam in de smederij zeggen dat er telefoon was.

„En?” vroegen de mannen allemaal vol spanning.

„Alles was in orde,” ging moeder verder. „Zij zijn zojuist vertrokken van het Paviljoen, dat vertelde een mijnheer Van Soest.”

„Gelukkig,” zei Vrolijk. „Dan kunnen zij gauw hier zijn!”

„Wel ja,” lachte Gerben. „Ik zei toch al dat zij een beste boot

hebben! Die vaart door dik en dun!”

„De boot is inderdaad sterk!” merkte Klinkhamer op. „Maar wat moesten die knapen bij het Paviljoen doen? En wie is mijnheer Van Soest?”

„Ik hoor de motor al!” riep Vrolijk.

„Wel nee!” zei Zwart. „Dat is de bus van zeven uur!”

De zware autobus reed langs de smederij in de richting van de stad. Vrolijk begon onrustig heen en weer te lopen en keek gedurig op de klok, die boven de werkbank hing. De grote wijzer wees vijf minuten over zeven aan.

„Hoe lang is het varen vanaf het Paviljoen hierheen?” vroeg hij.

„Ongeveer tien minuten,” antwoordde Gerben. „Dat wil zeggen, bij rustig weer en als de Kameleon dan op zijn hardst vaart.”

„U zult nog even geduld moeten hebben, Vrolijk,” zei Zwart.

„Maar het zal niet lang meer duren.”

En dan ging even later de achterdeur van de smederij open en kwamen de jongens binnenhollen.

„Daar zijn de wereldreizigers!” riep Gerben.

„Wij hebben de eerste prijs!” schreeuwde Sietse en trots liet hij de medaille en het vaantje zien.

„Het is geweldig!” zei Klinkhamer. „Maar jullie zijn wel erg

laat. Wij waren al ongerust!”

„Dat komt door de regen,” vertelde Hielke. „Wij moesten schuilen.”

„Ondanks de regen zijn jullie toch droog?” zei Zwart.

„Wij zaten onder ons zeil,” zei Louw.

„Goed gedaan!” lachte Gerben. „Jullie zijn wel uitgeslapen.”

„Maar daarvoor hadden wij dan ook een beddezak bij ons,” knikte Sietse.

De mannen lachten en dan zei Vrolijk:

„Kom Louw! Wij gaan gauw naar moeder, want die is erg ongerust over jou!”

Louw ging met zijn vader mee, maar dan riep Sietse:

„Wacht even! Hierzo Louw, dit is voor jou!” En hij gaf hem het vaantje als herinnering aan een stormachtige tocht die toch een plezierig einde had.

HOOFDSTUK IX

De tankwagen te water

De volgende morgen scheen de zon weer vrolijk en dat vond Gerben zo prettig dat hij heel uitbundig ‚goedemorgen’ riep, toen hij de smederij binnenkwam.

„Hebben jullie de krant al gelezen?” vroeg hij aan Klinkhamer en de jongens.

„Nog niet,” antwoordde Klinkhamer. „Wat staat erin?”

„De uitslagen van de zeilwedstrijden,” ging Gerben verder.

„Kijk, ik heb ze bij mij.”

En hij trok de krant uit zijn binnenzak en legde hem op de werkbank. En dan lazen Hielke en Sietse:

„Nummer één bij de Vrijbuiters was de Wilde Eend, eigenaar Kees Dijkstra en bestuurd door Sietse Klinkhamer.”

„Die Kees!” zei Hielke lachend. „Gisteren stond hij met een verslaggever te praten om vooral zijn naam in de krant te krijgen.”

„Hm,” mompelde Sietse, „dan moet je toch wel graag in de krant willen als je dat er allemaal bij laat vermelden. Echt wat voor Kees! Ik de prijs winnen en hij de eer opeisen.”

„Er zijn mensen,” zei Gerben, „die van alles uitdenken om maar in de krant te komen. Ik heb een man gekend, die met opzet alle dagen achteruit ging lopen. Dat hield hij een maand vol en toen kwam er natuurlijk iemand van de krant om er een foto van te maken en om hem te vragen waarom hij steeds achteruit liep en niet zoals iedereen vooruit. ,Omdat ik niet graag alles doe wat een ander doet,’ zei de man. En zo kwam hij dan in de krant, maar hij kon het zelf bijna niet lezen omdat hij zijn hoofd niet meer recht kon krijgen. Dat kwam door het steeds maar achterom kijken. Iemand hield de krant toen achter hem en toen pas zag hij zijn foto afgedrukt staan. Wat was hij trots. Zijn doel was bereikt! Maar toen begon de ellende. De dokter werd erbij gehaald om zijn hoofd weer recht te trekken. Maar het ging niet. Totdat de machinist van de boterfabriek erbij kwam. Die zette een grote pijpetang in de man zijn nek en trok er geweldig aan. En ja hoor, met een hevig geknars en gepiep draaide het hoofd weer recht. Na die tijd heeft de man nooit meer om durven kijken!”

„En jij mag je weleens na laten kijken,” grapte Sietse, „want jij bent dit!”

Daarbij wees Sietse op zijn voorhoofd.

„En jij hebt last van ochtendziekte,” plaagde Gerben. „Daar

moet je nodig iets tegen doen!”

„Ik vond het een mooi verhaal, Gerben,” lachte Hielke. „Als jij weer wat weet, vertel het dan alleen maar aan mij!”

„Met jou kan ik praten,” bromde Gerben. „En weet u al dat er een nieuwe bewoner in ons dorp is gekomen, Klinkhamer?”

„Dat weet ik niet. Sinds wanneer woont hij hier?”

„Vanaf gisteravond twaalf uur!” zei Gerben. „Want toen ging ik van de boerderij naar huis en zag ik op het Raadhuisplein een vrachtauto staan voor het huis van Meindert. Er werden meubels gelost en vanmorgen was een man in een zwarte trui bezig een naam op de dakgoot te schilderen.”

„Wat voor naam?” vroeg Hielke.

„Dat raden jullie nooit,” hield Gerben hen in spanning.

„Het is natuurlijk de naam van die man,” zei Sietse.

„Heb jij dan ooit iemand ontmoet die ‚Gestrand’ heette?” vroeg Gerben.

„Staat er Gestrand op het huis?” vroeg Hielke. „Wat een gekke naam.”

„Misschien is die man zeeman geweest,” opperde Klinkhamer. „En nu hij aan de wal blijft wonen, is hij hier gestrand!”

„Dat zal het zijn!” zei Gerben. „Hij is een oud-zeeman!”

Maar Sietse vertrouwde het verhaal van Gerben niet helemaal. Hij wilde het eerst met eigen ogen zien en daarom voeren Hielke en hij naar het Raadhuisplein. En warempel, op de goot boven het winkeltje van oude Meindert lazen zij „Gestrand"! In het winkeltje, dat geen dienst meer deed, was de nieuwe bewoner bezig kleine vlaggetjes voor het raam te hangen.

„Hij maakt er een schip van,” zei Hielke lachend.

De man keek boos naar de jongens en kwam dan naar buiten.

„Wat moeten jullie?” vroeg hij.

„Kijken,” zei Sietse.

„Als jullie altijd zo nieuwsgierig zijn,” siste de man, „hoepel dan maar gauw op!”

En dreigend kwam hij op hen af.

Hielke en Sietse mochten natuurlijk op het plein blijven zolang zij dat zelf wilden, maar die zeeman was zo fors en groot en keek zo kwaad, dat zij maar teruggingen naar hun boot.

„Ik vind hem helemaal geen joviale zeeman,” zei Sietse.

„Misschien is hij nooit op zee geweest,” vroeg Hielke zich af.

„Dan is hij een opschepper!” zei Sietse en zij voeren terug naar de smederij. Daar was veldwachter Zwart nu ook.

Gerben, die op de werkbank zat te roken, vroeg:

„En jongens? Hebben jullie het gezien? Het winkeltje van Meindert heet nu Gestrand, nietwaar?”

„Het is waar,” zei Hielke. „En die zeeman is een grote bullebak!”

„Of hij is nooit een zeeman geweest,” zei Sietse.

„Ja, ja, dat is hij wel!” mopperde Zwart. „Hij heet Noppert en hij heeft gevaren voor een maatschappij in Amsterdam. Daar krijgt hij pensioen van en dus kan hij rentenieren. Dat hij een brombeer is, geloof ik niet, want ik vind het wel geestig dat hij zijn huis Gestrand noemt en bovendien hangt hij leuke vlaggetjes voor de ramen, waarmee hij een vrolijke indruk geeft!”

„Sietse houdt niet van vrolijkheid!” plaagde Gerben. „Hij heeft last van ochtendziekte.”

„En jij hebt de praatziekte!” weerlegde Sietse.

Louw kwam de smederij binnen en vroeg of Hielke en Sietse ook gingen varen.

„Natuurlijk,” riep Sietse. „Wij moeten de beddezak nog terugbrengen naar Kees en de regenjas naar Willy.”

Aan de lijn boven het grasveldje achter de smederij, hing de beddezak te drogen waarbij de mast vlak boven de grond zweefde en het doek mooi strak hield. Ernaast hing de regenjas van Willy. Sietse voelde aan het zeil en dat bleek

reeds zo ver droog te zijn, dat het best weer om de mast gerold kon worden. Dat werkje deden Sietse en Louw, terwijl Hielke de jas van Willy zo keurig mogelijk opvouwde. Dan werd alles in de Kameleon geladen en voeren de jongens het meer op in de richting van de Woudaap. Toen zij daar aanlegden, kwam Kees uit de schuur.

„Zo! Eigenaar van de Wilde Eend!” zei Sietse spottend.

„Moest jouw naam ook in de krant?”

„Natuurlijk!” snauwde Kees. „Zonder mijn boot had jij geen prijs gewonnen!”

„Dat is waar,” zei Hielke lachend. „Jij hebt nog gelijk ook, Kees!”

„Dat heb ik altijd!” knikte Kees. „En als jij weer eens met een wedstrijd mee wilt doen, Sietse, mag jij mijn boot weer gebruiken!” „Afgesproken,” zei Sietse. „En dan mag jouw naam weer in de krant!”

De mast met het zeil werd in de roeiboort van Kees gelegd en dan ging Kees ook mee naar het Paviljoen om de regenjas aan Willy terug te geven. De motorboot van mijnheer Van Soest lag nog bij het Paviljoen en boven op de kajuit zat Willy. Zij zwaaide naar de jongens in de Kameleon, die even later naast de motorboot aanlegden.

„Willy, wij komen je wat brengen!” riep Sietse.

„Wat dan?“ vroeg Willy.

„Dit!“ riep Sietse en hij wierp haar de regenjas toe.

Willy ving haar op en dan kwam haar vader uit de kajuit.

„De jongens komen mijn regenjas terugbrengen, vader,” zei Willy.

„Goed zo jongens!” lachte mijnheer Van Soest en dan nodigde hij onze vrienden uit voor een traktatie bij het Paviljoen.

„Jullie hebben Willy zo goed geholpen,” zei hij, „dat jullie wel iets verdiend hebben. Kom maar mee!”

En natuurlijk was Kees de eerste, die meneer Van Soest vlak op de hielen volgde. Willy ging ook mee. In het Paviljoen bestelde haar vader limonade met gebak, Kees zocht, zoals gewoonlijk, het grootste gebakje uit en hij was de eerste die het op had.

„Lust jij er nog één?“ vroeg meneer Van Soest.

„Graag!” antwoordde Kees en hij zocht weer een groot gebakje uit.

„Toch moet jij er niet teveel van eten, vriend,” zei meneer.

„Zoveel zoetigheid is niet gezond.”

„Ik ben gezond genoeg,” zei Kees en hij keek al weer begerig naar een volgend gebakje. Maar meneer Van Soest was zo verstandig om Kees niet meer te geven. De jongen zou zich

ziek eten. Gezellig zaten onze vrienden met meneer Van Soest en Willy te praten over de wedstrijd, totdat meneer aan de telefoon werd geroepen. Spoedig kwam hij terug en zei: „Het spijt mij jongens, maar ik heb nu geen tijd meer. Komen jullie nog eens terug?”

„Graag meneer!” zei Kees en dat zei hij zó gretig, dat het duidelijk in hoofdzaak de gebakjes gold, waarvoor Kees terug wilde komen.

Willy ging met de jongens mee naar de steiger en maakte het touw van de Kameleon los. Zij wierp het Hielke toe en dan kon de boot vertrekken.

„Tot ziens!” riep Willy.

„Tot ziens, Willy!” riepen de vrienden en zij voeren het wijde meer weer op. Bij het eiland zagen zij een groot jacht liggen. Het was de Adri uit Amsterdam.

„Dat is de boot waarop die nieuwe bewoner van Gestrand, schipper was,” zei Hielke.

Maar hij moest wel even aan Kees en Louw vertellen wie en wat die nieuwe bewoner was, want zij hadden nog nooit van een huis, dat Gestrand heette, gehoord.

„Hij is die grote man met een zwarte trui en een schipperspet op,” vertelde Hielke. „Hij heet Noppert en was vroeger zeeman. Hij woont nu in het huis van Meindert en op de

dakgoot heeft hij ‚Gestrand’ geschilderd.”

„Dat is niet gek voor een zeeman,” vond Louw.

„Dan is het dus die man die kwaad werd omdat ik in het café in Witveen zijn pet opzette,” begreep Kees.

Intussen voer de Kameleon langs het jacht en Sietse wees naar het dek.

„Kijk!” wees hij. „Daar heb je die twee binken met hun witte broeken. Die heertjes zullen wel een nieuwe schipper moeten zoeken.”

Maar daarin vergiste Sietse zich, want de heren startten juist de motor en voeren weg.

„De binken doen het goed, Sietse,” zei Louw lachend.

De jongens keken de Adri na en gingen dan terug in de richting van de polderdijk. En dan riep Kees:

„Kijk daar eens! Wat gebeurt daar?”

Boven een rietkraag waren de hoofden van mevrouw Deelstra en Toon, de petroleumventer, nog juist zichtbaar. Zij waren zo druk met iets bezig, dat zij de Kameleon niet zagen naderen. Het leek wel alsof zij ergens aan trokken.

„Er is vast iemand te water geraakt!” riep Sietse en hij gaf vol gas. Snel bereikten zij een open plek tussen het riet en legden aan. De jongens sprongen aan wal en holden naar mevrouw Deelstra en Toon, die uit alle macht aan de petroleumkar

trokken, die in het water was gegleden. De wielen zakten reeds tot hun assen in het riet en telkens als er niet voldoende getrokken werd, zakten zij dieper.

„Help, jongens!” schreeuwde Toon. „Ik kan hem bijna niet meer houden!”

Met z’n allen gingen zij nu trekken. Vier sterke jongens kunnen heel wat kracht verzamelen en zo werd de kar met veel inspanning op de wal getrokken.

„Dat was me wat,” zuchtte mevrouw Deelstra. „Ik snap beslist niet hoe de kar zo plotseling in het water kon rijden.”

„Ik denk dat het ene wiel teveel naast de weg stond,” zei Toon. „En terwijl ik met u stond te praten, is de kar gaan zwenken en toen de dijk afgerold. Gelukkig was hier een rietkraag, anders was de kar kopje onder gedoken. Maar nu moet hij nog tegen de dijk omhoog. Dat zal ook niet meevallen?”

„Natuurlijk wel!” lachte mevrouw Deelstra. „Met z’n allen zal het vast wel lukken!”

En dan begonnen zij met z’n allen te duwen, waarbij mevrouw weer dapper meehielp. Hielke en Sietse draaiden ieder aan een wiel en als de kar terug dreigde te rollen, zetten zij gauw hun klompen voor de wielen. Allen werkten vlijtig door tot de kar weer op de weg stond.

„Hè, hè,” zei Hielke, „die tankwagen is zwaarder dan ik dacht.”

„Toch is hij maar half vol,” zuchtte Toon.

„Ik vind het een heel ouderwets idee om nog achter een kar te lopen duwen nu er tegenwoordig zoveel auto's zijn,” merkte mevrouw Deelstra op. „Waarom koopt u geen wagentje met een motor? Dan kunt u rijden in plaats van lopen en u kunt per dag meer klanten bedienen. En kijk eens hoe vies deze kar is.”

Mevrouw trok haar handschoenen uit, die vol olievlekken zaten en wierp ze weg.

„Dat is jammer,” zei Toon. „Ik zal u een paar nieuwe handschoenen geven!”

„Ben je mal?” lachte mevrouw. „Het waren toch al oude dingen. Koop liever een autootje voor je geld.”

„Misschien heeft u wel gelijk,” prevelde Toon. „Ik zal het maar doen ook. Nog wel bedankt allemaal voor de hulp en dan ga ik nu maar verder, want ik moet nog naar boer Brandsma.”

„Vaart u met ons mee, mevrouw?” vroeg Hielke.

„Dank je, jongens,” weerde mevrouw Deelstra lachend af. „Ik ga liever nog wat wandelen.”

En zij ging met Toon mee, die zijn kar naar de stenen brug

duwde.

„Het ongeluk is goed afgelopen,” zei Kees. „Als de kar onder water was geraakt, had er nu overal petroleum op het meer gedreven. En als dat dan in brand was gevlogen, waren alle boten verbrand en hing er nu een dikke rookwalm boven het meer zodat je niets meer kon zien.”

„Jij fantaseert goed,” lachte Hielke, „maar de Kameleon was dan niet verbrand, want die is van ijzer.”

„Laat me niet lachen,” brulde Sietse. „Zo’n kleine tank met petroleum is lang niet genoeg om er het meer mee in brand te steken.”

„Wel nee,” beweerde Louw. „Maar Kees mag toch weieens een beetje fantaseren?”

„Dat doet Gerben al meer dan genoeg,” zei Sietse.

En dan gingen zij weer in de Kameleon en voeren terug. Bij de boerderij van Jellema stond Gerben op het steigertje te wachten.

„Kan ik meevaren?” riep hij.

„Natuurlijk!” riep Sietse terug en hij stuurde naar de wal.

Gerben kwam aan boord en de Kameleon voer weer verder.

„Heb ik het goed gezien?” vroeg Gerben. „Was er iets met de kar van Toontje?”

„Die was de dijk afgerold,” antwoordde Kees. „Toon stond zo

druk met mevrouw Deelstra te praten, dat hij niet zag hoe zijn kar in het meer rolde. Wij kwamen net op tijd te hulp anders was de kar helemaal gezonken.”

„Dus jullie hebben hem er weer uitgetrokken?” begreep Gerben.

„Jazeker!” zei Kees. „Ik heb zo hard getrokken dat de striemen in mijn handen staan. Kijk maar!”

„Geweldig,” lachte Gerben, „dan heb jij je eten vandaag wel verdiend.”

„Ik heb wel trek,” zei Kees. „Laat mij er maar uit, jongens!” De Kameleon, die intussen de Woudaap had bereikt, legde aan. Kees sprong op de wal en dan voeren zijn vrienden weer verder.

„Toontje kan beter een motorwagentje kopen,” zei Gerben.

„Dat zei mevrouw Deelstra ook,” vertelde Hielke.

„Maar ik denk,” ging Gerben verder, „dat Toon geen kans ziet om het rijexamen af te leggen. Want dat kan lang niet iedereen. Ik weet nog best hoe Jorritsma een rijbewijs probeerde te krijgen. In de lesauto zaten dubbele pedalen zodat de instructeur ook op de rem kon trappen als dat nodig was. Maar onderweg kregen de heren ruzie doordat hun benen in de knoop raakten. Jorritsma beweerde dat het been van de instructeur van hem was en de instructeur meende dat

een been van Jorritsma het zijne was. Zij zaten beide op de verkeerde pedalen te trappen en op die manier krijg je natuurlijk nooit een rijbewijs.”

„Hè, hè,” zei Sietse, „wat grappig.”

„Jij begrijpt niet wat fantasie is,” bromde Gerben verongelijkt.

„Fantasie is leven! Zo was er een man die fantaseerde een nieuw soort auto in elkaar. Hij maakte haar geheel van rubber. Als hij dan een aanrijding kreeg, stuiterde de auto terug als een bal. Maar op de eerste proefrit vloog hij aan de rand van een bos tegen een boom. En toen begon het lieve leven. Hij stuiterde van boom tot boom, het hele bos door tot er geen bomen meer waren. Dat hij toen door al die schokken helemaal van de kaart was, kunnen jullie wel begrijpen. Maar de volgende dag deed hij een nieuwe uitvinding. Hij maakte lange puntige spijkers op de banden en zo kon zijn auto in 't vervolg in de bomen klimmen! En dat kon dus allemaal omdat die man fantasie had!”

„En die man heette Gerben Zonderland!” lachte Sietse.

„Want nergens ter wereld is er iemand die zoveel onzin kan fantaseren!”

„Dank je wel voor dat compliment,” zei Gerben. „Ik ben er trots op, dat ik een bijzonder mens ben. Saaie Pieten zijn er al meer dan genoeg. Of niet?”

HOOFDSTUK X

De tuinman schrikt. De jongens doen een ontdekking

Kees kwam in de smederij.

„Wat kom jij zo vroeg doen?” vroeg Sietse.

„Ik ga de tuin harken bij de dokter,” antwoordde Kees. „Dat heb ik immers beloofd?”

„Wat beloofd is, moet je doen,” beaamde Hielke. „Zullen wij je helpen?”

„Dat vindt de dokter vast niet goed,” merkte Kees op. „Want ik moet het voor straf doen en als jullie mij helpen zou de straf minder zijn.”

„Of wil jij liever alleen in de tuin?” vroeg Hielke. „Om peren te roven? Nou, die zijn nog bikkelhard, dus dat hoeft je niet te proberen.”

„Ik help liever niet,” zei Sietse. „Er zitten ratten in de tuin.”

„Die gaan er wel vandoor,” zei Kees.

„Dat zeg jij nu wel,” ging Sietse verder. „Maar een maand geleden was er een tuinman bezig met het snoeien van de bomen en toen vloog een dikke rat in zijn broekspijp.”

„Jij wilt mij zeker bang maken,” zei Kees lachend. „Maar zo

onnozel ben ik niet, vriend. Hoe laat is het? Negen uur? Dan ga ik maar.”

En Kees verdween in de voortuin van de dokter.

„Ik heb wel zin om die slome te pakken te nemen,” zei Sietse. „Hij wil ons natuurlijk niet in de tuin hebben, omdat hij hoopt op koffie met gebak. Als wij er niet bij zijn, krijgt hij misschien meer gebak.”

„Dat kan best waar zijn,” beaamde Hielke. „En wat voor streek zullen wij met hem uithalen? Gaan wij achter de heg zitten en hem dan natspuiten?”

„Dat is zo gauw afgelopen,” zei Sietse. „Zodra hij water voelt, weet hij meteen dat wij dat doen.”

„Laten wij eerst gaan kijken wat hij doet,” stelde Hielke voor. „Misschien klim ik dan in een boom en maak rare geluiden.” Zij gingen achter de smederij en gluurden door de heg, die tussen het erf van de dokter en dat van Klinkhamer was geplant. Er was nog niemand in de tuin maar even later kwamen de dokter en Kees uit de garage. Kees droeg tuingereedschap.

„Kijk,” wees de dokter, „met de schaar moet jij de randen langs de paden kort knippen. Het gras op de veldjes maait de tuinman er wel af, dus dat hoeft jij niet te knippen. Als de randen klaar zijn, hark jij de paden aan en het onkruid doe je

maar in het vuilnisvat.”

„Goed dokter,” antwoordde Kees. „Ik zal mijn best doen.” En hij ging op z’n knieën liggen en begon te knippen. De dokter zag dat Kees het goed deed en ging dan in huis. Hielke en Sietse, die alles hadden gehoord, zagen hun vriend langs een van de paden kruipen.

„Hij is nu te ver af,” zei Sietse, „maar als hij op dit pad hier vlak bij komt, kunnen wij hem mooi te pakken nemen.”

„Maar hoe?” vroeg Hielke.

„Wij duwen een rat in zijn broekspijp,” antwoordde Sietse.

„Een rat?” vroeg Hielke verbaasd.

„Nou ja, een borstel of zoiets,” meende Sietse. „Kom, wij gaan gauw iets zoeken!”

De beide belhamels gingen naar de smederij en onder de werkbank vond Sietse een langwerpige rond borsteltje waarmee de binnenkant van dunne pijpen werd schoongemaakt. De steel was eraf gebroken, maar dat vond Sietse geen bezwaar. Hij prikte het borsteltje aan een dunne ijzeren stang en zei tegen Hielke.

„Ga jij even op je knieën liggen, dan zal ik proberen deze rat in je broekspijp te duwen.”

Hielke deed wat zijn broer verlangde en toen hij op z’n knieën lag, duwde Sietse het borsteltje in een pijp van

Hielke's overall en trok de stang met een ruk terug. Het borsteltje bleef in de broekspijp achter en kriebelde alsof het een echte rat was.

„Oei, wat kriebelt dat!” riep Hielke en hij trok het borsteltje gauw terug. „Kees schrikt zich vast een aap.”

„Hij is geen klein kind,” zei Sietse. „Je zult zien dat het een reuzegrap wordt!”

Sietse prikte de borstel weer op de stang en zei:

„Kom. Wij gaan Kees laten dansen!”

„Ik weet het niet,” mompelde Hielke. „Maar ik heb het gevoel dat dit wel weer raar zal aflopen.”

En met glunderende ogen van voorpret sloop Sietse met de namaakrat naar de heg en gluurde in de tuin van de dokter. Hielke kwam naast hem zitten.

„Wij zullen nog wat geduld moeten hebben,” fluisterde Sietse. „Die uitslover doet zo zijn best om het extra mooi te maken, dat hij geen bal opschiet!”

Maar als er een grap uitgehaald moest worden, konden de Klinkhamertjes heel veel geduld hebben en dus bleven zij net zo lang wachten totdat tuinman Kees vlak bij hen kwam. Kees zat met de rug naar de twee belhamels gekeerd, maar hoorde dan plotseling iets achter zich ritselen. Dat werd veroorzaakt doordat Sietse de stang met het borsteltje door het gras in de

richting van Kees duwde. Kees keek verschrikt om maar hij ontdekte niets verdachts en knipte dan weer rustig verder. Nu was het moment gunstig om de borstel in de broekspijp van Kees te duwen. Het moest vlug en krachtig gebeuren want de overall had nogal nauwe pijpen. Sietse tilde de stang voorzichtig op, richtte zo nauwkeurig mogelijk op de rechterbroekspijp van Kees en stootte dan hard toe. Het borsteltje gleed tot Kees z'n knie en dan trok Sietse de stang meteen terug.

„Help!” schreeuwde Kees verschrikt en hij greep naar zijn knie. Dan sprong hij op en riep: „Help! Een rat! Help! Help!” En als een kalf dat voor het eerst in de wei komt, sprong hij

als een dolle door de tuin, dwars door de fraaie bloemperken. Hij schreeuwde moord en brand, waarop de dokter, mevrouw, de dienstbode en enige patiënten, die in de wachtkamer zaten, naar buiten kwamen hollen en verbaasd naar de wild springende Kees keken. De dokter greep hem vast.

„Kalm Kees!” riep hij. „Wat heb je?”

„Daar!” zei Kees huiverend en hij wees naar zijn knie. „Een rat!”

De dokter kneep in de broekspijp en kneep dan nog een paar maal, zodat de rat op z’n minst bewusteloos moest zijn.

Daarna trok hij de rat te voorschijn, die tot ieders verbazing een oud borsteltje bleek te zijn. Achter de heg lagen Hielke en Sietse krom van het lachen, totdat de dokter aan Kees vroeg waar de rat in zijn broekspijp was gekropen.

„Daar!” zei Kees en hij wees naar de heg.

Toen werd het hoog tijd voor de Klinkhamertjes om er vandoor te gaan. Zij holden naar de smederij maar direct daarop kwam de dokter er ook.

„Zeg jongens!” zei hij bars. „Dat was geen werk, hè? Jullie hebben Kees zo laten schrikken dat hij er helemaal van overstuur is!”

„Wat is er gebeurd, dokter?” vroeg Klinkhamer. „Hebben

die apen weer wat uitgehaald? Moet ik hen de oren wassen?” En om te beletten dat de apen er niet vandoor zouden gaan, greep hij zijn zoons stevig in hun kraag.

„Zij hebben Kees een borstel in zijn broekspijp geduwd,” vertelde de dokter. „Kees dacht dat het een rat was en hij schrok zo, dat hij er bleek van zag. Hij rende van angst door de tuin die daardoor helemaal bedorven is. En de jongen was juist zo goed bezig om alles netjes te maken.”

„Dan weet ik goed raad!” zei Klinkhamer. „Deze twee bandieten gaan de tuin opknappen en zij krijgen niet eerder eten dan nadat alles weer in orde is. Vooruit jullie! Naar de tuin!”

In plaats van Kees moesten Hielke en Sietse nu op hun knieën door het gras kruipen. En toen zij even later door het keukenraam keken, zagen zij Kees daar smullen van koffie met gebak.

„Die Kees heeft altijd geluk!” mopperde Sietse.

„En ik word altijd de dupe van jouw grappen,” zei Hielke. Een kwartier later kwam Kees in de tuin. Hij likte zich de lippen en wreef op zijn maag:

„Dat was nog eens smullen!” lachte hij. „Drie gebakjes kreeg ik en jullie doen het werk! Het kan niet mooier! Jullie maken de tuin toch wel goed in orde, hè?”

„Grote aansteller!” schold Hielke. „Waarom moest jij direct moord en brand schreeuwen?”

„Omdat ik echt schrok!” zei Kees.

„Jij bent altijd bang, rattemepper!” hoonde Sietse.

„Dat ben jij zelf!” antwoordde Kees. „En nog wel bedankt dat jullie mijn werk afmaken. Tot ziens!”

En lachend ging Kees naar huis. In zijn zak droeg hij het borsteltje mee, want diezelfde grap wilde hij ook weieens uithalen. En daarvoor kreeg hij meteen een prachtige kans toen hij terugkwam bij de Woudaap. Want Gerben kwam voorbij en die zag een brief in het water drijven. Hij ging op zijn knieën liggen en viste de brief op. Kees kwam er nieuwsgierig bij kijken. Maar de brief bleek een lege enveloppe te zijn en terwijl Gerben, nog steeds op z'n knieën liggend, het adres probeerde te ontcijferen, dat door het water onduidelijk was geworden, duwde Kees vlug het boenderdje in de broekspijp van Gerben en riep:

„Oei! Een rat!!!”

„Bliksems!” riep Gerben geschrokken en dan stapte hij pardoes met het ene been te water om de rat te verdrinken. Het dier bleef onbeweeglijk in de broekspijp zitten en dat betekende volgens Gerben, dat de rat wel morsdood moest zijn. Hij trok zijn been weer op het droge en haalde de rat te

voorschijn. Maar toen hij het boenderdje zag, begon hij zo woest te schelden, dat Dijkstra op een draf uit de molen kwam en verbaasd vroeg wat er aan de hand was.

„Als ik die Kees van u ooit te pakken krijg!” riep Gerben, „duw ik hem twintigmaal kopje onder! Hij duwde deze borstel in mijn broekspijp en riep: ‚Een rat!’ Van schrik duwde ik mijn been gauw in het water en nu ben ik kletsnat!”

„Hoe bedenkt die jongen toch altijd zulke rare streken,” zei Dijkstra hoofdschuddend. „Ik zal het hem prompt betaald zetten, zodra ik hem zie!”

Maar Kees liet zich voorlopig niet meer zien en Gerben fietste, al mopperend, met zijn natte been verder. Bij de smederij van Klinkhamer moest hij zijn verontwaardiging nog even luchten. Hielke en Sietse, die juist klaar waren met hun werk, konden nu het verhaal mee aanhoren dat Gerben aan Klinkhamer vertelde.

„Die Kees altijd met zijn rare grappen,” besloot Gerben zijn verhaal. „Hoe bedenkt hij altijd wat nieuws?”

„Dat snap ik ook niet,” zei Sietse.

Waarop Hielke in de lach schoot.

„Die twee zijn eerder schuldig dan Kees,” bulderde Klinkhamer. „Want zij bedachten die grap met de rat. Kees deed alleen maar, wat zij bij hem hadden gedaan!”

„Dan krijgen jullie wat ik Kees beloofd heb,” zei Gerben en dreigend kwam hij op Hielke en Sietse af. Maar die gingen er gauw vandoor en Gerben kreeg geen kans om een van hen te grijpen.

„Wacht maar!” riep hij hen na. „Ik zal het niet vergeten!” En dan ging hij naar huis.

’s Middags voeren de jongens weer het meer op. Kees vertelde aan Louw hoe hij Gerben te pakken had genomen, waarop Sietse vertelde hoe hij Kees erin had laten lopen. Louw vond de verhalen prachtig, hij was er graag bij geweest. „Altijd als er iets te beleven is,” mopperde hij, „ben ik er niet.”

Dat hij op dat moment op weg was om iets heel bijzonder te beleven, kon hij toen nog niet weten. Want de Kameleon voer rustig over het meer en alles leek zo zonnig en vrolijk dat niemand aan minder mooie dingen dacht. Maar toen zij langs het eiland voeren begon alles op slag te veranderen. Want daar lag het jacht de Adri uit Amsterdam en Sietse zag de beide jongemannen in de kajuit zitten. Het leek wel of de heren ruzie hadden want zij keken beiden nogal kwaad. Daarom stuurde Sietse de Kameleon rond het eiland en legde achter een rietkraag aan.

„Wat ga je nu doen?” vroeg Hielke.

„Sst,” beduidde Sietse. „Daar in de Adri hebben ze ruzie.” Doordat het eiland maar smal was, konden de jongens de stemmen van de beide heren duidelijk verstaan.

„En ik zeg je dat Noppert een man van zijn woord is,” hoorden de jongens de ene man zeggen.

„Waar blijft hij dan?” vroeg de ander kwaad. „Zo ver ligt de kust hier niet vandaan!”

„Misschien is zijn brommer stuk of was er onraad. De douane is tegenwoordig niet voor de poes. Het moet allemaal met de grootste voorzichtigheid gebeuren. En Noppert weet gerust wel wat hij doen moet. Ik snap niet hoe jij aan hem kunt twijfelen!”

„Maar hij is nog nooit een dag te laat geweest,” zei de ander.

„En dat vind ik verdacht! Laten wij maar zo gauw mogelijk vertrekken. Niemand kan ons nu iets bewijzen.”

„Natuurlijk niet,” zei zijn vriend. „Wij hebben niets verdachts aan boord. En overigens is er maar één politieagent in het dorp. Zo’n plattelandsveldwachter vermoedt niets van onze zaken. Hij zou het niet eens geloven als je het hem vertelde. Jij maakt je zorgen om niets en daarom blijven wij hier rustig wachten.”

„Maar dit is dan wel de laatste keer geweest, dat ik meedoe,” bromde de andere.

„Dat moet jij weten,” zei zijn vriend. „Kom, ik ga koffie zetten.”

De jongens keken elkaar veelbetekenend aan en dan duwde Sietse de boot uit het riet en roeide haar met de peddel tot op enige afstand van het eiland. Dan startte hij de motor en voeren zij in een wijde boog terug naar het dorp.

„Wij moeten alles wat wij gehoord hebben aan Zwart vertellen,” stelde Louw voor.

„Natuurlijk,” viel Sietse hem bij. „Daarom vaar ik juist terug.”

„Dus die Noppert doet verboden dingen,” zei Hielke.

„Hij is naar een plaats aan de kust,” ging Kees verder.

„Misschien is hij gaan inbreken.”

„Dat denk ik niet,” zei Sietse. „Want die mannen hadden het over de douane en die hebben met inbrekers niets te maken. Douane’s letten meer op smokkelaars!”

„Maar dat is het natuurlijk!” riep Hielke. „Noppert is naar een haven om smokkelwaar te halen. Misschien van een zeeboot.”

„Ai,” lachte Louw en hij wreef zich in de handen van plezier.

„Dat kan spannend worden. Wat zullen die heren opkijken als zo’n gewone veldwachter hen inrekent.”

„Zwart is een van de beste politiemannen uit heel de omtrek,” zei Sietse. „Dat is al vaak genoeg bewezen!”

De Kameleon, die op de grootste versnelling voer, naderde

snel het dorp. Weldra bereikten de jongens de eerste huizen en legden dan aan bij het Raadhuisplein. Daar stond veldwachter Zwart en hij zei bars:

„Dat ging weer veel te hard, Sietse Klinkhamer! Jij weet toch dat je in de bebouwde kom langzamer moet varen?”

„Maar meneer Zwart,” zei Sietse. „Wij hebben ons gehaast om u iets te vertellen over smokkelaars!”

„Zóóóó?” zei Zwart verwonderd. „Laat dan eens horen wat jullie weten. Ik ben zeer benieuwd.”

En de jongens vertelden hem alles wat zij gehoord hadden.

„Mooi!” lachte Zwart toen hij alles wist. „Jullie hebben er heel goed aan gedaan mij dit zo vlug mogelijk te vertellen, maar zeg verder tegen niemand een woord. En loop ook niet over het plein naar Noppert te gluren, want dan krijgt hij argwaan. Dus goed begrepen? Mondje dicht!”

De jongens beloofden het en dan ging Zwart meteen naar het gemeentehuis. Op dat moment klonk het getuf van een brommer en kwam Noppert over het plein rijden. Hij ging naar huis en tot verwondering van de jongens die in de Kameleon zaten te kijken, liet Zwart Noppert rustig gaan. Zwart ging het gemeentehuis binnen en verder gebeurde er niets.

„Kom,” zei Sietse, „wij gaan kijken wat die andere twee doen.”

En hij startte de motor en stuurde de Kameleon terug naar het meer. Daar zocht hij een plekje aan de polderdijk vanwaar zij de Adri goed konden zien. Na ongeveer een kwartier wachten zagen de jongens de beide heren aan dek komen en een kleine jol die achter op de Adri lag, te water laten. De mannen roeiden naar de brug en vervolgens door de vaart naar het dorp. Sietse liet de Kameleon ook weer naar het dorp varen.

„Nu gaat het gebeuren,” prevelde Louw en hij keek zo verheugd alsof hij naar een spannende film ging kijken. Toen de Kameleon bij het Raadhuisplein kwam, lag de roeiboot daar al voor de wal. De beide mannen gingen juist de bakkerswinkel binnen om brood te kopen.

„Ik had gedacht dat zij naar het huis van Noppert zouden gaan,” fluisterde Louw teleurgesteld.

„Dat komt nog wel,” zei Sietse. „Wacht maar af!”

De vrienden bleven in de Kameleon zitten omdat Zwart hen verzocht had niet op het plein te lopen. Het duurde even en dan kwamen de mannen uit de winkel en liepen naar een automaat waaruit zij een pakje sigaretten haalden. Zij staken ieder een sigaret op en keken naar het huis van Noppert. De ene keek vervolgens op zijn horloge en dan liepen de heren naar het huis van de zeeman.

Noppert had hen zien komen, want hij opende reeds de deur nog voordat er was aangebeld en nodigde zijn bezoekers binnen.

„Waar blijft Zwart nu?” vroeg Louw ongeduldig. „Moeten wij hem niet waarschuwen?”

„Wel nee,” prevelde Sietse. „Zwart staat vast wel ergens op de uitkijk!”

Dat dit inderdaad het geval was, bleek een kwartier later toen de beide mannen weer naar buiten kwamen.

Nauwelijks waren zij op het plein of Zwart kwam uit het gemeentehuis en liep hen tegemoet.

„Pardon heren,” zei hij. „Ik moet u even spreken. Wilt u maar meegaan?”

De mannen keken Zwart een moment verbaasd aan, maar dan gaf de ene zijn vriend een duw zodat die tegen mijnheer Zwart tuimelde. Zwart greep de man meteen stevig vast maar kon niet verhinderen dat de andere er snel vandoor ging. Zwart kon de vluchteling niet achtervolgen, want hij moest de eerste arrestant naar het gemeentehuis brengen.

De jongens zagen de voortvluchtige naar de kant van het meer hollen en daarom voeren zij snel met de Kameleon er achter aan. Bij het meer zagen zij de man langs de polderdijk hollen in de richting van de Woudaap. De jongens voeren er ook

heen.

„Als hij maar niet in onze molen gaat,” riep Kees. „Je weet nooit wat er dan gebeurt.”

Maar Kees kon gerust zijn, want de man die gedurig omkeek, holde de Woudaap voorbij. Maar bij de boerderij van Jellema verdween hij achter de dijk.

„Hij probeert zich in de boerderij te verstoppen,” zei Sietse. „En daar komt Zwart!” schreeuwde Hielke. „Kijk eens hoe hard hij fietst!”

„En de politieboot komt ook!” riep Louw opgewonden. „Dat wordt even spannend!”

„Die man hoeft zich helemaal niet te verstoppen,” zei Kees. „Want hij kan toch nergens heen!”

En dan kwam tot aller verwondering de man terug van de boerderij en wandelde Zwart rustig tegemoet. Sietse zorgde er nu voor dat zij gelijktijdig met Zwart bij de vluchteling waren, want zij wilden natuurlijk graag alles horen.

„Zo, heeft u zich bedacht?” zei Zwart bars tegen de man toen hij hem bereikt had. „Waarom ging u er vandoor? Dat is een bewijs dat er iets niet klopt. En dat zullen wij eens precies gaan uitzoeken!”

„Meneer de veldwachter,” zei de man spottend. „U vergist zich! Het was slechts een grap! Ik ben zo onschuldig als een

pas geboren kind. Maar mijn vriend en ik hadden ons de hele dag erg verveeld en toen u plotseling zo tegen ons optrad, kreeg ik zomaar zin om u even voor de mal te houden. Dat was natuurlijk niet netjes van mij, maar daarvoor bied ik u mijn excuses aan.”

„Dat zijn hele mooie smoesjes,” zei Zwart. „Maar ik geloof er geen woord van. U gaat met mij mee!”

„Op uw eigen verantwoording!” mopperde de man. „Maar u moet wel weten wat u doet! Ik zal in het openbaar protesteren en het in alle kranten bekend laten maken hoe u hier de vakantiegangers behandelt!”

„Als iets in de krant komt,” bulderde Zwart, „zal het misschien uw naam zijn bij de politieberichten! En nu verder geen praatjes! Steek uw handen vooruit!”

En met een snelle beweging schoof Zwart hem de handboeien aan. Op datzelfde moment deed Zwart een ontdekking maar hij zei niets en bracht zijn arrestant naar het dorp. De jongens volgden in de Kameleon en zagen dan de politieboot bij de Adri aanleggen.

„Kijk,” zei Louw. „Het jacht wordt doorzocht.”

„Wij gaan kijken,” riep Sietse en hij stuurde naar het eiland en dan zagen zij hoe een brigadier met twee agenten de Adri ging doorzoeken. Alles werd overhoop gehaald. De bedden

werden omgekeerd, de kastjes leeggemaakt en in alle hoeken werd gezocht, maar er werd niets gevonden. Dan werd het jacht door de politieboot op sleeptouw genomen en naar het dorp gebracht. De Kameleon voer natuurlijk mee. Bij het Raadhuisplein werd aangelegd, waarna de brigadier naar het gemeentehuis ging. Op het plein stond een groep nieuwsgierigen. Ook Gerben was daarbij en toen hij de jongens zag, vroeg hij:

„Weten jullie wat er aan de hand is? Die zeeman Noppert en nog twee mannen zijn door Zwart gearresteerd!”

„Die twee mannen voeren met de Adri,” vertelde Sietse.

„Maar wat zij gedaan hebben, weten wij niet. Wij denken dat het smokkelaars zijn.”

„Laat mij niet lachen,” bulderde Gerben. „Als je smokkelen wilt, moet je niet in Friesland zijn, maar bij de grens.”

„Of bij de kust,” merkte Hielke op.

„De kust? Hm, ja! Dat zou ook kunnen,” gaf Gerben toe.

„Daar komt Zwart,” wees Kees.

Zwart kwam naar onze vrienden en vroeg aan Gerben:

„Hebben jullie petroleum op de boerderij?”

„Petroleum?” vroeg Gerben verbaasd. „Wij hebben wel elektrisch licht en aardgas, maar toevallig staat wel de tankwagen van Toon Groen in onze wagenloods. Hij vroeg of

hij de kar daar tot maandag mocht laten staan, want dan gaat hij weer de polder in naar zijn klanten.”

„Juist!” glimlachte Zwart. „Dan moet die kar ogenblikkelijk hierheen gebracht worden voor een onderzoek. Willen jullie hem halen, jongens?”

Dat wilden zij natuurlijk met alle plezier en dus voeren zij snel met de Kameleon naar de boerderij van Jellema. Hielke, Louw en Kees haalden de petroleumkar uit de loods en duwden haar naar het dorp. Sietse bracht intussen de Kameleon weer naar het Raadhuisplein waar hij de boot vastlegde. Dan ging hij aan wal en liep zijn vrienden tegemoet om hen te helpen duwen. Bij het plein wachtte Zwart hen op en hij liet de kar achter het gemeentehuis brengen. Daar stond Toon Groen ook reeds te wachten met enige emmers en een trechter. Toon moest nu de petroleum uit de tank in de emmers doen. Hij zette een emmer onder de kraan en liet de petroleum erin lopen. Maar bij het vullen van de tweede emmer leek de kraan af en toe verstopt te zijn. Zwart knikte tegen de brigadier, die er ook bij stond, alsof hij zeggen wilde: „Ziet u dat? Net wat ik dacht.” En dan ging Zwart de tank heen en weer schudden waarop de kraan weer begon te lopen. Totdat alle petroleum uit de tank was. Zwart nam het dekseltje weg en keek door de opening. Maar het was donker in de

tank en daardoor kon Zwart niets onderscheiden.

„De kraan moet eraf,” merkte de brigadier op.

Daarvoor was een tang nodig en die ging Sietse gauw uit de smederij halen op de fiets van Zwart. Hij kwam terug met een zogenaamde waterpomptang waarmee de kraan nu in een ommezien uit de tank werd gedraaid. Door de ontstane opening kon Zwart nu met een stukje ijzerdraad vele kleine stenen naar buiten trekken.

„Wat is dat?” vroeg Toon verbaasd.

„Ruwe diamant,” mompelde de brigadier.

„Diamant?” vroeg Toon. „Tjonge, ik heb nooit geweten dat ik zo rijk was. Hoe wisten jullie dat dit in mijn kar zat?”

„Dat vertel ik je nog weleens, Toon,” zei Zwart. „Maar nu heb ik geen tijd.”

Zwart zag dat er verder geen diamanten meer in de tank zaten en zei dan: „De kar is weer voor jou, Toon. En jullie worden allemaal hartelijk bedankt voor jullie medewerking!”

Zwart en de brigadier gingen weer het gemeentehuis in en de jongens hielpen Toon de kraan weer in de tank draaien en daarna vulden zij de tank weer met de petroleum. Dan brachten zij met z'n allen de kar naar het huis van Toon. Maar nauwelijks kwamen zij op het plein of zij werden omringd door vele nieuwsgierigen.

„Wat was er met die kar?” vroeg Gerben.

„Er zaten diamanten in,” antwoordde Toon. „Maar het waren geen mooie. Het leken gewone ruwe stenen. Dat was alles!”

„Ga nou gauw door met die rammelkar, grote leugenaar!” zei Gerben, want niemand geloofde de woorden van Toon. Zo konden Toon en de jongens verder ongemoeid de kar naar huis brengen waarna onze vrienden meteen teruggingen naar het Raadhuisplein. Daar kwamen de politiemannen juist uit het gemeentehuis en brachten de arrestanten naar de patrouilleboot, die met de Adri op sleeptouw meteen wegvoer naar de stad. En daarmee viel er verder op het plein niets meer te beleven. De jongens gingen naar huis en vertelden natuurlijk alles aan hun ouders.

„Tjonge,” zei Klinkhamer, toen hij het hele verhaal gehoord had. „Die meneer Noppert heeft dus niet lang plezier gehad van zijn huis. Hij noemde het ‚Gestrand’ maar hij is er inderdaad gestrand!”

„Alleen begrijp ik niet hoe Zwart wist dat er iets in de petroleumkar verstopt was,” zei Sietse.

Maar ’s avonds kwam Zwart het zelf vertellen.

„Jullie weten,” vertelde hij, „hoe Noppert allerlei vlaggetjes had opgehangen voor het raam. Toen hij vanmiddag thuiskwam hing hij tussen de vlaggetjes een rood-witte wimpel

op. Bij de marine wordt een rood-witte wimpel gebruikt wanneer de admiraal de andere bevelvoerders bij zich roept. Het is dus een attentiesein. Die wimpel betekende in dit geval, dat die twee heren van het jacht bij Noppert moesten komen. En dat deden zij dan ook, maar toen zij weer buiten kwamen, wilde ik hen arresteren om te onderzoeken wat zij bij Noppert hadden gedaan. De ene ging er vandoor, maar later liet hij zich heel gewillig arresteren. Ik dacht toen meteen, die heeft gauw iets verstoppt en doet nu net alsof hij onschuldig is. Maar ik had nog steeds geen bewijs en toen ik hem de handboeien aandeed, roken zijn handen naar petroleum en ik zag ook duidelijk sporen van olie op zijn vingers. Dus toen Gerben vertelde dat de kar van Toon bij de boerderij stond, vermoedde ik dat de buit daarin verstoppt was. Gelukkig bleek ik gelijk te hebben en daarmee waren de smokkelaars ontmaskerd.

De diamant werd per boot uit Afrika gesmokkeld en door heel Europa verkocht. Er zullen nu nog meer arrestatie's volgen en daarmee komt dan een einde aan een van de grootste smokkelzaken van deze tijd."

„En dat dit bij ons gebeurde,” zei Klinkhamer.

„Dat was toeval,” ging Zwart verder, „want de heren hadden de gewoonte om steeds van plaats te veranderen. Daarom

juist waren zij zo moeilijk te grijpen. Maar dank zij de jongens hadden wij hen gauw te pakken. En daarom jongens, mede namens mijn collega's nog wel bedankt voor jullie hulp!"

„Als wij weer eens wat horen," zei Sietse, „komen wij het u direct vertellen."

„Goed zo!" lachte Zwart. „Dat stel ik zeer op prijs."

Zo kwam aan dit avontuur een goed einde, maar er zouden nog vele volgen. Want zelfs in een klein dorp valt altijd wel wat te beleven. Zo kwam een week later Gerben in de smederij en riep:

„Het is weer raak! Er wordt een strijd geleverd om het huis van oude Meindert. Nu die zeeman er weer uit is, wil Toontje Groen het kopen, maar mevrouw Deelstra ook. Die twee kibbelen nu als kleine kinderen."

„Dan moeten zij er maar om loten," zei Sietse.

„Dat doen zij niet," zei Gerben, „want geen van hen wil verliezer zijn."

„Gewoonlijk wordt een huis verkocht aan degene die het meeste biedt," zei Klinkhamer.

„Maar zij willen allebei evenveel betalen," zei Gerben. „Toon vraagt nu iedereen om raad. Hij zal hier ook wel komen want hij ging deze kant uit met zijn kar."

Hielke ging op de weg kijken en zag Toon naderen. Even

later stopte Toon zijn tankwagen voor de smederij en kwam binnen.

„Moet u horen, Klinkhamer!” riep hij. „Ik zit met een moeilijk geval! Of heeft Gerben het al verteld?”

„Ja Toon, ik weet er alles van,” zei Klinkhamer. „En is er werkelijk geen oplossing te vinden?”

„De enige oplossing is, dat ik dat huis krijg,” zei Toon, „want ik ben hier geboren en mevrouw Deelstra niet. Laat zij een huis kopen in de plaats waar zij vandaan komt. Dat is toch eerlijk?”

„Tja,” mompelde Klinkhamer, „wat zal ik daarvan zeggen...” En dan kwam mevrouw Deelstra de smederij binnen.

„Hoe vindt u dat, Klinkhamer?” riep zij. „Ik ben hier een paar weken geleden speciaal gekomen om dat huis te kopen en nu wil meneer Groen het hebben. En waarom? Hij heeft toch een huis?”

„Maar mijn huis is afgekeurd!” verweerde Toon zich. „Het is onbewoonbaar, daarom moet ik beslist een ander huis hebben.”

„Waarom moet u dan juist het huis hebben, dat ik zou kopen?” vroeg mevrouw Deelstra.

„En waarom wilt u juist in ons dorp wonen?” vroeg Toon.

„Als die smokkelaar er niet geweest was,” zei mevrouw, „had

ik het huis al bewoond.”

„Ik heb meer recht om het te kopen dan u!” riep Toon kwaad.

„Kom, kom,” suste Klinkhamer. „Jullie kunnen nu wel ruzie maken, maar daar komen jullie geen stap verder mee. Er moet toch een oplossing te vinden zijn?”

„Hoe dan?” vroegen mevrouw en Toon tegelijk.

Dat wist Klinkhamer ook niet, maar Hielke zei lachend:

„Als jullie gingen trouwen, hadden jullie beiden het huis!”

Mevrouw en Toon keken elkaar aan en dan zei Toon aarzelend:

„Dat zou wel een oplossing zijn.”

„Inderdaad,” zei mevrouw. „En dan neem je in plaats van die kar een autootje!”

„Afgesproken,” lachte Toon. „Ik wou toch al een autootje kopen.”

En dan liepen zij samen de smederij uit en gingen heel opgewekt pratend naar het dorp.

„Die twee gaan regelrecht naar het gemeentehuis,” lachte Gerben. „Toon is zo in de wolken dat hij zijn kar helemaal is vergeten.”

Hielke en Sietse reden de tankwagen toen maar naast de smederij want de kar belemmerde het verkeer.

Een paar weken later werd het huwelijk tussen mijnheer Groen en mevrouw Deelstra voltrokken en zij gingen wonen in het huis van Meindert. De naam ‚Gestrand’ werd van de dakgoot geschrapt en in plaats daarvan kwam er ‚Veilige Haven’ op te staan. Er werd een vrolijke bruiloft gevierd in het hotel ‚De Gouden Leeuw’ en natuurlijk waren onze vrienden en Gerben ook van de partij. Veldwachter Zwart kwam af en toe ook even binnen, maar omdat hij dienst had, kon hij niet blijven feestvieren. Wel was hij van de partij toen het hele gezelschap op de foto kwam.

Een paar dagen later kwam Toon in een mooie nieuwe auto met een petroleumtank erop bij de smederij. Allemaal gingen zij de auto bekijken en veldwachter Zwart vroeg:

„Heb jij wel een rijbewijs, Toon?”

„Dat heb ik niet nodig,” lachte Toon, „want deze wagen rijdt niet harder dan twintig kilometer.”

„Dan is het een kruipauto,” zei Gerben.

„Hij gaat mij hard genoeg,” antwoordde Toon. „En ik zit lekker droog en warm. Hebben jullie de foto al gezien van onze bruiloft. Kijk hier is ze!”

De foto werd door allen bekeken. De jongens en Gerben en al de anderen stonden er heel duidelijk op. Behalve Zwart, want doordat hij met zijn zwarte uniform in de schaduw stond,

was hij niet goed zichtbaar. Dat vond Gerben grappig en hij zei:

„U lijkt net een zwarte kat in een kolenhok in een maanloze nacht!” „En jij!!!” schreeuwde Zwart kwaad. „Jij bent... Jij lijkt...”

„Het spijt mij,” lachte Gerben. „Maar wat ik ben, hoor ik morgen wel, ik heb nu geen tijd meer. Ik ga mijn voeten naar huis brengen!”

En lachend liep hij naar het dorp.

„Als hij denkt dat hij grappig is,” riep Zwart tegen Klinkhamer, „dan heeft hij liet wel ver mis!!!”

Maar de jongens waren het niet met Zwart eens, want zij lachten vrolijk om die malle Gerben die altijd zulke bijzondere uitdrukkingen gebruikte.

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit
29. De Kameleon treft doel!
30. Volle kracht Kameleon!
31. Met de Kameleon op avontuur
32. De Kameleon maakt schoon schip
33. De Kameleon knapt het op!
34. Met de Kameleon vooruit!
35. De Kameleon steekt van wal
36. De Kameleon doet een goede vangst!
37. De vlag in top voor de Kameleon
38. De Kameleon in de storm
39. Alle hens aan dek Kameleon
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden
41. Op reis met de Kameleon
42. De Kameleon heeft succes
43. De Kameleon vaart voorop!
44. Lang leve de Kameleon!

45. De Kameleon helpt altijd!
46. De Kameleon ruikt onraad
47. De Kameleon geeft vol gas
48. De Kameleon maakt plezier
49. De Kameleon ligt op de loer
50. De Kameleon in het goud
51. De Kameleon houdt stand
52. De Kameleon vaart door
53. De Kameleon gooit het roer om
54. Recht door zee Kameleon
55. De Kameleon op dreef
56. De Kameleon in woelig water
57. Met de Kameleon voor de wind
58. De Kameleon heeft goed nieuws
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij
60. De Kameleon maakt het helemaal
61. De Kameleon slaat alarm
62. De Kameleon stuurloos
63. De Kameleon op jacht
64. De Kameleon scoort
65. Zet hem op Kameleon!
66. De Kameleon lost het op